ANA-VERONICA MIRCEA

floarea de loldilal

NAUTILUS

Ana-Veronica Mircea
Floarea de loldilal

NEMIRA
2012

NEMIRA
plăcerea lecturii
www.nemira.ro

Floarea de loldilal
Ana-Veronica Mircea

Copertă: Gabi Dumitru
ISBN ePub: 978-606-579-595-2
ISBN PDF: 978-606-579-594-5
ISBN Print: 978-606-579-363-7

Cuprins

PREFAŢĂ. TUŞA VERO ŞI MOTANUL EI
PARADISUL BĂRBAŢILOR
SFINTE DUMNEZEULE!
GHINION
SLUJBĂ TEMPORARĂ
ZIUA RETRAGERII
RÂPA AMĂGIRILOR
SCRISOAREA LUI ZWIAT
ÎNCHISOARE CONTRAVENŢIONALĂ
CULOARE LOCALĂ
IRECUPERABILUL DONALD
CLOCITORUL JOSH
FLOAREA DE LOLDILAL
RAYADATYS
REVELION CU SCĂUNEL ŞI PISICĂ
IZVODITORUL
PUTEREA PERECHE

ANA-VERONICA MIRCEA s-a născut la 14 iulie 1957 în Bucureşti. Ca scriitoare, a obţinut 17 premii, o menţiune şi o nominalizare pentru proză scurtă SF la diverse concursuri naţionale, cele mai importante fiind acelea organizate de Editura Nemira (două premii II, în 1992 şi 1993, pentru *Paradisul bărbaţilor* şi *Sfinte Dumnezeule!,* şi premiul I, în 1994, pentru *Ghinion)* şi premiul II la Concursul Helion, ediţia 1994, pentru *Închisoare Contravenţională*.

A publicat numeroase texte în antologii, reviste, ziare şi fanzine şi un volum de proză scurtă SF *(supra-Vieţuitorii),* în format electronic – http://www.cartea.info/revista/avm/index.html

În prezent traduce beletristică – mai ales romane şi povestiri SF, cea mai cunoscută traducere fiind trilogia lui Suzanne Collins, *Jocurile Foamei.*

Blog personal: http://anaveronica.wordpress.com

Prefaţă
Tuşa Vero şi motanul ei

A fost odată ca niciodată, cu douăzeci de ani în urmă, când toţi eram mai tineri şi lumea părea că se schimbă din rădăcini… a fost odată o explozie neaşteptată. O explozie literară. Adică din senin, din iarbă verde, au apărut reviste şi edituri, iar toţi cei care visaseră ani de zile să devină scriitori s-au pomenit că visele lor puteau deveni realitate aşa, bătând din palme.

Oraşele se umpluseră de tarabe la care se vindeau cărţi, dintre cele pe care altădată le găseai doar dacă aveai pile la librar (şi pe care le cumpărai la pachet, adică pe lângă cartea pe care o doreai mai primeai şi altele, nevandabile). Şi găseai şi tot felul de reviste.

Şi apăruse o editură cu un nume de munte, care tipărise ciclul *Dune* într-un tiraj incredibil, iar toată lumea cumpăra şi citea literatură SF. Şi, ca şi cum n-ar fi fost suficient că ne oferea nişte capodopere ale literaturii universale, *Nemira* a început să organizeze şi concursuri

literare. Iar odată cu Nemira au început să organizeze concursuri şi alte edituri şi reviste, dar, mai ales, cenacluri, cluburi literare şi alţi amatori de SF.

Şi asta nu era totul, pentru că în basmul pe care vi-l povestesc se făcea că apăruse o revistă săptămânală, intitulată *Jurnalul SF (JSF)*, în care era loc din belşug pentru autori români. Şi reînviase revista *Anticipaţia*, şi mai apăreau şi dispăreau tot felul de reviste, revistuţe şi fanzine – iar o mulţime de indivizi, oameni respectabili, cu familie şi cu serviciu, au început să viseze cu ochii deschişi şi să-şi pună visele pe hârtie. Şi, dacă tot erau scrise, nu s-au mulţumit să şi le admire singuri, ci s-au apucat să le trimită pe la concursuri şi pe la reviste.

Iar revistele de care am pomenit mai înainte au început să se umple, treptat, cu scrierile autorilor aceia apăruţi din senin.

Bântuiam şi eu revistele. Cunoscusem o grămadă de lume, începând cu fraţii Bănuţă şi Mihai-Dan Pavelescu, şi terminând cu Dan Apostol şi Rodica Bretin. Adică pe cei care conduceau revistele ce publicau literatură SF. Apoi am început să-i cunosc pe cei care, ca şi mine, deciseseră că-i cazul să profite de momentul acela aparte: Sebastian A. Corn, Michael Hăulică, Don Simon, Florin Pîtea, Costi Gurgu şi mulţi, mulţi alţii. Ne citeam între noi şi citeam tot ce se publica. Pentru că vremurile acelea chiar au fost vremuri de basm: ne consideram toţi prieteni şi ne ajutam reciproc, succesul unuia era succesul tuturor…

La un moment dat, în lumea noastră mică, în care fiecare cunoştea pe fiecare, a început să se vorbească de o fătucă din Focşani. Una pe care n-o întâlnise nimeni, dar care câştiga premiu după premiu şi care reuşea să publice prin toate revistele.

Adrian Bănuţă aflase că-i inginer la o fabrică din Focşani, că-i căsătorită şi că nu avea timp de pierdut prin Bucureşti, aşa că Ana-Veronica Mircea a rămas, mulţi ani, cunoscută doar prin scrierile sale.

Avea un stil aparte, plin de umor, dar şi de sensibilitate. *Felix the King*, povestea cu care debutase în

JSF, plăcuse tuturor, după cum plăcuse şi *Paradisul bărbaţilor*, povestea cu care câştigase un premiu la concursul Nemira din 1992. Publica destul de des în *JSF*, dar şi în *Anticipaţia*, devenise o obişnuită a rubricii de SF din *Curierul Naţional*. Mai câştigase un premiu la concursul Nemira din 1993 – cu *Sfinte Dumnezeule!,* o poveste captivantă cu călătorii în timp şi modificări ale trecutului, care apăruse apoi în antologia bilingvă NEMIRA '96.

Cam prin 1994 ne-am cunoscut mai bine – în sensul că mai corespondam din când în când – dar Vero rămânea izolată în Focşaniul ei, o făptură misterioasă ce lua legătura cu restul lumii doar prin textele cu care bombarda redacţiile revistelor.

Pentru că Vero publica peste tot. Şi în *Anticipaţia*, şi în *Almanahul Anticipaţia,* şi în *String,* dar şi în *ArtPanorama* lui Dan-Silviu Boerescu. Mai mult, Boerescu îi făcuse loc în antologia sa devenită obiect râvnit de colecţionari – *Antologia SF 2001,* în care îi publicase *Clocitorul Josh*, o poveste minunată despre naşterea unei lumi şi a unei legende.

Ana-Veronica Mircea era, la sfârşitul anilor nouăzeci, una dintre figurile importante ale SF-ului autohton. Era cunoscută şi apreciată, primise nenumărate premii…

Apoi basmul s-a sfârşit. Revistele au dispărut, una câte una. Mai întâi *JSF*, apoi *Anticipaţia*… şi lumea de vis a sefiştilor s-a transformat într-o realitate crudă. Au urmat ani buni în care n-a mai fost loc de publicat. Economia o luase razna, fabricile se închideau una câte una, iar în oraşele mai mici viaţa a devenit dificilă.

Vero s-a adaptat cum a putut. A început să-şi câştige existenţa traducând. A devenit, în scurt timp, una dintre traducătoarele căutate şi apreciate. Nemira, Rao, Leda şi alte edituri se băteau ca să-i câştige colaborarea. Asta nu însemna că o plăteau bine. Nici măcar n-o plăteau la timp, pentru că asta-i viaţa celor care trăiesc din literatură…

Vero nu s-a lăsat. Ani de zile a participat la activitatea cenaclului literar Atelierkult, continuând să

scrie şi să ia parte la dezbateri. Dar lupta pentru existenţă şi-a spus cuvântul: Vero nu a mai avut timp să bombardeze revistele care, după ani buni, au reapărut – îndeosebi pe net. A continuat însă să spună ce-a avut de spus pe blogurile ei – transformându-l pe motanul Grişka într-un personaj la fel de cunoscut ca şi stăpâna sa. Şi-a strâns o parte din texte într-un volum electronic, pus gratuit la dispoziţia cititorilor.

Cum trece vremea! Tinerica misterioasă din Focşani se prezintă acum drept „tuşa Vero“… Ne-am întâlnit, în cele din urmă, la un târg de carte – şi am fost surprins să descopăr că autoarea plină de sensibilitate era, şi în realitate, o făptură micuţă şi fină.

După atâţia ani de premii Nemira, editura face un gest normal, publicând o selecţie de povestiri ale tuşii Vero. Am regăsit printre ele texte care mă încântaseră la vremea lor – *Paradisul bărbaţilor, Sfinte Dumnezeule!, Ghinion, Clocitorul Josh* sau *Izvoditorul* – dar şi povestiri pe care nu le ştiam, texte fantasy pline de aceeaşi sensibilitate feminină, dar şi de o măiastră stăpânire a cuvintelor. *Râpa amăgirilor* şi *Puterea pereche* sunt poveşti pe care trebuie neapărat să le citiţi.

Ana-Veronica Mircea a jucat un rol important în revitalizarea SF-ului românesc de după 1989 şi ar fi fost păcat să nu fie cunoscută de noua generaţie aşa cum merită. Sper să fie citită şi descoperită cu aceeaşi plăcere cu care am descoperit-o noi, în vremurile când eram mai tineri şi mai încrezători în viitor.

LIVIU RADU

PARADISUL BĂRBAŢILOR

După ce petrecuse o noapte-ntreagă conectat la toate circuitele intergalatice, superdotatul meu robot-informator mi-a servit în dimineaţa aceea exact ştirea care – ştia el! — putea să-mi facă cea mai mare plăcere:

„Transport gratuit şi rentă viageră categoria lux pentru toţi bărbaţii care doresc să devină cetăţeni ai planetei Eva din sistemul Mora, Galaxia VIII. Pentru relaţii

suplimentare, contactaţi Agenţia Eva de pe planeta dumneavoastră."

Cu operativitate maximă, robotul-secretar mi-a satisfăcut curiozitatea, relatându-mi cele aflate de la sus-numita agenţie:

„Indiferent de specie, raportul dintre puii masculi şi cei femelă născuţi pe această planetă este de 1:100 000. Fenomenul s-a declanşat acum 287 de ani, din cauze necunoscute. Până în prezent, geneticienii au emis 10 042 ipoteze, dar niciuna nu a fost încă riguros demonstrată. Datorită aspectului paradiziac şi bogatelor resurse naturale, nu se pune problema abandonării planetei. S-a ales aşa-numita soluţie a masculilor de import. În consecinţă, orice bărbat stabilit pe Eva, supranumită Paradisul Bărbaţilor, va constata că a nimerit într-adevăr în paradis, dacă respectă următoarelor două legi:

— Poligamia obligatorie; minimum 45 de soţii;

— Planeta poate fi părăsită numai temporar, având ca însoţitori minimum 10 soţii şi 5 roboţi.

Orice mamă care îşi trimite fiul minor pe Eva primeşte un domeniu vast pe oricare dintre planetele recent colonizate în Galaxia XIII.

Spre Eva pleacă lunar transgalactice speciale de lux, cu o capacitate de 100 de locuri. Durata călătoriei – 45 de zile terestre."

Fireşte, am plecat spre Eva cu primul transport. Scena despărţirii de familie a fost mişcătoare. Singurul care a plâns a fost tata. Se simţea prea bătrân ca să mă însoţească, ceea ce îl umplea de regrete. Mama, zâmbind în colţul buzelor, m-a rugat s-o anunţ de îndată ce nurorile vor fi pregătite sufleteşte s-o cunoască. Iar fratele mai mare, om însurat de zece ani, mi-a şoptit galeş, profitând de neatenţia nevesti-sii:

— Te-ai gândit vreodată că o să ai cel puţin patruzeci şi cinci de soacre?

Pe Alma, logodnica mea, n-am îndrăznit s-o privesc în faţă în timp ce îi mărturiseam că nu sunt omul unei singure iubiri. În finalul înregistrării pe care i-am lăsat-o, o

invitam, cu ochii umezi şi vocea tremurată, să mă urmeze pe Eva pentru a deveni soţia mea favorită.

Pe transgalactic se îmbarcaseră doar treizeci şi opt de pasageri. În schimb, echipajul era format din cinci femei pilot şi două sute cincizeci de însoţitoare. Deşi toate serviciile erau asigurate de roboţi, tinerele însoţitoare cu ochi languroşi, zâmbet omniprezent şi uniformă sumară mişunau peste tot, întrecându-se să ne ghicească orice dorinţă.

Nu trecuseră decât cinci zile de la începutul călătoriei, când Kuş, o roşcată micuţă, cu ochi verzi-aurii, a intuit că aş fi fost tentat s-o învăţ ultimul dans la modă pe planeta mea. În consecinţă, mi-a făcut o vizită în apartament, însoţită de unul dintre roboţii-orchestră din dotare. Am băut amândoi o cantitate impresionantă de suc de lombra, recunoscut pretutindeni drept un afrodiziac excelent. Când am luat-o în braţe, micuţa Kuş tremura şi ochii îi sticleau de încântare. Dar, când am încercat să mă descotorosesc de uniforma ei inutilă, s-a desprins uşor şi mi-a susurat cu cea mai dulce voce din lume:

— Pe transgalacticele noastre, pilotul-şef poate oficia căsătorii oricând doresc pasagerii. Putem merge chiar acum, dacă vrei – aici şi-a lăsat seducător pleoapele – în Compartimentul Ceremoniilor.

În prima clipă m-am îngrozit, iar aburii afrodiziacului s-au risipit ca prin farmec. „Să mă-nsor?! Eu?! Acum?! Cât ai bate din palme?!“ Pe urmă am realizat că, odată îmbarcat pe transgalactic, devenisem cetăţean al Paradisului Bărbaţilor. Şi m-am însurat. Doar puteam s-o fac de câte ori voiam şi trebuia să-ncep odată.

— Între două căsătorii succesive trebuie să existe un interval de minimum două zile, m-a atenţionat, în încheierea ceremoniei, pilotul-şef, o baborniţă grasă cu un neg păros sub nara stângă. Era, de altfel, singura femeie de pe transgalactic care avea mai mult de douăzeci şi doi de ani. Sunt aşa-numitele „zile ale miresei“, cele în care soţia are dreptul să se bucure în exclusivitate de favorurile soţului; e o tradiţie, a continuat să-mi explice, luând un aer

matern.

Peste nici cinci zile, am remarcat-o pe Elga, una dintre femeile-pilot, posesoarea unui trup superb şi a unor picioare fără cusur. O priveam cu jind, dar, credeam eu, pe furiş. Nu doream s-o amărăsc atât de curând pe Kuş, care tocmai se străduia să facă, pentru mine, rezumatul rezumatelor pe care i le prezentase ei robotul-informator. Spre surprinderea mea, lăsând neterminată ştirea despre consensul la care se ajunsese, în Galaxia X, între oameni şi oscri, mi-a şoptit cu aceeaşi dulceaţă cu care îmi propusese propria-i căsătorie:

— Vrei să-ţi aranjez cununia cu Elga pentru astăzi, iubitule?

Mai întâi am căscat ochii, apoi gura – reacţie, zice-se, specifică celor săraci cu duhul. Ulterior am fost în stare să articulez o întrebare inteligentă:

— Crezi că ea vrea?

— Cum să nu vrea? a râs prima mea soţioară. Crezi cumva că nu e în toate minţile?

Aş fi fost în stare să-mi aleg cel puţin o duzină de neveste din personalul transgalacticului, dacă Elga nu mi-ar fi povestit, de dragul de a mă distra în „zilele miresei“, sfârşitul tragic al tatălui ei. Bietul om murise subit la numai patruzeci şi trei de ani, după câteva încercări nereuşite de a aplana conflictul izbucnit între cele două sute de soţii proprii, împărţite în treisprezece (număr cu ghinion) unităţi beligerante.

— Am asistat la autopsie şi i-am văzut inima. Era, cum să-ţi spun? Harcea-parcea! mi-a mărturisit ea, între două sărutări prelungi.

„Ei bine, am concluzionat eu, să fii poligam nu înseamnă să te-nsoţeşti cu cine nimereşti, pierzând simţul măsurii. Femeile dezirabile trebuie studiate din toate punctele de vedere.“

După ce am asolizat pe Eva şi robotul-secretar a consultat baza de date cu toate aşezările omeneşti de pe planetă, am optat pentru Kutlerkud, oraş dintr-o zonă cu climat temperat oceanic, presărată cu numeroase staţiuni

de agrement. Înainte de a pleca spre reşedinţa aleasă, buna-cuviinţă cerea să fac cunoştinţă cu familiile celor două soţii, mai ales că acestea nu locuiau departe de Cosmoportul Central.

De Kuş am scăpat uşor. Tatăl şi mama ei naturală ne-au făcut o scurtă vizită în Zona Oaspeţilor din Metropola Cosmoportului. La despărţire, socrul meu, un tip gârbovit, încercănat şi chel, a ţinut să mă sfătuiască, între patru ochi:

— Ai mare grijă, fiule! Femeile găsesc întotdeauna prilejul să-ţi toarne o tonă de afrodiziace în mâncare…

Cât despre Elga, ştiam cum murise taică-său. Am aflat că îşi pierduse şi mama, încă de la naştere. „O soacră mai puţin!“ m-am bucurat, dar ea a continuat, cu un zâmbet drăgălaş:

— Cele două sute de văduve ale tatălui meu mi-au fost toate ca nişte mame. Ne aşteaptă la reşedinţa lor, ca să-ţi ureze bun venit şi fericire.

— Două sute de soacre pentru o singură nevastă e prea mult! am protestat, simţind cum mi se urcă sângele la cap. Sunt prea tânăr ca să-mi plesnească inima!

Verificatorul tensiunii încastrat într-unul din premolarii mei a emis instantaneu două ţiuituri alarmante şi Kuş a alergat să-mi aducă un calmant, iar Elga a început să plângă, cerându-şi iertare, aşa că vizita la familia ei a fost amânată *sine die*.

La Kutlerkud am fost împroprietărit, pentru început, cu o vilişoară dotată, printre altele, cu cincizeci de dormitoare, cincizeci de camere pentru copii, un apartament nupţial şi cu unul destinat în exclusivitate domnului şi stăpânului menajeriei, adică mie. Aveam şi un birou pentru robotul-secretar, căruia i-am cerut să menţină permanent contactul cu Agenţia Matrimonială Planetară Centrală, căci obţinerea tuturor datelor despre orice candidată la măritiş şi despre familia acesteia căpătase în ochii mei o importanţă capitală. Aşa că, timp de un an şi jumătate, am „achiziţionat“ doar optsprezece soţii, dar toate minuţios verificate; ceream chiar şi o prognoză a

evoluţiei potenţialei mirese în următorii cincizeci de ani.

Eram, prin urmare, fericitul soţ a douăzeci de tinere neveste şi nu mai puţin fericitul tată a opt copii, printre care şi un băiat, rodul primelor mele zile de dragoste cu Kuş pe transgalactic. Datorită acestei performanţe puţin obişnuite, am fost examinat de cele mai renumite geneticiene ale planetei. Pe una dintre ele am luat-o chiar de nevastă. Se numea Uma şi era adepta „Teoriei lui Wlang“. O teorie – fantezistă, după părerea mea de profan în ale ştiinţei – care susţinea că bacteriile Wlang, apărute pe planetă cu trei sute de ani în urmă, după căderea Marelui Meteorit, reţin radiaţiile astrale, le descompun şi reflectă aşa-numitele „radiaţii Wlang“, care acţionează asupra formelor de viaţă bisexuate, producând modificări la nivel cromozomial.

— Era normal ca, pe transgalactic, când nu fusese încă afectat de Efectul Wlang, soţul meu să poată concepe băieţi, a declarat Uma la conferinţa de presă ţinută imediat după „zilele miresei“.

— Eşti tâmpită, a comentat Elga în seara următoare. Eu am rămas gravidă tot pe transgalactic şi am născut două gemene.

— Tu nu poţi face băieţi, asta e! i-a replicat Kuş plină de importanţă şi conştientă de prestanţa pe care i-o dădeau cele zece kilograme în plus cu care se alesese după naştere.

— Sunteţi tâmpite amândouă, a decretat Uma, lansându-se într-o explicaţie savantă.

Totul s-a terminat cu păr smuls, urlete de sugari, roboţi de pază alergând fără noimă. „Iată ce-nseamnă să-ţi iei neveste fără să le verifici, cum am făcut cu Kuş şi Elga“, am meditat luptându-mă cu o migrenă care nu voia sa cedeze. Am reuşit să-mi revin abia după patru zile – petrecute în munţi, însoţit doar de roboţi.

La întoarcere, am avut surpriza să-mi găsesc nevestele împărţite în trei grupări rivale, conduse de Kuş, Elga şi Uma. Mi-a trebuit ceva timp ca să le aduc la masa tratativelor şi să le conving să-ncheie un armistiţiu.

Când să răsuflu uşurat, am primit un ultimatum din partea oficialităţilor. Mi se amintea termenul limită, de doi ani, pentru acumularea numărului minim de neveste. Trebuia să mă mai însor de douăzeci şi cinci de ori în şapte luni. (Pentru „deosebitul merit“ de a fi tatăl unui băiat căpătasem o amânare de o lună!) În caz contrar, urma să suport rigorile legii, adică să mi se completeze din oficiu numărul de soţii.

— Ştii, mi-a sugerat, între două îmbrăţişări, Coal – o partizană a Elgăi – se obişnuieşte ca ginerele să se însoare cu una sau mai multe dintre văduvele socrului, dacă-i sunt pe plac. Vreo şapte dintre mamele vitrege ale Elgăi nu au împlinit încă douăzeci şi cinci de ani şi sunt foarte frumoase…

— Şterge-o imediat, i-am şuierat femeii, făcând eforturi să-mi păstrez calmul. Şi spune-i Elgăi că, dacă mai pune pe careva să-mi pomenească de haremul lui taică-său, o declar imediat disponibilă. Ştiu că legea permite să te descotoroseşti de până la cincisprezece neveste, dacă le înlocuieşti cu altele.

A doua zi am luat-o pe dolofana Kuş (mă temeam că aerele ei de mamă de băiat ar fi putut declanşa un dezastru) şi am plecat la cules de neveste pe litoralul Oceanului Sudic, renunţând – nu numai din lipsă de timp, ci şi fiindcă începeam să mă îndoiesc de utilitatea lor – la preţioasele investigaţii ale robotului-secretar. M-am tot însurat din şapte-n şapte zile, reuşind ca, după o jumătate de an, să revin la Kutlerkud cu douăzeci şi cinci de neveste iubitoare, dar gata racolate de Kuş pentru propria tabără.

Recunosc că nu prevăzusem mutarea asta!

N-a mai trecut mult timp şi am căzut la pat. Excesul de suc de lombra îmi atacase rinichii.

Abia mă pusesem pe picioare, când mi-a căzut pe cap o altă fericire. Mama a venit să mă vadă.

— Călătoria asta a dat gata economiile familiei, mi-a mărturisit ea, dar taică-tău mi-a înţeles dorinţa de a conduce, măcar doi-trei ani, o casă cu atâtea nurori.

Înainte ca mintea mea să termine de descifrat sensul

acestor cuvinte, verificatorul tensiunii mele a şi început să şuiere!

După ce şi-a trecut în revistă cele cincisprezece nepoţele, mama şi-a revărsat, fără ezitare, preaplinul inimii de bunică asupra unicului nepoţel. Între ea şi partidul lui Kuş (care deţinea acum supremaţia numerică) s-a încheiat, fireşte, un pact de neagresiune. La rândul lor, celelalte două partide au format o alianţă.

Din fragedă copilărie căpătasem deprinderea de a o asculta pe mama, aşa că, acum, când ea şi Kuş îşi uneau glasurile, prăvălind asupra mea torente de cuvinte, nu puteam decât să tac şi să mă retrag de pe câmpul de bătaie, observând neputincios cum, în plin mileniu al IV-lea, în vila mea din Paradisul Bărbaţilor se instaura matriarhatul.

Aşa stând lucrurile, nevestele din alianţa opoziţiei au apelat la ajutorul propriilor mămici. Nu mai era zi în care să nu primesc vizita vreunei soacre! Şi toate îmi descriau, cu imagini de coşmar, tratamentul inuman la care îşi supunea mama mea nurorile.

Când nervii mei erau deja la limita maximă a încordării, colac peste pupăză, Elga m-a anunţat, profitând de intimitatea unei nopţi de dragoste:

— Scumpul meu, mi-am permis să pun robotul-secretar să rezerve o vilă în Zona Oaspeţilor. Mamele mele vitrege sosesc mâine. Vor neapărat să-ţi vorbească.

„Începe războiul civil“, am gândit şi mi-am pierdut cunoştinţa, nu înainte de a recepţiona un vacarm asurzitor. Senzorii care împânzeau apartamentul nupţial, cu sarcina de a-mi supraveghea organismul, dădeau în cor alarma.

A doua zi în zori am fugit de-acasă. Îmbrăcat femeieşte, am reuşit să ajung în Metropola Cosmoportului Central. Am căutat adăpost în casa tatălui lui Kuş. Bătrânul, plin de înţelegere, m-a ascuns şi m-a ajutat să mă îmbarc clandestin pe un transgalactic. Din nefericire, am fost depistat după numai două zile de zbor şi expediat înapoi cu o capsulă individuală teleghidată. Reîntors pe Eva, mi-am primit pedeapsa cuvenită: mi s-au repartizat

zece neveste din cele declarate disponibile de alţii, iar numărul celor pe care le-aş fi putut declara eu disponibile s-a redus la nouă. Acasă, la Kutlerkud, mă aşteptau câteva surprize. Aveam o vilă de două ori mai mare şi încă şapte copii, dintre care unul era băiat. Băiatul Umei! Geneticienei mele un ochi îi plângea de ciudă că tocmai ea infirmase Teoria lui Wlang, iar celălalt îi râdea de bucurie că dolofana Kuş (care se îngrăşa cu douăzeci şi cinci de grame zilnic) nu mai avea de ce s-o privească de sus. Cât despre mama, tocmai îşi reorientase întreaga afecţiune spre nepotul nou născut.

— Elga şi Coal sunt de vină, s-a plâns imediat Kuş imediat ce a reuşit să mă prindă singur. L-au învăţat pe fiul meu să-i spună mamei tale „zgripţuroaică bătrână".

Deşi Elga mi se părea încă foarte apetisantă, am hotărât să renunţ la ea, declarând-o disponibilă, mai ales că scăpam, totodată, de ameninţarea celor două sute de soacre care mai aveau pe conştiinţă viaţa unui biet bărbat.

Apoi s-a petrecut MINUNEA. Odată creat precedentul izgonirii unei neveste, demonul fricii că vor rămâne pe drumuri s-a strecurat printre celelalte, îmblânzindu-le ca prin farmec. În noua mea vilă s-au instalat liniştea şi buna înţelegere. Soţiile mele călcau numai pe vârfuri şi discutau doar în şoaptă. Mie nu îndrăzneau să mi se adreseze dacă nu le vorbeam eu primul, iar ca să-i intre în voie mamei erau în stare să facă pe dracu-n patru. Nu ştiu cum reuşiseră, dar nu mai auzeam nici măcar copiii plângând.

După nicio lună, mama şi-a făcut bagajele.

— Plec, fiule, m-a anunţat. Sărmanul taică-tău trebuie să se simtă tare singur. Sunt îngrijorată şi pentru fratele tău. Cred că îi scoate peri albi nevastă-sa. Ar face bine s-o părăsească şi să vină aici. E o femeie tare afurisită!

Nu m-am putut împiedica să remarc admiraţia şi încântarea cu care făcuse mama ultima afirmaţie! Am condus-o cu aerorapidul propriu până la Cosmoportul Central. La despărţire, înainte de urcarea în transgalactic, a scos dintr-unul din numeroasele buzunare ale costumului

ei de călătorie o microcasetă.

— Era să uit, băiete dragă. Alma mi-a dat un mesaj pentru tine.

Am tresărit auzind numele fostei mele logodnice şi, cuprins de o emoţie şi de o nerăbdare de care nu mă mai credeam capabil, am introdus imediat microcaseta în video-brăţară. Pe ecranul minuscul a apărut chipul frumos al Almei.

— Porcule! Când mă gândesc că din cauza ta era să pierd un bărbat ca Gregor!!!

Urma scena sărutului nupţial dintre ea şi Gregor. Apoi nimic!

Pe când părăseam Cosmoportul Central, am aruncat furios caseta în primul orificiu de colectare a deşeurilor refolosibile.

Reîntors acasă, am chemat robotul-secretar.

— O ţii minte pe Alma? l-am întrebat.

I-a afişat imediat imaginea într-unul dintre ochii lui elipsoidali.

— Vreau câteva neveste care să semene cu ea! am poruncit.

A găsit şase – şi m-am însurat cu toate cât de repede am putut. De data asta am lăsat un interval de o lună între două căsătorii şi am redus afrodiziacele la un minimum necesar.

Dar niciuna dintre aceste imitaţii (de altfel destul de reuşite) ale Almei nu mi-a ostoit durerea de a o şti pierdută.

„Am greşit“, mi-am spus. „O femeie care seamănă cu Alma, dar nu e Alma, nu poate decât să-mi redeschidă rana. Îmi trebuie altceva.“

Aşa că, încurajat de liniştea ce continua să domnească peste femeile din casă, m-am apucat să colecţionez alte şi alte neveste. Ceea ce nu mi-a oferit vreo satisfacţie deosebită. În schimb, numărul soţiilor mele a sărit suta.

— Ce joc o mai fi şi ăsta? m-am plâns grăsanei Kuş, în timp ce băieţelul nostru, care în ziua aceea împlinise cinci

ani, se lăfăia în braţele mele. Îmi place o femeie, spun „hai“, ea se topeşte imediat de încântare şi, după o ceremonie fulger, o aduc acasă ca să mă bucur de ea până la adânci bătrâneţe.

— Ce-i rău în asta?! s-a minunat rotunda mea soţie.

— Cum, ce-i rău? Lipseşte lupta, satisfacţia de a fi cucerit femeia, mulţumirea de a şti că te-a preferat altuia! Ştii ce, Kuş? O s-o seduc – ba nu, o s-o răpesc pe una dintre nevestele vecinului Krott!

— Ce tot spui, iubitule? Dacă-ţi place una dintre nevestele lui Krott, cere-i-o! O să ţi-o dea, fie în dar, fie la schimb, pentru una sau mai multe dintre nevestele tale. Iar schimbul va fi perfect legal.

— Să i-o cer? am bâiguit. O să mi-o dea?

— Fără doar şi poate!

— Şi ea ce o să zică?

— Ştiu eu? Probabil… o să se bucure. Ştii, a continuat Kuş înroşindu-se, cred că multe femei ar dori să li se ivească ocazia de a fi… de a fi… de a fi iubite şi de alt bărbat!

— Tu ai dori asta? am insinuat, mângâindu-i braţul.

— Eu doresc doar ce doreşti tu, s-a grăbit să răspundă, afişând un zâmbet ademenitor, urmat de seducătoarea ei lăsare de pleoape. Ştii, iubitule, de trei zile am început cura complexă de slăbire. Te bucuri că micuţa ta Kuş o să fie iarăşi subţirică?

În următorii doi ani m-am distrat jucându-mă de-a schimbul de neveste cu toţi cunoscuţii mei. Se distrau şi soţiile mele: pronosticau câte şi care dintre ele vor fi obiectul schimbului din luna următoare. Dădeam femeia cu fiica sau fiicele ei cu tot şi o primeam pe cealaltă însoţită de propriile progenituri. Asta n-avea importanţă. Oricum nu reuşisem niciodată să ţin minte numele numeroaselor mele fetiţe.

Doar Kuş şi Uma nu au fost afectate de noua mea distracţie; nu voiam să-mi înstrăinez băieţii.

În această fază, am primit un nou comunicat oficial:

„Schimbul excesiv de neveste pe care îl practicaţi

poate influenţa negativ moravurile societăţii noastre. Pe viitor vi se interzice această activitate. În compensaţie, vă oferim cinci tinere soţii care vor sosi eşalonat la reşedinţa dumneavoastră“.

După ce, vrând-nevrând, mi-am sporit menajeria cu cele cinci exemplare mai înainte pomenite, mi-a venit, pe neaşteptate, o idee – credeam eu – salvatoare.

Am plecat, cu tot cu garda prevăzută de lege (zece soţii şi cinci roboţi), să-mi vizitez familia. Plănuisem s-o revăd şi s-o recuceresc pe Alma, s-o conving să fugim împreună într-una din recentele colonii din Galaxia XIII.

Odată ajuns în oraşul natal, am închiriat o vilă în care mi-am instalat însoţitoarele şi, ca să fiu sigur că nu mă vor stânjeni prea mult, mi-am invitat toţi foştii prieteni să le viziteze cât mai des, dându-le de înţeles că nu m-aş supăra deloc dacă le-ar face avansuri dubioase. „În felul ăsta le fac si lor o bucurie“, m-am autojustificat, amintindu-mi vorbele lui Kuş: „Cred că multe femei ar dori să li se ivească ocazia de a fi iubite şi de alt bărbat!“ (Fiindcă veni vorba, Kuş, redevenită suplă, se afla printre cele care mă însoţiseră.)

De cei cinci roboţi am scăpat ademenindu-i pe rând în serele fratelui meu; le-am şters memoria şi i-am lăsat să zacă în aşteptarea unui specialist care să-i reprogrameze.

Plin de încredere în viitor, am închiriat, sub nume fals, un aero-ultrarapid şi am decolat spre insula Moh, unde Alma şi Gregor aveau o fermă.

M-au primit ca pe un vechi prieten. Aveau doi băieţi frumoşi (ca mama lor) şi păreau foarte fericiţi. Au trecut câteva zile până când am reuşit s-o prind pe Alma singură. A ascultat indiferentă înflăcărata mea declaraţie de iubire şi propunerea de a ne reface viaţa fugind împreună. Apoi mi-a întors spatele, nu înainte de a mă întreba, cu un zâmbet sarcastic:

— Ai venit până aici special ca să-mi spui asta?! Nu era mai comod să-mi trimiţi o înregistrare?

M-am urcat imediat în aero-ultrarapid şi am şters-o, fără să ştiu încotro.

Dar n-a fost nevoie să-mi bat capul prea mult. Şase nave patrulă ale AGENŢIEI EVA m-au scutit de luarea unei decizii, înconjurându-mă şi somându-mă să le urmez.

Chiar a doua zi am fost îmbarcat, alături de neveste şi de roboţii reprogramaţi, pe un mini-transgalactic cu destinaţia EVA.

— Autorităţile sunt profund dezamăgite de atitudinea dumneavoastră, mi-a comunicat tânăra funcţionară care ne-a întâmpinat pe Cosmoportul central. Sunteţi la a doua tentativă de dezertare din rândurile cetăţenilor planetei noastre. Sunt împuternicită să vă aduc la cunoştinţă că această contravenţie se pedepseşte cu suspendarea definitivă a dreptului de a vă mai declara disponibilă vreuna dintre soţii şi cu obligaţia de a vă spori familia cu încă douăzeci de reprezentante ale sexului frumos. Iar pentru faptul că, pe o altă planetă, v-aţi purtat ca un… proxenet faţă de propriile soţii, vi se acordă un supliment de zece tinere soţii… puţin trecute de treizeci şi cinci de ani, care până acum au aşteptat zadarnic să fie cerute în căsătorie.

Am primit ştirea cu sinceră nepăsare. Ce mai contau treizeci de neveste, când acasă aveam vreo sută, iar Alma n-avea să facă nicicând parte dintre ele? „Capul sus“, m-am încurajat. „Cei care-mi vor binele m-au readus în Paradisul Bărbaţilor. Uite, fata asta îmi place şi nu trebuie decât să deschid gura ca s-o capăt.“

— N-aţi vrea să-mi îndulciţi pedeapsa devenindu-mi soţie? m-am pomenit întrebând-o şi, ca prin farmec, expresia oficială a feţei ei s-a metamorfozat într-un zâmbet de o nesperată fericire.

La Kutlerkud mă aştepta iarăşi o locuinţă nouă, de dimensiuni impresionante. Un palat prin care mişunau fiicele şi nevestele. Aflaseră că nu mai aveam dreptul să-mi declar soţiile disponibile, aşa că neînţelegerile, divizarea în grupuri şi grupuleţe, certurile, plânsetele copiilor şi vizitele soacrelor au reînceput, sporind, încet dar sigur, în frecvenţă şi intensitate.

Descoperindu-mi un sinucigaş simţ al umorului, i-am

dat de ştire mamei: „Vino! Am nevoie de ajutorul tău. Cele o sută cincizeci de soţii ale mele se ceartă!“

Ei bine, cred că mama a simţit că întinereşte brusc şi a sărit în primul transgalactic, căci a apărut la Kutlerkud mult mai devreme decât prevăzusem!

Am lăsat-o să „aplaneze“ neînţelegerile şi să dea dispoziţii după bunul ei plac. Nu mi-a înşelat aşteptările; dimpotrivă, a avut o găselniţă formidabilă: a amenajat o sală de „sport“, în care arbitra personal păruielile dintre nurori sau – de ce nu? — dintre cuscre.

În ceea ce mă priveşte, eram silit de împrejurări să mă tot însor, căci, cu oricare dintre vechile neveste, plăcerile actului sexual erau complet anihilate de logoreea femeii, care profita de ocazie ca să mă sufoce cu reproşuri, împroşcând simultan cu vorbe rele la adresa tuturor celorlalte locatare ale tumultoasei mele locuinţe.

De la o vreme, apetitul meu sexual s-a diminuat simţitor, spre bucuria mea şi disperarea nevestelor. Dacă treceau zece zile fără ca vreuna dintre ele să fie invitată în apartamentul nupţial, mâncarea mea căpăta un iz pătrunzător de lombra, amo-amo, kukur şi alte afrodiziace renumite. M-am plâns mamei, care s-a arătat indignată:

— De acum încolo voi supraveghea personal programul roboţilor de la bucătărie! Nu le voi permite acestor destrăbălate să distrugă sănătatea celui mai iubit fiu al meu!

Dar cantitatea de afrodiziace din bucatele care mi se serveau a crescut în loc să scadă. Pasămite, mama nu voia ca nevestele celui mai iubit fiu al ei să-l compromită plângându-se de lipsa bucuriilor iubirii!

Am început să le fac vizite prietenilor mei din oraş la ora prânzului sau a cinei, dar am constatat cu stupoare că şi mâncarea lor emana aceleaşi miresme dubioase.

Obişnuindu-mă cu gândul că afrodiziacele aveau să-mi vină de hac, ca şi proaspăt răposatului meu socru, tatăl lui Kuş, m-am apucat să-mi redactez testamentul. Cu limbă de moarte, îmi rugam tatăl şi fratele să-mi răpească cei doi fii şi să-i ducă într-o altă galaxie, cât mai departe cu

putinţă de Eva, Paradisul Bărbaţilor.

Dar, într-o bună dimineaţă, superdotatul meu robot-informator mi-a comunicat exact ştirea care – ştia el! — putea să-mi facă cea mai mare plăcere:

„În Galaxia X, conflictul dintre oameni şi oscri a reizbucnit cu o nemaiîntâlnită violenţă. Oscrii cuceresc planetă după planetă, dedându-se la atrocităţi înfiorătoare. Armatele noastre au nevoie de întăriri. Voluntarii se vor prezenta personal la centrele de recrutare de pe planeta de reşedinţă. Pe EVA, bărbaţii între 30 şi 50 de ani care doresc să-şi rişte viaţa pentru binele omenirii sunt aşteptaţi la Centrul de Recrutare din Metropola Cosmoportului Central. Pentru supravieţuitorii conflictului, reîntoarcerea pe Eva *nu* este obligatorie; se vor putea stabili, conform dorinţei, pe orice altă planetă locuită de oameni.“

Le-am mulţumit tuturor sfinţilor, zeilor şi idolilor de care auzisem vreodată pentru norocul meu: împlinisem treizeci de ani în urmă cu trei zile!

Încredinţat că, odată ce-mi oferea şansa evadării din Paradisul Bărbaţilor, NOROCUL avea să mă scoată teafăr şi nevătămat din războiul cu oscrii, mi-am rupt testamentul şi n-am mai zăbovit decât pentru a înregistra mesajul de rămas-bun destinat familiei: „Fiţi mândre de fiul, soţul şi tatăl vostru! Cu gândul la voi, pot muri fericit pentru salvarea omenirii!“

Am sărit în aero-ultrarapidul de ultimul tip, recent achiziţionat, şi nu m-am mai oprit până în Metropola Cosmoportului Central.

Odată ajuns la Centrul de Recrutare, am fost nevoit să mă ciupesc cu sălbăticie de braţ – ca să fiu sigur că nu visez! Căci, în faţa intrării, coplanetarii mei aşteptau ora începerii programului de lucru cu publicul, formând un luuuung şir de chipuri destinse, aureolate de încrederea în viitor!

SFINTE DUMNEZEULE!

„SERGENTUL LIMTZ ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL

GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE…“

Anunţul alerga pe toate monitoarele, în timp ce circuitul acustic îl hârşâia sacadat, mitraliindu-ne timpanele.

— La dracu’, Anne, a răbufnit doamna Katz, ce invitaţie mai aştepţi? Şterge-o în biroul şefului, şterge-o odată!

Am oftat, m-am ridicat şi am păşit pe banda transportoare. (În urmă, patru suspine de uşurare au blagoslovit liniştea reînscăunată). Fireşte, era banda cea mai lentă. Generalul merita să-l fac să aştepte. Căpătase prostul obicei de a mă chema o dată la două zile, plictisindu-mă cu insistenta lui cerere în căsătorie. Nu îndrăzneam să-l refuz direct; la urma urmei, era şeful! Iar el se făcea că nu pricepe, ipocritul! Dar în ziua aceea aveam să i-o tai scurt – şi asta pentru că Hobs, în sfârşit, se hotărâse!

— Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteţi să raportez: aseară m-am logodit cu colonelul George Hobs. Sper că nu contravine regulamentului!

A pălit, apoi, brusc, s-a înroşit ca o sfeclă, până în vârful urechilor. A înghiţit de câteva ori în sec – i-am urmărit mărul lui Adam agitându-se – dar a reuşit să mi se adreseze calm, cu voce neutră, oficială:

— Regulamentul Poliţiei Temporale nu are nicio prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgeşti, sergent Limtz, credeam că ştii asta.

Am rămas în poziţie de drepţi şi am plecat ochii. Prea i-o trântisem aşa, deodată! Toată lumea ştia că generalului Paul Glaff nu-i place să piardă. „Ce-o să facă acum? O să mă anunţe – cu regret – că serviciile mele nu mai sunt necesare?“

— Stai jos, sergent. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am aşezat, cu obrajii zvâcnind. O dată mă chemase şi el pentru ceva serios şi, în loc să-l las să vorbească

primul…

— Cei Şapte Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile, iar cele Şapte Parlamente au votat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. În curând, poliţia noastră n-o să mai facă faţă. E nevoie de cel puţin trei oameni pe urmele fiecărui bezmetic care construieşte un cronomobil artizanal şi o tuleşte. Tot soiul de… hm! „eroi“ vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai bun“, fireşte. Şi tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puţin probabile şi se întorc hotărâţi să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină“. E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă ceva ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniştită. Nu înţelegeam nici de ce-o lungea, descriindu-mi ceea ce ştiam la fel de bine, nici ce legătură putea avea o hotărâre – oricare ar fi fost ea! — votată în unanimitate de Cele Şapte Parlamente cu misiunea, fie şi foarte importantă, încredinţată unui sergent anonim, ca mine.

— Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Limtz. Pleci chiar acum. Ţinta: 28 iunie 1999. Îl ucizi pe Marcel Ovici înainte de a ajunge cu invenţia sa epocală la profesorul Kruger. Are asupra lui atât prototipul cronomobilului, cât şi, în manuscris, toată documentaţia tehnică. Pe astea le iei şi le aduci aici. Cei Şapte Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău aparat – găseşti tu o metodă de distrugere!

A fost ca şi când ceva mi-ar fi căzut în cap pe neaşteptate. Îmi pare rău că nu m-am putut vedea, atunci, în oglindă. Generalul, care mă privea atent, şi-a muşcat buzele ca să nu râdă, şi în clipa aceea mi-a fost – ce prostie! — simpatic. Aşa că am riscat o întrebare neregulamentară:

— De ce eu? N-am ucis pe nimeni, niciodată. Cine a

hotărât să mi se dea misiunea asta?

— Computerul de la Evidenţa Personalului, fireşte. Şi ăla nu greşeşte niciodată.

M-am ridicat din proprie iniţiativă.

— Permiteţi să trec la îndeplinirea misiunii? am întrebat, convinsă de inutilitatea oricărui comentariu.

Mi-a întins mâna.

— Succes, sergent.

Apoi, în timp de executam, regulamentar, salutul şi întoarcerea la nouăzeci de grade:

— Şi un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, şi mai gândeşte înainte de a spune „da“ la logodna cu colonelul!

Bineînţeles că am plecat hotărâtă să-i ignor sfatul. Mi-am programat cronomobilul de buzunar, l-am activat şi… am apărut în staţia în care – alături de văru-său, poetul Krama – Marcel Ovici aştepta metroul, mutându-şi, nervos, greutatea de pe un picior pe altul. Krama, un afemeiat notoriu (multe nimfomane s-au furişat în trecut cu intenţia de a poposi în patul lui o oră!), m-a remarcat imediat şi şi-a lipit de mine privirea albastră, spălăcită. I-am adresat un zâmbet prietenos şi m-am apropiat de ei, ca din întâmplare. Faţa poetului s-a luminat; adulmeca o cucerire uşoară. M-a observat şi Ovici. M-a privit fix, strângând din buze. Pe urmă şi-a mutat privirea în altă parte, măturându-şi fruntea cu vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi vrut să şteargă un gând care nu-i făcea plăcere. M-am întrebat dacă nu cumva călătorise deja în timp şi dacă nu cumva dăduse de mine, într-un viitor posibil, primind misiunea ucigaşă.

N-am avut timp să mă afund în supoziţii. Sosise metroul, aşa că m-am urcat în acelaşi vagon cu ei. Era aglomerat, dar am reuşit să mă aşez pe scaunul din stânga inventatorului. În dreapta lui stătea poetul. S-au bosumflat amândoi. Am bănuit de ce: Ovici pentru că ar fi preferat ca, între el şi mine, să se fi aşezat Krama, iar acesta – pentru că ar fi vrut acelaşi lucru.

M-am temut că unul din ei va propune, sub cine ştie

ce pretext, schimbul de locuri, iar celălalt va accepta cu plăcere. Aşa că am trecut la acţiune. Metroul a încremenit, oamenii au înţepenit ca nişte maşini stricate; oprisem timpul lor, dilatând, numai pentru mine, la maximum, o secundă – ceea ce îmi oferea echivalentul a două minute. A fost arhisuficient pentru a-i implânta lui Ovici – Sfinte Dumnezeule! —, la baza craniului, acul ucigaş. Apoi am înşfăcat manuscrisul şi prototipul şi m-am grăbit să mă expediez, în timpul meu nativ.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Mi-am aruncat cronomobilul în malaxorul de deşeuri şi, în timp ce ascultam, cu nostalgie, scrâşnetul metalului strivit, i-am cerut robotului o cafea mare, concentrată. Am sorbit-o fără chef, străduindu-mă zadarnic să nu-mi las imaginaţia să brodeze scena desfăşurată, după fuga mea, în metroul deblocat: Ovici, fără suflare, prăbuşit – nimeni n-a observat când – în braţele vărului său înspăimântat. Krama, prea tulburat ca să-şi reamintească momentul exact al dispariţiei mele şi bănuind că preţiosul bagaj al inventatorului fusese furat, la înghesuială. Surprinderea celorlalţi călători, agitaţia, vânzoleala stârnită, la prima staţie, în jurul proaspătului răposat. Scandalul din presa vremii, năstruşnicele supoziţii legate de epocala invenţie pierdută fără urmă odată cu moartea celui care o realizase – şi înainte ca acesta să fi apucat să i-o prezinte cuiva în amănunt. Şi iarăşi trupul lui Ovici, chircit nefiresc, cu îngrijorarea încremenită în ochii larg deschişi… Oare, în ultima clipă, intuise adevăratul scenariu al morţii sale?

Am terminat cafeaua, mi-am spulberat gândurile macabre, aducând a remuşcări – care nu aveau de ce să otrăvească un sergent care nu-şi făcuse decât datoria – şi am pornit-o spre sediul Poliţiei Temporale, nerăbdătoare să raportez îndeplinirea misiunii încredinţate. Tocmai mă instalasem într-o cabină de transport rapid, când o imagine înregistrată mecanic mi-a revenit în minte, făcându-mă să transpir: înainte de a-mi părăsi apartamentul, prin uşa deschisă a dormitorului zărisem un pat dublu, nefăcut, şi,

aruncată neglijent pe un scaun, pijamaua mototolită a unui bărbat.

Înainte ca partea aceea a creierului meu asupra căreia deţin controlul să fi avut timp să prelucreze informaţia extrasă involuntar din memorie, cabina s-a oprit; intrigată, am controlat display-ul, temându-mă că nu furnizasem coordonatele corecte ale destinaţiei dorite. Dar nu, nu greşisem. Totuşi, ceea ce mă înconjura îmi era străin – şi familiar totodată. Aceeaşi impresie mi-ar fi lăsat-o, probabil, copia daltonistă a unui tablou celebru, deşi, în realitate, modificările nu ţineau numai de culoare.

Clădirea Poliţiei Temporale era mai înaltă şi mai zveltă; avea un corp mai puţin, dar câştigase încă două etaje. Firma era zugrăvită în culori pastelate, aflate în continuă transformare, ca şi cum literele cu sinuozităţi voluptuoase (total diferite de caracterele sobre pe care le admirasem în aceeaşi dimineaţă) ar fi fost o orgă de fluide multicolore, amestecându-se dezordonat în aparenţă, şi totuşi respectând un algoritm pe care mintea mea buimăcită refuza să-l priceapă.

În stânga, vechea clădire a Arhivelor nu mai era înconjurată de păianjenii aceia uriaşi care sunt automatele restauratoare. Frescele ei enorme străluceau ca noi, probabil aşa cum nu mai străluciseră de o sută cincizeci de ani, când fusese inaugurată cu mult fast. Văzusem ceremonia pe viu, în prima mea cronoexcursie, cea de la absolvirea Cursurilor Preliminare. Era un eveniment istoric de pe urma căruia agenţiile cronoturistice scoteau bani frumoşi, căci toată lumea dorea să asiste la inaugurarea primei opere a primei unităţi cibernetice independente specializate în decoraţii murale, unitate care, în prezentul nostru, era expusă chiar în muzeul acelei clădiri, cea dintâi pe care ea o decorase. Numai că atunci, când le priveam nedumerită din cabina pe care nu îndrăzneam s-o părăsesc, două dintre fresce erau total diferite de cele atât de bine cunoscute.

Am cutezat să-mi arunc ochii şi-n dreapta. Acolo trona, acelaşi dintotdeauna, imobilul Agenţiei

Cronoturistice Centrale, cu singura deosebire că o firmă geamănă cu cea a Poliţiei Temporale îl prezenta ca fiind Sediul Central al Oficiului Internaţional de Turism Temporal.

Am riscat să părăsesc cabina – care a dispărut imediat, răspunzând, pesemne, apelului insistent al unui solicitant care tocmai îşi pierduse răbdarea. Am privit vizavi. Parcul meu preferat era acolo, dar locul teilor bătrâni fusese luat de nişte arbuşti stranii, copleşiţi de bogăţia unor inflorescenţe sidefii care reflectau curcubeie minuscule şi impregnau aerul cu o aromă plăcută, abia perceptibilă. „Probabil noua creaţie a Institutului de Artă Genetică, cea despre care purtătorul lor de cuvânt spunea că va fi expusă în parc de azi într-o săptămână“, mi-am zis, în timp ce, în mintea mea, datele începeau să se sedimenteze: se făcea lumină!

Mi-am adresat, în gând, un lung şir de epitete jignitoare. Ar fi trebuit să-mi fie ruşine că tocmai eu, care eram de trei ani în slujba Poliţiei Temporale, pricepusem atât de greu că nu era vorba decât de nişte banale schimbări, probabil lipsite de importanţă, consecinţe fireşti ale modificării (desigur, nimeni nu o va numi crimă) operate de mine în timpul unei coborâri de două sute de ani pe scara timpului convenţional.

Schimbări banale, probabil lipsite de importanţă… Hm! Pijamaua unui bărbat în dormitorul meu?! Al meu – care eram o membră habotnică a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri?! Probabil mă măritasem cu George mai devreme şi eram deja doamna Hobs. O doamnă Hobs care ratase propria-i ceremonie nupţială şi la a cărei deflorare domnul Hobs urma (sau nu?) să trudească pentru a doua oară…

Pe urmă, o clădire a Arhivelor a cărei renovare se încheiase mai devreme şi care avea două fresce modificate; se putea trece uşor peste asta, ca şi peste faptul că Institutul de Artă Genetică îşi finalizase şi îşi expusese la o altă dată o creaţie reuşită.

Mai era Poliţia Temporală, cu clădirea şi firma ei,

ambele modificate… Dar, Sfinte Dumnezeule! De ce mai exista Poliţia Temporală?! De ce mai exista, chiar şi cu nume schimbat, Agenţia Cronoturistică Centrală?! De ce, când Ovici murise înainte de a-şi prezenta invenţia cuiva capabil să o înţeleagă şi să o transpună în practică? De ce, când manuscrisul şi prototipul cronomobilului erau în geanta care mă urma ca un câine credincios, detectând fără dubiu mirosul specific al trupului meu, şi care nu se deschidea decât recunoscând atingerea mâinilor mele? De ce, când cronomobilul meu, singurul salvat de nonexistenţă, tocmai fusese retransformat în materiile prime de bază, care îşi aşteptau deja rândul să fie refolosite?

Poliţia Temporală exista numai ca eu să pot raporta cuiva îndeplinirea misiunii, să pot preda cuiva prototipul şi manuscrisul? Şi, dacă nu ar fi existat, ce ar fi trebuit să fac, ce aş fi avut dreptul şi datoria să fac cu conţinutul acelei genţi blestemate?

Îmi venea să mă aşez jos şi să plâng, aşa cum făcusem după ce reuşisem să-mi dereglez prima cyber-păpuşă, să plâng şi să cerşesc ajutorul trecătorilor nepăsători, mai mult sau mai puţin grăbiţi, ce împânzeau bulevardul Ovici (al cărui nume, am presupus, se schimbase), renumitul bulevard bântuit, la intervale neregulate, de holograma gigantică a vestitului inventator – spectacol foarte gustat de turişti, copii şi provinciali.

Printr-o coincidenţă bizară, holograma a apărut, atunci şi acolo, între mine şi sediul Poliţiei Temporale – şi nu ştiu cum de am reuşit să nu ţip, nu numai fiindcă era atât de aproape încât, dacă aş fi întins braţul, i-aş fi străpuns genunchiul, ci mai ales fiindcă, probabil pradă unui imbold masochist, am ridicat ochii şi am văzut, în locul chipului lui Ovici, figura uriaşă a lui Krama, care mă privea anume, cu un licăr de răzbunare în profunzimea ochilor parcă înceţoşaţi.

Noroc că a dispărut imediat. Prea speriată ca să încerc să transform apariţia aceea într-o scânteie care să aducă lumina în mintea mea confuză, m-am mulţumit să-mi

scuip în sân şi să-mi fac cruce cu limba în cerul gurii, ca o babă superstiţioasă. Apoi mi-am luat inima în dinţi şi, cu un oftat de tip „fie ce-o fi“, m-am urcat pe banda de viteză medie a căii de acces în incinta Poliţiei Temporale.

— Hei, Anne, cum se face că tocmai tu vii abia la ora asta? m-a întrebat, veselă, o fetişcană care se instalase alături de mine.

— Am avut o misiune, i-am răspuns, cu elaborată nepăsare, apoi am început să mă lupt cu lapsusul care îmi ascundea identitatea interlocutoarei, deşi înfăţişarea şi glasul ei îmi erau ciudat de familiare.

— O... „misiune“ în colaborare cu Hobs? a chicotit, dezvăluindu-şi strungăreaţa. Zău, Anne, mie poţi să-mi spui orice!

„Zău, Anne, mie poţi să-mi spui orice!“... Linda! Linda Brown, prietena mea din copilărie, colega mea de şcoală şi, timp de un an, colega mea în patrula temporală C-309. Sfinte Dumnezeule! Mi-am simţit părul zbârlindu-se şi sângele părăsindu-mi obrajii. O văzusem pentru ultima oară în urmă cu doi ani, în ziua ceremoniei de incinerare, întinsă pe catafalc, moartă ca toţi morţii, cu strungăreaţa dezvelită de un zâmbet fals (îi lipsea o bucată din buza de sus), cu faţa mânjită de fard ieftin, care nu reuşea să-i mascheze vânătăile, şi cu mâna dreaptă înţepenită pe piept, deasupra celei stângi, încercând parcă să-i ascundă degetele retezate. Fusese victima unei bande de neocanibali, probabil drogaţi, pentru că altfel nu îndrăzneau să pătrundă în inima oraşelor. Poliţia locală îi surprinsese prea târziu; deja o violaseră, colţii lor de mutanţi ticăloşi îi retezaseră buza şi degetele, o sugrumaseră şi o târâseră într-o fundătură, unde aveau pesemne de gând să se ospăteze pe îndelete.

— Mă grăbesc, Linda, iartă-mă, i-am aruncat peste umăr, în timp ce săream, cu îndemânare de cascador, direct pe banda ultrarapidă.

— Ipocrito! a strigat după mine, cu acelaşi chicotit. Ai grijă, nebuno, rişti să afle Paul!

Derutată de vorbele ei ciudate, nici măcar nu m-am

gândit că biroul meu ar fi putut suferi o schimbare, adică ar fi putut fi amplasat în altă parte a clădirii. Abia când l-am regăsit în locul ştiut am considerat asta o coincidenţă fericită.

Cele trei colege prezente m-au întâmpinat cu priviri dezaprobatoare.

— Ascultă, Anne, m-a întrebat doamna Katz, care, datorită vârstei înaintate îşi permitea uneori prea multe, de unde dracu' ai scos uniforma asta fistichie?

Într-adevăr, uniformele lor erau azurii; a mea era bej, dar avea exact aceeaşi croială şi acelaşi simbol trasat cu negru îi împodobea mâneca stângă: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porţiunii gâtuite.

— Am să vă povestesc mai târziu, am îngăimat. Dar unde e Kate? am întrebat, observând lipsa celei care îmi era prietena cea mai bună. Ce s-a întâmplat? De ce i-au scos de aici biroul?

M-au fixat cu ochi îngroziţi, apoi au schimbat priviri îngrijorate.

— Mai nou, te şi droghezi, doamnă Glaff? m-a apostrofat doamna Katz, înroşindu-se. Nu văd cum altfel ai fi putut să uiţi nenorocirea de anul trecut, cu neocanibalii. Sau Hobs, molusca aia nesărată, ţi-a sucit minţile cu totul?

M-am lăsat să cad pe un scaun. „Doamnă Glaff!" Îmi spusese „doamnă Glaff"?! Mie?!

Sfinte Dumnezeule! Nu eram nevasta lui Hobs, eram nevasta generalului! Şi Hobs, ce era cu Hobs? M-am îngrozit la gândul că ar fi putut fi amantul meu, al unei femei măritate, membră a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri! Asta se pedepsea cu excomunicare şi demascare publică, prin mesajele holografice care brăzdau, cruciş şi de-a curmezişul, impunătoarea clădire a Ligii. Se pedepsea… DINCOLO sau CÂNDVA… Dar ACOLO şi ATUNCI? Poate nici nu mai făceam parte din Ligă…

„SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE…"

M-am repezit la banda de transport ultrarapid.

Totuşi, n-am părăsit biroul suficient de repede ca să scap remarca rostită de doamna Katz cu filozofică detaşare:

— Graba unui suflet vinovat!

Când a dat cu ochii de mine, generalul Paul Glaff m-a măsurat consternat, a verificat buna funcţionare a sistemului de izolare fonică a încăperii şi mi s-a adresat cu amărăciune:

— Uneori aş vrea să te omor, Anne, poţi să înţelegi? Ce uniformă-i asta? A început cumva carnavalul? Sau crezi că încă nu m-ai compromis suficient, că e loc pentru mai mult şi pentru mai rău?

I-am întâlnit privirea verde, obosită; şi mi-a părut sincer rău că nimerisem în lumea aceea stranie, în care îi făcusem, fără să-mi pot aminti când, cum şi de ce, necazuri şi în care continuam să-l amărăsc, deşi nu-mi făceam decât datoria sau ceea ce fusese datoria mea în lumea părăsită, cea care poate continua să existe undeva, într-o ipotetică ZONĂ PARALELĂ!

Atunci, într-o străfulgerare, mi-am amintit un pasaj din *Cartea Timpului*, pe care criticii de specialitate o considerau un amalgam de inepţii cu pretenţii savante, ceea ce n-o împiedica să fie un bestseller, primul din seria celor semnate de Marana Cerioniacev, mediumul la modă!

„Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificaţie, o aşa-numită lume paralelă, care diferă de lumea-mamă prin consecinţele modificării produse; dorind să devină în «timpul său», exploratorul nu poate călători decât pe ramificaţia creată, fiind deci osândit să trăiască într-o lume paralelă cu lumea sa de origine.“

Mi-am reprimat însă tendinţa de a mă încrede în teoriile planturoasei doamne Marana, am salutat regulamentar şi am luat poziţia de drepţi:

— Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Per…

— Ce-nseam…? a început el, dar eu am continuat, cu încăpăţânare, ridicând uşor tonul, ferm hotărâtă să nu mă

las întreruptă:

— … mite-ţi să raportez! Şi am povestit, aproape pe nerăsuflate, tot ceea ce se întâmplase de când părăsisem biroul lui, fie el acela sau altul, fie el situat în lumea aceea sau în alta, paralelă, perpendiculară, adiacentă, tangentă sau naiba ştie cum altfel ar fi putut fi! Ca dovadă, am înhăţat geanta condiţionată să mă urmeze, am scos prototipul şi manuscrisul şi le-am trântit sub nasul generalului!

— Extraordinar! a exclamat, examinând aparatul. Aduce foarte mult cu prototipul kramamobilului! Extraordinar! Voi preda astea forurilor superioare! Cred că vor fi interesate şi Cele Zece Parlamente, şi Cei Zece Consilieri! Anne, nu înţeleg nimic, dar mă simt îmboldit să-ţi iert toate păcatele!

S-a repezit la mine şi m-a sărutat. Sfinte Dumnezeule! M-a sărutat aşa cum nu-mi aminteam ca Hobs s-o fi făcut vreodată, nici măcar după logodna din seara precedentă! Totuşi, asta mi s-a părut mai puţin important decât noutăţile aflate: Cele Zece Parlamente! Cei Zece Consilieri! Bine, dar erau numai şapte! Şapte Consilieri care propuseseră misiunea mea, şapte Parlamente care o votaseră în unanimitate! Sfinte Dumnezeule! Propuseseră şi votaseră o schimbare care avea să-i afecteze! Oare nu-şi dăduseră seama ce făceau?! Imposibil! De mult se zvonea că există o comisie specializată în consecinţele modificărilor trecutului, că există o generaţie de cyborgi consacrată cercetărilor în acest domeniu… Zvonuri!… Şi bandele de neocanibali purtaseră mult timp eticheta asta, dar DINCOLO murise Linda, ACOLO murise Kate… Aşa că…

Şi „kramamobilul"! Deci nu mă înşelasem, Krama era eroul, Marele Om, cel căruia i se realizase o hologramă pe măsură, o hologramă care să păşească alături de urmaşii urmaşilor săi pe bulevardul care îi purta numele.

— Bulevardul, am spus, bulevardul ăsta, pe care se află sediul nostru, se cheamă bulevardul Krama, nu-i aşa?

Generalul m-a privit ca pe un extraterestru.

— Fireşte! Cum altfel îţi imaginezi că ar putea să se cheme?

— OVICI! am ţipat. Pe OVICI m-aţi trimis să-l ucid, pentru că m-a ales COMPUTERUL de la Evidenţa Personalului! OVICI a inventat CRONOmobilul! Holograma lui Ovici bântuie de aproape două veacuri bulevardul ăsta şi EU am văzut-o cu ochii MEI în nenumărate rânduri!

— Dacă n-ai fi adus aparatul ăsta… şi dacă n-ar fi hârţoagele astea, a adăugat, lovind cu mâna un teanc de hârtii tipărite cu litere mărunte, despre care ştiu că se numesc ziare şi că se foloseau pentru răspândirea ştirilor înainte de apariţia brăţărilor informatoare – aş fi jurat că eşti nebună! Am să mă lămuresc, sper, mai târziu, când timpul n-o să mă mai preseze. Acum stai jos, sergent Glaff. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am aşezat, cu obrajii zvâcnind. Sfinte Dumnezeule, nu cumva…?

— Cei Zece Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile, iar cele Zece Parlamente au votat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. În curând, poliţia noastră n-o să mai facă faţă. E nevoie de cel puţin trei oameni pe urmele fiecărui bezmetic care construieşte un kramamobil artizanal şi o tuleşte. Tot soiul de… hm! „eroi“ vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai bun“, fireşte. Şi tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puţin probabile şi se întorc hotărâţi să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină“. E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă un lucru ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniştită. Bănuiam şi de ce o lungea, descriindu-mi ceea ce ştiam la fel de bine, şi ce legătură putea avea o hotărâre – oricare ar fi fost ea! — votată în unanimitate de Cele Zece Parlamente cu misiunea foarte importantă încredinţată unui sergent anonim, ca mine!

— Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva

ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Glaff. Pleci chiar acum. Ţinta: 28 iunie 1999. Îl ucizi pe Ovid Krama înainte de a scoate la iveală calculele lui Ovici, vărul care tocmai i-a murit în braţe. Deocamdată Krama e singurul care ştie că a folosit foile pentru a-şi însăila pe dosul lor vestitele poeme reunite sub titlul *Vagabonzii lui Cronos*. Hârtiile le aduci aici. Cei Zece Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău kramamobil – găseşti tu o metodă de distrugere!

— De ce eu?

Am riscat întrebarea neregulamentară simţind că trebuia să o fac, că era un rol pe care-l jucam pentru a doua oară. Dar n-am putut să spun: „N-am ucis pe nimeni, niciodată“. Am adăugat doar:

— Cine a hotărât să mi se dea misiunea asta?

— N-are importanţă, a răspuns, dar nu se putea altfel. Priveşte!

Şi mi-a întins unul din ziare.

Schiţat sumar, dar sugestiv, prin câteva linii hotărâte, în centrul primei pagini trona chipul care-mi era cel mai cunoscut şi cel mai necunoscut din lume: al meu, eram eu, nu putea fi nicio îndoială.

— E portretul-robot al femeii care a stat alături de Ovici şi care a dispărut la fel de misterios ca şi preţiosul bagaj al acestuia. A fost realizat după descrierea amănunţită făcută de Krama, un fin observator al eternului feminin, se ştie – generalul a surâs ironic, iar licărul jucăuş al ochilor săi verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colţuroase, încât am regretat – ce prostie! — că nu trăisem nici măcar unul din momentele intimităţii noastre. Dar vraja s-a frânt când el a continuat, pe tonul celui obişnuit să comande: Trebuie să apari acolo înainte ca metroul să oprească în staţia următoare, să-l încurajezi pe Krama, să te ţii scai de el, să-l însoţeşti acasă, să i te strecori în pat dacă e nevoie, dar să nu te întorci fără foile alea blestemate şi fără să-i storci poetului ultima suflare!

— Îţi arunci nevasta în culcuşul altuia? m-am

indignat, fără să înţeleg de ce mă simţeam atât de ofensată.

A zâmbit a lehamite.

— O nevastă pe care o împart de cinci luni cu Hobs… Ce mai contează?

Probabil că am pălit. Aş fi vrut să spun ceva, orice, dar n-am reuşit să scot niciun sunet. Era prima dată când aşa ceva mi se arunca în faţă, direct, fără menajamente.

— Credeai că n-am aflat? Uite că ştiu! Mulţumeşte-le prietenelor din liga ta idioată. Ştirea a fost „dată publicităţii“. Hieroglifele voastre holografice o „dansau“ ieri în jurul sediului. Fireşte, oamenii cu scaun la cap nu se ostenesc să citească. Dar mie mi s-a năzărit să o fac. Tocmai la momentul potrivit; doar nu degeaba sunt şeful Poliţiei Temporale!

I-am apreciat simţul amar al umorului, luând totodată notă că nici nu-mi pierdusem calitatea de membră a Ligii, nici metodele „de lucru“ ale acesteia nu se schimbaseră.

— Mi-ar plăcea să cred povestea pe care mi-ai înşirat-o, a reluat, după o pauză în timpul căreia a înghiţit de câteva ori în sec, după obiceiul pe care i-l cunoşteam. Dar, ţi-am spus, acum n-am timp pentru asta. Acum ţi-am dat un ordin, sergent, şi nu accept comentarii!

— Dar n-am KRAMAmobil, am protestat. Iar CRONOmobilul mi l-am distrus, îndeplinind alt ordin.

A cotrobăit într-un sertar, apoi mi-a întins un aparat. Poate kramamobilul şi cronomobilul n-or fi fost identice ca prototip, dar forma pe care o aveau în acel prim an al veacului al douăzeci şi treilea era absolut aceeaşi!

— Mi-am permis să-ţi iau aparatul din rastel şi să-l reglez eu însumi, la nanosecundă şi la micrometru, plus transformarea adecvată a vestimentaţiei. Tu trebuie doar să-ţi declanşezi transportul. Ar fi cazul s-o faci cât mai curând!

— Şi unde o să revin? mi-am continuat obiecţiunile. Într-o lume fără Poliţie Temporală? Într-o lume în care o să fiu soţia lui Hobs şi amanta ta, generale?

— Sergent, mi-a spus, fără să-şi piardă calmul vocii,

deşi roşeaţa sfeclei îl invadase iarăşi, ordinele nu se discută! Aici nu e „cuibul“ nostru conjugal. Sergent, ordinele se execută!

M-am ridicat din proprie iniţiativă.

— Permiteţi să trec la îndeplinirea misiunii?

Mi-a întins mâna.

— Succes, sergent.

Apoi, în timp ce executam, regulamentar, salutul şi întoarcerea la nouăzeci de grade:

— Şi un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, şi împiedică-mă cu orice preţ să trec pe lângă sediul ligii voastre barbare! Revino IERI, Anne, te rog!

Bineînţeles că am plecat cu gândul să-i ignor sfatul, ferm convinsă de absoluta lui inutilitate. Mi-a trecut prin cap să ignor chiar şi ordinul, să anulez reglajul făcut de Glaff şi să evadez undeva, în alte vremuri, cât mai îndepărtate. Dar ştiam cât de lungă era gheara Poliţiei Temporale şi puteam estima că, fără ajutorul vreunui computer, şansele de reuşită ale unui asemenea plan tindeau asimptotic spre zero.

Aşa că mi-am comandat transportul şi am revenit în metrou, pe scaunul de mine ales, în acea infimă fracţiune de timp în care Ovici se prăbuşea în braţele lui Krama, iar ceva fulgera pe lângă mine, sfidând, asemeni mie, ceea ce se considera a fi curgerea firească a vremii. Şi iarăşi m-am zbârlit toată, de data asta la gândul că sergentul Limtz fulgerase pe lângă sergentul Glaff, că EU mă întâlnisem cu MINE. Şi m-am întrebat dacă existam amândouă, dacă vreun reprezentant al decadentei biserici apostolice mi-ar fi putut explica dacă şi de ce eram sau nu amândouă un acelaşi trup şi un acelaşi suflet; sau poate eram un singur suflet în trupuri gemene, sau două suflete în două trupuri, sau două biete făpturi clonate – după un original necunoscut nouă – de o inteligenţă rece, fie ea diavolească sau divină, şi aruncate într-un joc cu reguli de neînţeles, desfăşurat în ZONE PARALELE! Şi mi-am jurat ca, revenind în acel timp pe care îl numeam „ACASĂ“, să-mi descarc povara îndoielilor, aruncând-o pe umerii unui

preot sau măcar pe umerii Maranei Cerioniacev, în timpul uneia dintre „audienţele-consultaţii“ pe care le acorda cu uşurinţă; mi-am jurat asta în timp ce ţipam şi mă agitam mai tare decât oricare alt pasager al metroului pe care EU îl condusesem în istorie.

Krama m-a remarcat pentru a doua oară, s-a bucurat că l-am încurajat cu gesturi şi cu vorbe, că l-am scăpat de insistenţele mulţimii, poliţiei şi presei, că l-am însoţit la morgă şi în birtul de unde l-am scos înainte de a-şi bea ultimii bani şi ultima fărâmă de luciditate; şi a considerat de la sine înţeles să urc, neinvitată, în mansarda pe care o numea, cu emfază, „cuibul creaţiei şi al iubirii“.

Vagabonzii lui Cronos se lăfăiau, expuşi fără reticenţă privirilor indiscrete, într-un teanc gros de hârtii dactilografiate, a căror „faţă ascunsă“ era acoperită de formule complicate, greu lizibile, întrerupte de ştersături şi de schiţe mărunte, înghesuite.

— Aici zace o avere, a mormăit, vădit încântat că eu le răsfoiam, curioasă. Ba nu, s-a corectat, ridicând o foaie şi întorcând-o, sub nasul meu, de pe o parte pe alta, sunt două: una pe faţă şi alta pe dos! Mai ales cea de pe dos, acum îmi dau seama, mă va face bogat şi celebru! Ai să fii mândră – ţi-o garantez! — când le vei povesti nepoatelor tale că Ovid Krama te-a iubit – într-o noapte sau în mai multe, cine ştie? — în nopţile prea scurte ale ultimei veri care l-a prins anonim şi sărac!

Îl ascultam lăsându-mă în voia mâinilor şi a buzelor lui – dar strângând, în mâna ascunsă în buzunar, kramamobilul. L-am acţionat, îngheţând clipa poetului încă anonim. Dar, în acea secundă lăbărţată pentru mine, nu m-am grăbit să-l ucid; am ascuns doar, sub pernă, kramamobilul şi acul, arma care se dovedise eficace. Şi m-am întors alături de bărbatul acela transformat în ţărână cu mult înainte ca eu să fi fost concepută, m-am întors şi mi-am repotrivit sub stânga lui sânul, sub dreapta lui şoldul, sub buzele lui umărul dezgolit.

M-am întors ca să mă strecor în patul lui nu din datorie, ci din dorinţa de a putea acţiona, măcar o dată, în

acel joc pe care nu-l înţelegeam, după propria mea fantezie; din dorinţa de a afla dacă eram Anne Limtz, logodnica virgină a colonelului Hobs, sau Anne Glaff, soţia adulteră a şefului Poliţiei Temporale; din dorinţa de a sfida totul, începând cu mine însămi, căpătând eu, o membră habotnică a Ligii Bunelor Moravuri, plăcerea pentru care altele riscaseră, încălcând legea – şi primiseră pedeapsa hărăzită celor vinovaţi de „tentativă de modificare a trecutului": internarea, pe viaţă, în Sanatoriul pentru Iresponsabili.

M-am dezmeticit în pat, goală, aproape fericită că reuşisem să mă abandonez, oferind un trup docil mângâierilor lacome ale poetului dezlănţuit. Atunci am simţit durerea, sfredelitoare şi ascuţită, aşa cum nu mi-o imaginasem niciodată, şi am ţipat, împingând umerii bărbatului, încercând zadarnic să mă eliberez. Krama mi-a astupat gura cu buzele şi i-am văzut chipul dintr-un unghi nefiresc, speriindu-mă de licărul de răzbunare din profunzimea ochilor lui parcă înceţoşaţi.

Apoi el s-a destins, într-un ultim spasm de plăcere, şi i-am înfipt cu sete, la baza craniului, acul deja pregătit.

Grăbită, am bâjbâit sub pernă şi am acţionat kramamobilul dinainte programat.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am căzut pe duşumea. Eram în uniformă şi mă aflam sub cadavrul poetului despuiat, încă contopit cu mine. Am mârâit de ciudă că intrasem în panică în aşa hal, încât o ştersesem aducând cu mine mortul în locul preţiosului manuscris. Furioasă, am reprogramat aparatul şi mi-am comandat transportul înapoi. Dar nu am dispărut înainte ca în cadrul uşii să apară Glaff, sumar îmbrăcat, iar în spatele lui, EU, aproape dezbrăcată – şi mi-am auzit propriul ţipăt îngrozit.

M-am regăsit în mansarda lui Krama, în clipa în care poetul mă aşeza pe pat, ca pe un trofeu preţios. Am bâjbâit sub pernă, am dibuit acul şi i l-am înfipt fără şovăire.

… „Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii…"

Versul acela, rupt – nu reuşeam să-mi amintesc de

unde – îmi cutreiera mintea, acid ca o remuşcare, în timp ce ardeam manuscrisul, foaie cu foaie, într-un recipient pântecos şi murdar, găsit în bucătăria ciudată, plină de lucruri a căror utilitate n-o pricepeam şi cărora nu le ştiam nici măcar numele.

Ardeam foile, taina invenţiei blestemate care trebuia distrusă, indiferent de riscul pe care mi-l asumam acţionând conform propriilor mele convingeri. Ardeam foile – le priveam ca pe nişte fiinţe şi îmi era aproape milă când le vedeam răsucindu-se, chinuite, apoi înnegrindu-se şi transformându-se, ireversibil, în scrum.

Ardeam foile şi versul îmi cutreiera mintea, ciocnindu-se, când şi când, de întrebări ce nu se dădeau duse – pentru că nu căpătau răspuns.

De ce DINCOLO, ACASĂ, mă întâlnisem cu mine însămi, ţipând? De ce nu mă regăsisem şi la prima reîntoarcere? De ce, revenind ACOLO, în mansardă, nu dădusem peste mine şi Krama, zvârcolindu-ne în patul răvăşit? Şi, dacă asta s-ar fi întâmplat, ce-aş fi făcut, ce-aş fi putut face, ce-aş fi avut dreptul şi datoria să fac?

După ce focul a mistuit şi ultima filă, am păşit, fără să-l privesc, peste Krama, care zăcea, fără haine şi fără suflet, alături de pat, acolo unde îl împinsesem, şi am luat kramamobilul. L-am programat pe îndelete: coordonatele spaţiale, anul, luna…

„Revin-o ieri, Anne, te rog!“

… „Ca dovadă de ce suflet stă în pieptţii unei rochii…“

În fond, de ce nu m-aş fi întors ieri? Ce mă costa să-i ascult rugămintea – sau sfatul?

… ziua, ora, minutul, secunda. Era suficient, mai multă precizie nu era necesară.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am dat să arunc kramamobilul în malaxorul de deşeuri…

Atunci m-am simţit brusc încorsetată, ca într-un calup de aer solidificat, în propriul meu corp, transformat de *rigor mortis* în stană de piatră. În urechi îmi ţiuia aceeaşi notă joasă a melodiei vesele pe care circuitul

acustic al bucătăriei o fredona când intram acolo. Iar Otto, bătrânul meu motan bălţat, încremenise, sfidând gravitaţia, la jumătatea saltului între două scaune. Am vrut să ţip, dar n-am reuşit nici să deschid gura, nici să-mi comand vibraţia coardelor vocale. Când am vrut să închid ochii, ca să nu-i mai văd pe cei trei George Hobs, nu m-au ascultat nici pleoapele. Intruşii apăruseră de niciunde şi se mişcau firesc în lumea aceea înlemnită.

Aşa am înţeles că numai timpul meu şi al motanului fusese oprit, că eram amândoi îngheţaţi în acel ciudat „stop-cadru“ în care doar mintea mea şi, poate, cea a jivinei rătăceau nestingherite.

Aşa am înţeles că Ovici nu intuise, ci chiar asistase neputincios la adevăratul scenariu al morţii sale!

Aşa am înţeles că Ovid Krama şi ceilalţi pasageri ai metroului fuseseră martorii crimei şi ai furtului prototipului! Bine, dar de ce tăcuseră? Fiecare în parte se crezuse pradă a unei halucinaţii de care se temuse să pomenească? Sau, pur şi simplu, reluarea curgerii fireşti a timpului fusese buretele care le ştersese din memorie straniul episod? Amândouă ipotezele explicau destul de bine şi lipsa de reacţie a lui Krama la întreruperea elanului său amoros.

Oricum urma să aflu curând adevărul, doar eram cobaiul unei experienţe similare… Sfinte Dumnezeule! Desigur, cei trei nu încremeniseră timpul ca să ucidă motanul! Dacă n-aş fi fost rigidă şi insensibilă ca un pietroi, groaza mi-ar fi alunecat ca un sloi pe şira spinării, dintr-o vertebră într-alta, paralizându-mă.

Şi de ce acei trei gemeni Hobs? Ce erau? Clone? Androizi? Era vreunul dintre ei adevăratul George Hobs? Îmi fusese vreunul logodnicul dintr-o lume sau amantul din cealaltă? Oricum, i-aş fi ucis pe toţi trei fără umbră de remuşcare!

… „Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii…“

La dracu’! Ei erau cei care urmau să mă omoare!

Primul George Hobs mi-a luat din mână kramamobilul şi i l-a întins celui de-al doilea. Al doilea

George Hobs l-a ascuns în cutele mantiei sale bogate, de vrăjitor din epoca ignoranţei, apoi i-a făcut semn celui de-al treilea. Al treilea George Hobs s-a apropiat de mine; ducea un obiect ciudat, un fel de cască sferică. Mi-a pus-o pe cap, luându-mi lumina. În schimb, am reuşit să urlu. Motanul mi-a răspuns miorlăind strident, prelung şi lugubru.

Am simţit şase braţe înşfăcându-mă şi am început să mă zbat, înţelegând că mă puteam mişca iarăşi. M-am zbătut cu disperare, lovind şi zgâriind orbeşte şi ţipând ca o nebună.

M-am trezit zvârcolindu-mă, scăldată în sudoare şi învăluită de întuneric. M-am dezmeticit după câteva secunde şi am îndepărtat casca pufoasă a înregistratorului oniric, care alunecase, acoperindu-mi ochii.

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere!

Am scos discul translucid şi m-am îndreptat spre modulul de developare. Paul era acolo, bodogănind.

— Să nu-mi spui că ăsta s-a stricat tocmai azi! am exclamat, în loc de „bună dimineaţa“.

A zâmbit într-o parte, privindu-mă chiorâş:

— Nu-ţi spun, dacă tu crezi că asta ajută! Şi de ce să nu se strice tocmai azi, scumpă doamnă Glaff? a adăugat.

— Am visat ceva ciudat, voiam să developez cât mai repede!

— Ei şi? Şi eu pot spune acelaşi lucru. Dă-mi discul; le dau la developat în oraş pe amândouă.

I l-am întins fără prea multă tragere de inimă.

— Promite-mi că nu-l vizionezi înainte să-ţi povestesc despre ce e vorba!

— Nu zău! Iar te-ai visat cu altul, iubito?

— Oarecum, am bâiguit, temându-mă de o scenă.

Dar el s-a mulţumit să râdă.

— Şi când mă gândesc că te-am luat de la Liga de Conservare a Bunelor Moravuri!

În dimineaţa aceea am plecat împreună. Am nimerit o

cabină de transport de tip vechi, cu oglindă. M-am bucurat (pentru a câta oară?) văzând ce bine arătam unul lângă altul, în elegantele noastre uniforme cenuşii, cu mâneca stângă împodobită de simbolul Poliţiei Secrete: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porţiunii gâtuite. Sfinte Dumnezeule! Oare cum putusem visa că îl respingeam sau că îl înşelam pe Paul, că îl preferam pe Hobs, molusca aia nesărată?!… Totuşi, Paul avea să se bucure constatând că, în vis, el era generalul!

În birou le-am găsit pe Linda şi Kate.

— Tot n-au dat de urma doamnei Katz, m-a pus în temă Linda. Mulţi cred că i-au venit de hac neocanibalii! Zău, Anne, se pare că ăştia chiar există!

— Sub hipnoză, Marana Cerioniacev a afirmat întotdeauna că există şi că sunt mutanţi, că sunt o creaţie total eronată şi scăpată de sub control a Institutului de Artă Genetică, a comentat Kate.

Am fost tentată să le spun că, în visul meu, neocanibalii nu numai că existau, dar chiar le curăţaseră, în paralel, pe ele amândouă! Dar circuitul acustic a început să hârâie:

„SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT…“

Am păşit pe banda transportoare. Pe cea lentă. Ordinele se execută, dar nimeni nu spusese nimic despre urgenţă.

Ca de obicei, generalul Hobs mi-a vorbit doar de sentimentele lui pentru mine, despre faptul că avansarea colonelului Glaff era în mâinile mele… Am reuşit cu greu să-l ţin la distanţă fără să-l pocnesc sau să-l înjur, şi m-am hotărât să-i povestesc lui Paul totul. Înregistrarea visului nu putea decât să-mi ajute.

Dar în noaptea aceea Paul nu a venit acasă. Hobs îi aranjase o misiune. Şi tot cu Hobs m-am pomenit, pe înserate. Robotul de protocol, special programat, a încercat să-l convingă că eram plecată, dar nebunul s-a apucat să-l dezactiveze. Noroc că, la intrarea în dormitor,

conectasem câmpul de protecţie. Generalul a plecat cu coada între picioare.

Paul s-a întors spre dimineaţă.

— Idioţii ăia ţi-au stricat visul, mi-a spus de cum a intrat pe uşă. Au pretextat că n-a fost bine fixat şi au pretins că nu din vina lor s-a şters la developare. Dar pe-al meu l-au reuşit! Te asigur că merită văzut şi ăsta!

— Nu-i acelaşi lucru, Paul!

Şi i-am întors spatele, bosumflată.

El a râs şi m-a luat în braţe:

— Ei haide, draga mea, încă îţi pot oferi ceva mai bun decât nişte vise!

Eram aproape dezbrăcaţi când circuitul din bucătărie a început să fredoneze melodia mea preferată.

Paul a tresărit – şi a sărit din pat.

— De ce te sperii? Trebuie să fie motanul!

— Nu cântă pentru motan! Melodia asta e numai pentru tine!

S-a repezit spre bucătărie; l-am urmat, intrigată.

L-am găsit proptit în cadrul uşii. M-am ridicat pe vârfuri şi, peste umărul lui, am văzut. M-am văzut pe MINE, îmbrăcată în uniformă bej, trântită sub greutatea unui bărbat gol, cu un ac lung înfipt la baza craniului. Krama! Visul! Sfinte Dumnezeule!

— Ţi-am spus să te întorci IERI! s-a răstit Paul. De ce nu mă asculţi niciodată?

Am simţit cum mi se înmoaie picioarele, cum totul se roteşte, se întunecă…

Robotul deşteptător m-a trezit punându-mi palma pe umăr. M-am frecat la ochi, apoi mi-am pipăit capul. Am dat de casca pufoasă a înregistratorului oniric, corect aşezată.

Robotul a deschis ferestrele, ştia că-mi plac aerul şi soarele dimineţii.

Ei da, de data asta mă trezisem de-adevăratelea! Dar ce vis ciudat, Sfinte Dumnezeule! Şi tocmai înaintea logodnei cu Hobs, cu colonelul George Hobs, după care oftasem atât!

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice

studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere! Iar rochia mea de mireasă urma să fie trăsnet – problema banilor era rezolvată!

Am scos discul translucid şi m-am îndreptat spre nişa modulului de developare. Acolo am dat peste unul dintre roboţii afectaţi întreţinerii.

— Azi-noapte au fost nişte sabotaje, cineva a perturbat alimentarea cu energie, mi-a explicat, în timp ce cotrobăia prin măruntaiele aparatului. Toate echipamentele sensibile au fost afectate. Pentru developare adresaţi-vă unui centru specializat, au aparatură mult mai solidă!

O primă bănuială m-a fulgerat, dar am alungat-o, înciudată. Doar nu era să înnebunesc din cauza unui vis – fie el alambicat şi oarecum logic – şi a unei coincidenţe stupide!

I-am ordonat circuitului de comunicaţii să mă pună urgent în legătură cu generalul Paul Glaff, şeful Poliţiei Speciale, căruia i-am cerut o zi liberă, conştientă fiind că abuzam de slăbiciunea lui – prea des mărturisită – pentru mine.

... „Ca dovadă de ce suflet stă în pieptţii unei rochii...“

— Desigur, Anne, mi-a răspuns. Mai ales dacă foloseşti timpul ca să-ţi contramandezi logodna cu colonelul! a completat; şi poate mi s-a părut, dar pe ecran ochii lui verzi au licărit complice.

„Când revii, fă-o IERI, şi mai gândeşte înainte de a spune «da» la logodna cu colonelul!“

A doua bănuială mi-a sfredelit creierul, aproape dureros.

De unde ştia Glaff de logodnă? Eu vorbisem doar cu Linda şi Kate! (Ce bine că neocanibalii nu erau decât un zvon lansat – din motive pe care nu am dreptul să le divulg – de însăşi Poliţia Specială!) Poate că ele scăpaseră ceva faţă de doamna Katz, iar caţa bătrână împrăştiase ştirea!

Oarecum liniştită, am preferat să-mi surghiunesc suspiciunea şi am plecat spre un centru specializat în developări onirice.

Uniforma mea gri, având pe mâneca stângă simbolul Poliţiei Speciale – clepsidra în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porţiunii gâtuite – a părut s-o impresioneze pe funcţionara de la recepţie.

— În ce cont virăm cheltuielile? m-a întrebat, ezitând, parcă temându-se să nu mă supere.

— Sergent Limtz Anne, am precizat, şi mi s-a părut că numele meu a făcut-o să tresară.

— Puteţi aştepta? Durează numai două minute!

Am încuviinţat înclinând capul şi ea a introdus discul într-o fantă a terminalului care îi era aservit (sau căruia îi era aservită?).

Au trecut două minute, încă două, încă unul...

În încăpere a intrat un bărbat între două vârste, foarte elegant, cu o mină exagerat de amabilă.

— Ne pare foarte rău, a început, adresându-mi-se. Probabil perturbările recente ale alimentării cu energie au dereglat înregistratorul dumneavoastră oniric. Din înregistrare n-am reuşit să obţinem decât culori învălmăşite şi sunete nearticulate. Nu ne datoraţi nimic, dimpotrivă, aparatul dumneavoastră ultrasensibil fiind unul dintre produsele firmei noastre, veţi primi o despăgubire.

Am plecat fără să spun nimic, copleşită de a doua coincidenţă şi de a treia bănuială. Dar, nedorind să-mi stric ziua, mi-am alungat din nou gândurile tulburi şi m-am îndreptat spre sediul Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri.

Când am menţionat că vin să îmi anunţ logodna, am fost invitată imediat în biroul Primei Secretare.

— E o problemă mai delicată, draga mea Anne, a zis babornița, privindu-mă matern pe deasupra nasului încovoiat. Nu ştiu dacă ţi s-a mai spus, dar ai un himen complezent. Poftim, asta e înregistrarea explicaţiilor date de medicul nostru – şi îi e destinată viitorului tău soţ. N-am vrea ca o membră a Ligii să fie suspectată de relaţii sexuale premaritale.

Relaţii sexuale premaritale... Sfinte Dumnezeule! Cu

Krama, de exemplu?

A patra bănuială mi s-a înfipt adânc în creier, nelăsându-se alungată.

Acasă mă aştepta Hobs. De fapt, erau doi: colonelul, pe care l-am recunoscut după uniformă, şi CELĂLALT, care părea un alt Hobs, deghizat cu o mantie bogată, de vrăjitor din epoca ignoranţei.

— Fratele meu geamăn, Georgio, actor, mi l-a prezentat George. L-am invitat la logodnă.

A cincea bănuială mi-a strâns inima.

— Nu sunteţi cumva trei? Trei gemeni? m-am pomenit întrebând.

— Ba da, a surâs actorul. Fratele nostru, Gheorghi, n-a putut veni. Tocmai candidează pentru funcţia de consilier. Contracandidatul lui, Ovid Ovici, a murit subit azi-noapte.

Ovid Ovici! Ovid Krama, Marcel Ovici… Sfinte Dumnezeule!

A şasea bănuială mi-a luat graiul. În minte mi s-au învălmăşit crâmpeie din visul nopţii trecute. Apoi s-au detaşat chipul lui Glaff, sărutul, preludiul întrerupt din final… Şi cei trei identici Hobs, care voiau… Sfinte Dumnezeule! În afară de kramamobil, oare ce voiau de la mine?… Şi generalul Hobs, insistenţele din biroul lui, cele din uşa dormitorului meu, privirile lui, atunci libidinoase…

— Aş vrea să amânăm logodna, am spus într-un târziu.

George m-a privit tăcut şi alb, cu gura căscată – „ca o moluscă nesărată“, m-am gândit, brusc satisfăcută.

În aceeaşi seară am cerut – cu succes! — o „audienţă-consultaţie“ Maranei Cerioniacev, acel medium puţin cunoscut de a cărui existenţă visul îmi reamintise.

Marana, o matroană căruntă, rubensiană, m-a ascultat transfigurată, zornăind un şirag de mătănii rubinii.

— Nu ştim de unde vin visele, atunci când SUNT vise, a şoptit, ca şi cum mi-ar fi împărtăşit o taină – trezindu-mi bănuiala a şaptea. Cât despre căile TIMPULUI, despre

„liniile lui de curent“, acestea încă nu ne-au fost nici nouă, „paranormalilor“, dezvăluite! Dar eu SIMT ceva, aici şi aici – şi-a atins fruntea şi sânul stâng – şi o voi spune cândva, când voi însăila *Cartea Timpului*, cartea vieţii mele. Am să-ţi trimit un exemplar cu autograf, fetiţo, pentru că mi-ai lămurit multe!

— Bine, dar eu…

— Tu fă ceea ce simţi, m-a întrerupt. N-ai să greşeşti, nu eşti oarecine, pentru că te-au ales să faci nişte NODURI, să intersectezi nişte FIRE.

— Cine m-a ales? am întrebat, aproape venindu-mi să râd la gândul că mi-ar fi putut răspunde ca Glaff cel din vis: „Computerul de la Evidenţa Personalului“.

— Încă nu ştiu, a murmurat, abandonându-şi mătăniile. Poate o inteligenţă cibernetică. Poate oamenii viitorului. A surâs: Poate o viitoare Poliţie Temporală. Apoi, redevenind gravă: Poate Dumnezeu…

— Poate dracu'! am intervenit, brusc enervată.

— N-ai înţeles nimic, mi-a azvârlit, încruntată. Dar ai timp, îţi văd mult timp înainte! Du-te şi fă ce simţi, pentru că tu – nu uita! — nu eşti oarecine!

A doua zi, când generalul Paul Glaff m-a chemat în biroul lui, am turuit pe nerăsuflate:

— Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteţi să raportez: aseară m-am hotărât să accept cererea dumneavoastră în căsătorie. Sper că nu contravine regulamentului!

A zâmbit – şi licărul jucăuş al ochilor săi verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colţuroase, încât am regretat că nu mă hotărâsem mai devreme! A înghiţit de câteva ori în sec – i-am urmărit mărul lui Adam agitându-se – dar mi-a răspuns calm, cu voce neutră, oficială:

— Regulamentul Poliţiei Speciale nu are nicio prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgeşti, sergent Limtz, credeam că ştii asta.

Am rămas în poziţia de drepţi, cu obrajii zvâcnind, şi am plecat ochii. Sfinte Dumnezeule! Cine îi şoptise lui

Glaff, cuvânt de cuvânt, replica din visul meu?

— Stai jos, sergent, a adăugat, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile. După ce generalul Glaff coboară din al nouălea cer, veţi putea sta de vorbă!

Ne-am căsătorit peste două luni; peste încă şapte am născut – prematur, după părerea mea, normal, după părerea medicilor – o fetiţă. Fără să mă întrebe, Paul i-a ales şi i-a înregistrat prenumele: Krama. Când am aflat – Sfinte Dumnezeule! — mi-a albit părul. Nimeni n-a putut explica fenomenul. Paul m-a consolat spunându-mi – părea sincer! — că aşa eram mai frumoasă. Oricum, nu-i port pică. Sărmanul! Nu ştie nimic (OARE?) despre visul meu – şi nici n-am de gând să i-l povestesc vreodată. Mă mulţumesc să stivuiesc noi bănuieli peste cele vechi, fără să le mai număr.

Cât despre George Hobs, ca semn că nu era supărat, a propus ca el şi fraţii lui să fie naşii fetiţei, iar Paul a acceptat cu entuziasm.

Au trecut cincisprezece ani de atunci. Krama Glaff e o adolescentă ciudată, tăcută, cu ochi mari, visători, de un albastru spălăcit. Scrie versuri şi nu prea are somn. Am renunţat la robotul deşteptător. Ne trezeşte ea, în fiecare dimineaţă. Şi tot în fiecare dimineaţă, buimăcită, îi văd chipul dintr-un unghi nefiresc şi încerc zadarnic să mă conving că nu e licăr de răzbunare ceea ce desluşesc în profunzimea ochilor ei parcă înceţoşaţi. Şi tot în fiecare dimineaţă are în mână *Cartea Timpului*, primul bestseller din seria celor semnate de Marana Cerioniacev, ajunsă medium la modă.

Am primit acum trei ani exemplarul cu autograf. Cunoşteam deja părerea criticilor de specialitate: „un amalgam de teorii pur fanteziste, de inepţii cu pretenţii savante". Curioasă, am deschis cartea la întâmplare: „Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificaţie, o aşa-numită lume paralelă…" Sfinte Dumnezeule! M-am zbârlit şi mi-am promis să n-o mai răsfoiesc niciodată!

Dar Krama o citeşte iarăşi şi iarăşi, face calcule şi adnotări. Nu de mult, mi-a mărturisit că ea simte că poate învinge timpul:

— Mă gândesc la un aparat minuscul, de buzunar. Cred că o să-i spun cronomobilul Krama!

„Cronomobilul Krama!“ Sfinte Dumnezeule! M-am bucurat că nu puteam albi a doua oară!

Iar azi, din întâmplare, am dat peste un caiet al Kramei, plin cu versuri. Pe copertă, caligrafiat cu migală, se răsfaţă un titlu care mi-a tăiat răsuflarea: *Vagabonzii lui Cronos!* Sfinte Dumnezeule!

GHINION

— Fir-ar dracu' al dracului! Sigur că ştiu că eşti ARZ! Eşti destul de bătrân şi de important ca să meriţi asta! Dar eşti şi singurul destul de inteligent ca să rezolve totul fără riscuri.

— Păi, asta şi fac! chicoti Isaac, mângâindu-şi tacticos favoriţii cărunţi – vechiul tic care îi trăda buna dispoziţie. Căci se amuza copios privind semnele furiei pe chipul Coordonatorului – cutele adânci de la rădăcina nasului, cele adunate mănunchi în colţul ochilor, purpuriul nesănătos al obrajilor, maxilarele crispate. Crede-mă, şefule, e cazul să te relaxezi. Chiar să te culci pe-o ureche. De Mol – inegalabilul tău zvoner de rang I, care s-a lăsat prins în laţ ca o cioară proastă – e mai mult decât pregătit. E buimăcit, enervat, incitat, gata să jure că totul e putred, gata să se agaţe de cea mai nebunească explicaţie. Iar puştoaica – acuzată, cu dovezi în regulă, de refuz de cooperare şi sabotaj – e hipercondiţionată şi pregătită pentru teleportarea în P11. Tărăşenia se va desfăşura pe schimbul lui Ruy, care o s-o materializeze chiar sub nasul lui De Mol. E specialist în treburi de-astea. Le zice „aranjamente matrimoniale“ şi, când e rost de unul, face ore suplimentare chiar dacă nu i-o cer Organizaţia şi Coordonatorul. Cât despre Lish, a fost printre cei mai buni la medicina B. Şi e expertă în locoportarea B-T-B!

— Expertă! pufni celălalt. În jocurile voastre de

laborator, cu roboţi, şoareci şi, eventual, câini?

— E vreo deosebire între un om şi-un câine din punctul de vedere al principiului portării, fie ea tele sau loco, T-T, B-T sau T-B?

— La dracu', mormăi Coordonatorul. Oricum, nu-i acelaşi lucru.

— Ce? întrebă Isaac, calm, schimbând mâna cu care îşi explora favoriţii.

— Nu-i totuna dacă o faci tu, care eşti de-al nostru, sau dac-o face o puştoaică oarecare…

— … Care are tot interesul să joace cum îi cântăm. Şi nu-i o puştoaică oarecare. Tocmai a absolvit cu brio Academia de Medicină Completă. Îţi spun că ea şi Ruy vor face treabă bună. Şi e corect să fie treaba lor, pentru că am aranjat ca ea să fie direct interesată, iar el e încă ARM. Nu-i un bătrân ARZ ca mine, ca să se retragă într-un Sanatoriu de Regenerare Neuro-Psi. O să-mi priască tratamentul, sunt sigur. La fel de sigur ca de actul ăsta – ia uite-l, are parafă lângă parafă – drăgălaşul ăsta de act care-mi garantează pensia maximă după externare!

Lish încă nu terminase de inspectat cabinetul, când auzi un zgomot vătuit izvorând de pretutindeni. Privi uşa. Se albăstrea încet, parcă absorbind culoarea din canaturi – semn sigur că, de partea cealaltă, primul pacient aştepta să i se permită accesul.

— Liber! comandă cu o voce pe care ar fi dorit-o impersonală şi fermă, dar care tremura supărător, ca întotdeauna când era emoţionată.

Oricum, era vocea ei, iar uşa tocmai fusese programată să i se supună; glisă brusc, ca suptă de peretele de deasupra, şi recăzu imediat ce bărbatul păşi înăuntru.

Era tânăr şi bine clădit. Ei, nu era chiar ceea ce înţelegea Lish prin „bărbatul fatal“, dar faptul că arăta cum arăta nu avea darul să-i spulbere tracul. Ar fi preferat ca primul pacient din cariera ei să fi fost măcar un moşneag, dacă nu o femeie.

— Ia te uită! exclamă el în loc de salut, cu glas pe

care Lish îl percepu ca pe un sunet din altă lume. Am scăpat de ursuzul vraci Rubo! Noroc pentru noi şi ghinion pentru tine! Ce dracu' cauţi în iadul ăsta, fetiţo?

Îl privi tăios, simţind cum îi ard obrajii şi sperând prosteşte că, de data asta, nu se înroşise. Zâmbea fără răutate, oarecum amuzat. Şi părea la locul lui acolo, în faţa uşii, între cuier şi fotoliu, ca şi cum ar fi fost zugrăvit, alături de ele, pe fundalul unui decor demodat. Totuşi, putea să se mişte, pentru că se aşeză – neinvitat – pe fotoliu.

— Sunt Lish Harb, pronunţă ea răspicat, dar nu atât de rece cum ar fi dorit. Dr. Harb pentru dumneata. domnule…

— P-Alf, completă el prompt. Aşa sunt înregistrat aici. Nu-mi amintesc alt nume. Nu-mi amintesc nici ce făceam înainte de a mă materializa în valea asta. Dar îmi amintesc o mulţime de chestii despre… lume şi viaţă. Rânji, măsurând-o cu obrăznicie. Ştiu, de pildă, ce trebuie să facă un bărbat şi o femeie ca să se simtă bine împreună. Doar că n-am mai făcut-o de mult cu o femeie sănătoasă – vreau să spun, nici nu ştiu dacă înainte de a mă pomeni aici am făcut-o vreodată.

— Îţi place să şochezi, nu-i aşa? întrebă ea, evitând să-l privească.

Între timp tastase indicativul lui pe claviatura fişierului, şi acum ecranul se umplea cu litere mărunte:

„P-ALF – anul IV de internare – stare de sănătate fără întreruperi – programat pentru controlul de rutină.“

— Îmi plac femeile frumoase. Şi tinere… ca… dumneata, dr. Harb. Pe-aici vezi rar aşa ceva, poate ţi-a povestit bătrânul Rubo.

— Doctorul Isaac Rubovici mi-a fost instructor, nu partener de şuetă, replică Lish sec, după ce chibzuise, preţ de câteva secunde, că nu risca nimic lăsându-se antrenată în discuţie. Şi nici măcar nu l-am întâlnit când i-am preluat îndatoririle.

— Şi Rubo? Ce s-a ales de el?

Lish se strădui să ignore amintirea bârfelor prinse

din zbor în timpul procedurii de angajare şi să arunce, detaşată:

— Habar n-am. E un subiect care nu mă interesează. În schimb, adăugă, simţindu-se destul de stăpână pe sine ca să ridice ochii spre pacient, mă interesează tot ce spui dumneata. E datoria mea de vindecător şi ştiu să ascult cu răbdare. Aşadar…?

— Nimic! se încruntă bărbatul. Lui Rubo i-am vorbit ore în şir, am disecat în faţa lui toate îndoielile şi temerile mele. Nu m-a ajutat cu nimic, nu mi-a răspuns nici măcar la o singură întrebare. Nu cred că tu, drăguţă Harby, eşti mai brează!

Lish surâse. Nu i se mai spusese Harby din vremea primului ciclu de şcolarizare. La urma urmei, tipul ăsta avea hazul lui. Poate aşa erau toţi. Poate că se alesese nu numai cu un post bine plătit, ci şi cu o ocupaţie interesantă.

— De ce eşti aşa sigur, Alfy? Pune-mă la încercare!

— Te-aş încerca într-un singur fel, mormăi el, ridicându-se.

Porni spre ea zâmbind într-o parte şi având în ochi acelaşi licăr pe care Lish îl văzuse destul de des ca să ştie că înseamnă dorinţă necontrolată.

„O, Doamne, sper că într-adevăr nu poate ieşi de-acolo!“ îşi spuse, înfiorându-se, deşi ştia că se lasă pradă unei spaime idioate.

Chiar atunci, P-Alf se opri, cu trupul lipit de un obstacol invizibil.

„Ca un personaj care nu poate părăsi tabloul“, cugetă Lish, recăpătându-şi certitudinea că era în siguranţă, deşi o senzaţie stranie, un soi de presentiment stupid, continua, vag, s-o neliniştească.

— E bine că măcar nu râzi, se consolă el, păşind înapoi. Ticălosul ăla de Rubo era să leşine hohotind prima oară când m-am repezit ca o muscă-n geam. Şi, poate că ştii, poate că scrie acolo, pe ecranul ăla la care te holbai adineauri, că nici acum nu-s mai deştept ca musca, nici acum nu pricep ce se-ntâmplă. Lămureşte-mă dumneata,

dr. Harb. Explică-mi!

— Dar e simplu, se precipită ea, amintindu-şi regulamentul de ordine interioară. E doar protecţia acordată Ocrotitorilor, cei care vindecă şi alină…

— Poveşti! Mi le tot îndruga şi Rubo! De-aia i-aş fi sucit gâtul! Nu zic că n-aş fi preferat să scap lumea de-o javră din soiul „care-alină“, dar alea sunt doar ochi vorbitori, incrustaţi într-un perete…

„Ciudat“, îşi spuse Lish, intrigată. „Fişierul nu menţionează că e un pensionar problemă! Ce interes o fi avut Rubovici să treacă peste asta?“

— Oricum, continuă el, n-am venit aici să mă spovedesc. Am fost… poftit pentru un „control de rutină“. Aşa că, hai, Harby, deschide cutiuţa fermecată!

Se proţăpi lângă cabina neagră, ca un sicriu vertical, aflată pe linia obstacolului care-i stăvilise înaintarea.

— Acces permis, comandă Lish, socotind că e mai înţelept să-l asculte, şi se pregăti să se instaleze în dreptul vizorului încastrat în acea faţă a aparatului care îi era accesibilă.

Atunci, din interior, îl auzi chicotind.

— Ce te distrează? întrebă, brusc iritată, în timp ce făcea reglajele şi-şi lipea ochiul de cercul transparent.

— Distracţie? Ţi-o doresc ţie! Nu suport să fiu gâdilat – de fapt, sunt nişte furnicături blestemate! Parcă m-aş… umfla dintr-odată!

Cutremurându-se, Lish observă nu numai că vocea lui devenea din ce în ce mai umană, ci şi că imaginea organelor lui interne căpăta relief, ca şi cum o antică planşă anatomică s-ar fi metamorfozat, văzând cu ochii, într-o hologramă de cea mai bună calitate. Desigur, ştiuse că asta avea să urmeze. Totuşi… Se întrebă dacă Isaac Rubovici într-adevăr înnebunise.

— Terminat, articulă într-un târziu.

— La dracu’, acum parcă mă dezumflu, bombăni P-Alf înainte ca incinta să se deschidă, eliberându-l.

— Eşti sănătos tun, îl anunţă Lish. Mă rog, adăugă ezitând, poate nu ţi-ar strica o vizită la unul dintre cei-

care-alină. Chiar te-aş sfătui…

El râse.

— Mulţumesc, am înţeles. O să-i anunţi – şi o să primesc o „invitaţie“. Bunăvoinţa Ocrotitorilor e nemărginită!

Şi îi întoarse spatele.

— Liber! spuse ea, permiţându-şi să-şi trădeze agasarea printr-o grimasă.

În anticamera înaltă şi îngustă, pierduţi în moliciunea unei canapele lungi, trei bărbaţi şi două femei priveau în gol, ascultând scâncetele unui instrument cu coarde. P-Alf abia trecuse pragul, când unul dintre ei se ridică grăbit, se repezi spre uşă şi se sprijini cu palmele de canaturi, resemnat să aştepte până ce intrarea în cabinet avea să-i fie permisă.

— O să aveţi o surpriză, mieluşeilor! trâmbiţă P-Alf, făcându-i să tresară. Şi ăştia care vindecă dispar! Fără urmă!

Îl priviră ţintă şi întrebările lor se încrucişară. Ieşi fără să le răspundă. Nu-i plăcea să zăbovească în Palatul Ocrotitorilor. Pe de-o parte, Ocrotitorii, cei cu chip uman, arătau altfel, nu putea defini cum; simţea diferenţa, dar nu o putea înţelege. Pe de altă parte, el însuşi se simţea ciudat, excitat şi neliniştit, de parcă dezlegarea tuturor tainelor ar fi fost mai aproape ca niciodată, dar mai inaccesibilă ca oricând.

Se răsuci pe călcâie, aproape fără să mai sesizeze infimul răstimp în care îşi simţise umerii striviţi şi burta umflată, şi privi, înjurând printre dinţi, faţada Palatului: mată, fără ferestre, cu uşile îngropate în firide strălucitoare, şi, mai ales, imensă – legând unul de altul munţii ce străjuiau valea şi unind pământul cu cerul.

O clipă se simţi neînsemnat şi nevolnic, gata să cedeze ispitei de a se prosterna în chilia unui ochi-care-alină… Dar găsi tăria să înjure din nou şi se întoarse, înfruntând aceeaşi senzaţie neplăcută, dar familiară. Porni către sat, păşind fără grabă, ca un muntean obişnuit cu urcuşul. Căci, deşi drumul şerpuia pe fundul aproape plat

al văii, când te îndepărtai de Palat oboseai repede, ca şi cum ai fi urcat o pantă abruptă; iar când aveai Palatul înainte erai atras de el, tentat să alergi ca un copil care coboară dealul în fugă.

În faţa lui, aerul se învolbură deodată, formând un turbion şuierător. Încremeni. Ştia despre ce era vorba, dar niciodată un nou venit nu se materializase atât de aproape, încât să-l poată atinge doar întinzându-şi mâna.

Pe urmă totul se termină brusc, ca de obicei. Lângă el se afla o femeie foarte tânără, aproape o copilă, purtând tradiţionala rochie bleu-ciel, scurtă, strâmtă şi decoltată.

— Bun sosit! spuse el dezinvolt, în timp ce o ocolea cântărind-o cu ochi de expert. Poate vrei să ştii unde-ai nimerit? E un sanatoriu pentru amnezici, fetiţo, aşa că e inutil să-mi povesteşti că habar n-ai cine eşti şi de unde-ai apărut!

Îi prinse mâna stângă şi-i privi caracterele implantate la încheietură. Ea nu se împotrivi. Se mulţumea să-l fixeze, preocupată.

— P-Shreya, citi bărbatul. Aşa or să te cheme Ocrotitorii. Noi o să-ţi spunem doar Shreya. Iar eu o să te strig Shry. Ţine minte asta, pentru că o să locuieşti la mine, înţelegi?

Îi cuprinse umerii cu braţul stâng. Cu dreapta le dădu cu tifla celor trei duzini de bărbaţi care se buluceau, alergând dinspre sat. Se opriră toţi, blestemându-l.

— Îi vezi? râse el. Au auzit şuierul, i-a chemat nădejdea că a sosit o femeie. Sunt puţine pe aici, şi cea nouă îi aparţine celui care-o atinge primul. Cine calcă legea asta moare – şi Ocrotitorii sunt de acord să-l omorâm cu pietre! Dar nu e interzis să înjuri, şi ăia se răcoresc, sărmanii!

Fata se strânse lângă el, deodată însufleţită:

— Acum îmi amintesc! exclamă. Chipul tău! Şi glasul! Eşti P-Alf, pe tine te caut!

— Ce spui?! urlă Alf, zgâlţâind-o. Îţi aminteşti?! Mă cunoşti?! Mă cauţi?!

— Da, da! încuviinţă ea, bucuroasă.

— Ascultă, făcu el, prinzându-i gâtul în mâini, eşti vreun nou soi de Ocrotitoare? Îţi baţi joc de mine?

— Nu! Nuuu! scânci ea, speriată.

El îi dădu drumul. „Doar n-o s-o ucid înainte de a afla ce mă interesează! Chiar dacă e de-ale lor, e una neprotejată – şi e în mâinile mele!“

— Hai! îşi înfipse degetele în braţul ei, smucind-o. Stăm de vorbă altfel şi în altă parte!

— Ce faci, idiotule! N-o sugruma, lasă-ne-o nouă!

Era P-Jix, rivalul lui dintotdeauna. Un rânjet vulgar îi umfla mai tare obrajii şi ochii mici îi sticleau, pierduţi sub fruntea bombată. Din spatele lui, ceilalţi aruncau priviri rău prevestitoare. Alf îşi regretă deopotrivă gesturile nesăbuite care îi stârniseră, ca şi tulburarea care îl împiedicase să-i observe apropiindu-se.

— Îi aparţin lui! se sumeţi Shreya.

O privi mirat. Îşi înfipsese ochii într-ai lui Jix, triumfătoare.

— Îi aparţin, şi-mi place că are mână grea şi ştie să arate cine e stăpânul! Daţi-vă la o parte!

Atinse pieptul lui Jix cu dosul palmei, împingându-l.

Mătăhălosul inspiră adânc, strânse din fălci, privi nehotărât în jur şi, în sfârşit, se feri din calea ei. Scrâşnind din dinţi, ceilalţi se împrăştiară. La urma urmei, era norocul lui Alf, şi nici măcar nu încălcase înţelegerea, nu vătămase acel bun preţios care era femeia.

Alf trecu prin mijlocul lor, continuând să strângă braţul Shreyei.

— N-o să ai parte de ea prea mult timp, strigă Jix din urmă. Le umfli burta prea iute! Nu ştii cum să te bucuri de ele!

Auzi hohotele şi aplauzele gloatei. Shreya îşi înălţă capul spre el, întrebătoare.

— Vorbim în casă, îi şuieră el. E a cincea din dreapta. Hai, mişcă-te mai repede!

Uşa, deja întredeschisă, se despică în faţa lor, ajutată şi de mâinile Wadei.

— Una nouă, sigur, cârâi ea, măsurând-o pe Shreya

cu răutate. Cu cine te-ai bătut pentru asta? Sau a scuipat-o norocul în braţele tale?

— Taci, femeie! Alf o privi ameninţător, îndepărtând-o şi închizând uşa. Tu stai acolo, îi arătă Shreyei un scaun, şi vezi cum îmi lămureşti povestea aia ciudată!

— Ţi-ai luat măsuri de prevedere, nu? continuă Wada, netulburată. Ştii că sunt programată azi la control, că Ei or să afle, că o să plec de-aici pentru totdeauna… Poate or să mă omoare!

— Aiurea! Naşterea e genul de şoc care readuce memoria! N-o să te mai întorci pentru că o să fii vindecată!

— Nu-mi mai vorbi ca unul de-ai LOR! De când crezi tu ce îndrugă Ocrotitorii?

— Nu cred! Şi n-ai să te duci la control! Ştiu unde să te-ascund. Ai să naşti aici, în sanatoriul ăsta!

— P-Alf, asta-i o închisoare!

— Ce zice?! tresări Wada.

— Nu ştiu, bâigui Alf, şi amândoi se întoarseră brusc spre Shreya.

Stătea în picioare, etalându-şi tinereţea şi nevinovăţia ca pe o sfidare, şi se uita la ei asemenea unui copil în aşteptarea laudelor binemeritate.

— Ce tot spui, Shry? se răsti bărbatul Aşează-te şi ia-o de la capăt. Tu, Wada, dă-i ceva de mâncare!

— Mai târziu. Vreau s-aud eu. Mă interesează!

— Daaa…? făcu Alf, ridicându-i bărbia. Ştii ce? Ori mă asculţi, ori te cari! Acum! Ca să nu-ntârzii la controlul de rutină.

Cu un gest scurt, Wada îi îndepărtă mâna.

— Să te ia dracu’, câine! îi ură, şi dispăru în compartimentul distribuitorului de hrană.

— E o închisoare, reluă Shreya, continuând să stea în picioare. Îmi amintesc. Trebuia să te caut. Pe tine. Neapărat! Şi să-ţi spun asta! Neapărat ţie!

O scrută ironic şi neîncrezător, scoase de sub pat o funie subţire, se apropie de ea tacticos, o îmbrânci pe neaşteptate şi, chicotind, prinse s-o lege de scaun cu îndemânare.

— Ce cauţi aici dacă ai amintiri? Ce urmăreşti, viperă mică? îi susură în timp ce-şi încâlcea mâna în părul ei des, trăgând cu sete. Hai, spune-i tot tătucului Alfy, fetiţo!

— Rubo mi-a spus c-o să mă baţi, se smiorcăi ea. Acum mi-aduc aminte!

Alf îi dădu drumul şi se lăsă să cadă lângă scaun.

— Ia te uită! exclamă, ca pentru el, şi-şi încolăci, visător, genunchii cu braţele. Lasă plânsul, puştime. Nu-ţi fac nimic dacă-ncepi cu începutul!

— Promiţi? Shreya îşi trase nasul şi, luând „îhî“-ul lui drept legământ, turui pe nerăsuflate: Mi-a arătat holograma ta. A zis să te caut. M-a prevenit c-o să-mi amintesc numai când o să dau cu ochii de tine. C-o să mă baţi şi n-o să mă crezi. M-a învăţat să rabd şi să-ţi spun că te numeşti Alfred De Mol şi că eşti închis aici, că ţi-au furat trei grade de libertate, că Osooiştii or să te salveze, că un Ocrotitor o să te-ajute, c-o să uit tot când o să ajung la controlul de înregistrare.

Zece controale de rutină. Cu excepţia primului, niciunul nu-i stârnise interesul. Lish se întinse, relaxată. Cu mâna stângă bâjbâi după telecomanda video-cercetătorului şi ceru o vizualizare a sălii de aşteptare.

Era goală. Cel de-al unsprezecelea pacient continua să întârzie.

„P-Wada – control de rutină“, citi Lish singurul rând rămas pe afişierul sarcinilor de serviciu.

Oricum, nu se scurseseră decât patru din cele şase ore de consultaţii. Nu avea niciun motiv s-o înscrie pe această P-Wada în vreuna dintre categoriile de pensionari-problemă – în afară de cele ce i se povestiseră despre obiceiurile locului: „Toţi se grăbesc să scape de controlul de rutină; pentru ei e o sarcină neplăcută. În a doua parte a programului o să te ocupi de consultaţiile la cerere – astea sunt rare, vin mai ales ipohondrii – şi, la spartul târgului, de câte un control de înregistrare.“

Amănuntele i le dăduse Marusia Grovko, Şefa Personalului, specializată în coordonarea ochilor-care-alină, o femeie cu chip sever, fără vârstă, care o tratase cu

bunăvoinţă glacială.

— Presupun c-o să te descurci, îi mai spusese, după ce o evaluase dintr-o privire. Eşti tânără, nu cred să te debusoleze contactul cu o lume diferită. În rest, e un loc călduţ – vreau să spun, aproape monoton prin lipsa de probleme.

Ei bine, se felicită Lish, de data asta chiar dăduse lovitura! Şi pentru un şef de promoţie era noroc chior să capete un asemenea post. În general, fosilele din comisie strâmbau din nas şi conchideau: „Totuşi, e mult prea tânăr!“ Dar pe ea, deşi clasată abia a treia, doctorul în medicină Isaac Rubovici o prezentase aşa de călduros, încât cei din comisie aproape o rugaseră să nu refuze!

— Medic de închisoare, bodogănise maică-sa, nemulţumită. Total nepotrivit pentru cineva nevârstnic, ca tine! Dar, mă rog, omul trebuie să trăiască, adăugase, îmbunată, după ce aflase că salariul depăşea visele lor cele mai îndrăzneţe. Măcar de-ar fi avut şi Shreya norocul tău!

Lish oftă. Shreya! Micuţa răsfăţată, căreia coeficientul de inteligenţă submediocru nu-i permisese să treacă dincolo de primul ciclu de şcolarizare. În schimb, frumuseţea ieşită din comun şi neobişnuitul simţ al ritmului, exploatate cu fler de un instructor uns cu toate alifiile, făcuseră din ea, la o vârstă fragedă, atracţia Visului Erotic, celebrul lupanar-cabaret frecventat de elita societăţii. Fireşte, micuţa nu era obligată decât să danseze – prudenţi, mama, sora cea mare şi deşteaptă şi instructorul impresar se străduiseră ca asta să figureze în contract ca o clauză specială. Numai că, la fel de firesc, Shreya căzuse în plasa cui nu trebuia: cu şaptesprezece ani mai bătrân, însurat, notoriu pentru amestecul în afaceri dubioase în care ea se lăsase vârâtă până-n gât, doar din devotamentul născut din dragoste prea multă şi minte prea puţină. Şi încă n-ar fi fost nimic, dacă nu s-ar fi lăsat convinsă să devină ţap ispăşitor. O arestaseră de un an şi ceea ce numea Lish „cruzimea absurdă a legii“ nu-i permitea familiei să afle unde şi pentru cât timp era închisă.

Când i se oferise postul, Lish începuse să spere, nebuneşte, în şansa de a o descoperi pe Shreya. Dar visul i se surpase din temelii când o anunţaseră că se va ocupa exclusiv de plăcile P – cele cu deţinuţi politici.

Totuşi... ca să-şi omoare timpul, comandă listarea pensionarilor P. Nu era nicio Shreya! Se consolă cu gândul că ar fi putut fi înregistrată sub alt nume – pentru ca imediat să se lase doborâtă de ideea că, oricum, n-ar fi putut întâlni decât o Shreya ruptă de trecut, căreia i-ar fi fost străină. Toată lumea ştia că deţinuţii nu aveau amintiri, că n-ar fi putut rezista dacă ar fi înţeles cum fuseseră transformaţi şi unde erau siliţi să trăiască.

Semnalul melodios o făcu să se dezmeticească. Sfârşitul programului?! Deja?!

Sfârşitul programului – şi P-Wada nu apăruse! La naiba cu posturile călduţe! Acum va trebui să facă ore suplimentare: să scotocească peste tot cu video-cercetătorul, să suplinească lipsurile aparatului mobilizând echipa de pază – cei şapte deţinuţi-model, devotaţi Ocrotitorilor –, să se prezinte personal pentru raport la Marusia Grovko...

Alf fluieră îndelung, încântat. Goală, micuţa Shry era o minunăţie. O atinse delicat, cu sfială şi pioşenie, ca pe o statuetă sacră, fragilă – uitând cu totul că încercase s-o sugrume, că aproape o bătuse, că o lăsase câteva ceasuri bune legată strâns de un scaun incomod. Dar se strâmbă când fata se lipi de el, alintându-se pisiceşte. Nu-şi amintea să-i fi plăcut vreodată genul linge-mâna-care-loveşte. De fapt, nu-şi amintea prea multe. Şi toate erau generalităţi, nimic nu se lega de sine însuşi, de cele pe care le trăise. Dar ştia, de pildă, despre condiţionare. Poate că asta era! Shry fusese condiţionată. De Rubo! Ghiujul ticălos! Ghiujul care îl întărâtase, care râsese de nedumeririle lui pentru ca într-o bună zi să dispară şi să-i trimită o puştoaică superbă, care îndruga chestii greu de crezut şi accepta deopotrivă dragostea şi chinul.

O îndepărtă uşor. Fata făcu un pas înapoi, fără să protesteze, şi rămase aşa, aşteptând. Alf oftă. „E nesărată

păpuşa asta de cârpă!“ Totuşi… Nu-şi putea permite să aştepte apariţia altei femei, mai ales că era foarte puţin probabil să se repete norocul pe care-l avusese cu ea… Ei bine, o s-o dreseze într-un fel sau altul!

Tocmai întinsese mâna spre Shry, când uşa glisă cu un pocnet sec şi P-Jix năvăli înăuntru cu acoliţii lui cu tot. Vestitul sextet de pază!

— Ce dracu’ vreţi? mârâi Alf, înverşunat ca un câine care-şi păzeşte osul. Cu ce drept aţi forţat accesul?

Nu răspunse nimeni. Încremeniră cu ochii bulbucaţi, de parcă trupul Shreyei i-ar fi atras, scoţându-i din orbite. Jix bâigui ceva neinteligibil şi balele i se prelinseră pe la colţul gurii întredeschise.

Alf râse.

— Vă zgâiţi, ai? N-aţi mai văzut de mult o muiere goală! Prăpădiţilor!

Cei şase tresăriră. Îşi dezlipiră privirile de Shreya, devenind brusc interesaţi de albastrul pal al pereţilor. Jix îndrăzni chiar să înfrunte ochii lui Alf.

— Suntem în misiune, cocoşule! Căutăm una din găinile tale! Aia mai bătrână! Unde e Wada, Alfy băiatule?

— Zău că n-am habar, Jixy! Nu ţin femeia sub cheie, cum faci tu când se-ntâmplă să prinzi una! Şi, poate ai observat, am ceva mai bun de făcut decât să-i port de grijă Wadei!

— Să-nţeleg că refuzi să colaborezi? întrebă Jix, mimând un zâmbet amabil.

— Am spus eu asta? se miră Alf, în timp ce arunca un cearşaf peste goliciunea Shreyei.

— N-ai spus, recunoscu Jix, fără să-l slăbească din ochi în timp ce el se strâmba, ridicând din umeri. Apoi îi concedie pe ceilalţi cinci cu o fluturare a mâinii şi strecură printre dinţi: Durerea e că n-ai spus nimic din ce trebuia. Da’ e durerea ta, înţelegi?

Alf se concentră, străduindu-se să nu-şi schimbe expresia feţei. Jix ştia ceva, avea o bănuială bine înfiptă sub ţeasta aia teşită! Şi era în stare să raporteze că el, Alf, refuza colaborarea – ceea ce i-ar fi adus o invitaţie în

compartimentul Sondei Psi. Alf nu cunoştea pe nimeni care să fi trecut pe acolo, dar se zvonea că sondajul readucea memoria în stadiul tabula rasa, anulând toate şansele de vindecare.

O privi pe Shreya. Vindecare? Sanatoriu? Şi dacă puştoaica nu aiura, dacă erau într-o închisoare? Alf nu pricepuse ce era cu gradele de libertate, nu-şi amintea să fi auzit vreodată de Osooişti, iar numele Alfred De Mol nu-i spunea nimic, deşi relaţia Alf – Alfred era grăitoare. Dar credea că ştie ce este o închisoare şi înţelesese că cineva, unul dintre Ocrotitori – poate drăgălaşa Harby? poate ghiujul Rubo? — avea să-l scape din valea aia, fie ea temniţă sau azil pentru amnezici.

Oricum, nu trebuia să rişte. Era lipsit de sens să rişte libertatea lui şi viaţa Wadei. Pentru că va reuşi cumva să-l convingă pe Ocrotitorul transformat în samaritean s-o scoată şi pe ea din capcană!

— Treci dincolo, Shry, spuse, apoi îi arătă lui Jix un scaun.

Fără să se mai prefacă, celălalt urmări cu ochi sticloşi fata care ieşea, îşi şterse cu dosul mâinii saliva iarăşi prelinsă pe bărbie, se trânti pe scaun şi articulă răguşit:

— Te scot basma-curată, Alfy. Dacă-mi dai fata. Numai şi numai dacă mi-o dai. Ăsta e preţul şi n-am chef de tocmeală!

— Mă scoţi basma curată? Nu înţeleg, o lungi Alf.

— Nu înţelegi că eşti murdar?! mugi Jix. Minciuna murdăreşte, cocoşule! Lasă pete, intră în şi sub piele! Da' io te spăl. Io, care ştiu că minţi, pentru că te-am văzut. Pentru că v-am văzut, pe tine şi pe Wada, cocoţându-vă pe Muntele Stâng, spre pădure. V-am văzut şi v-am urmărit. Înţelegi, isteţule?

Alf înjură în gând. Tărăşenia se încurcase urât. Totuşi…

Ar fi putut s-o predea pe Wada. Să-i strige pe cei de afară, să recunoască în prezenţa lor că bănuieşte unde e femeia, să-i conducă la ascunzătoare. Şi, fiind atât de

cooperant, nimeni n-ar fi crezut dacă Jix l-ar fi acuzat că e complice cu fugara. Ar fi fost lăsat în pace. I-ar fi rămas puştoaica şi speranţa evadării.

L-ar fi putut lăsa pe Jix să plece cu Shry. I-ar fi rămas Wada, şansa de a-şi vedea copilul… şi speranţa evadării.

Şi-o închipui pe Shry în braţele celuilalt. Închise ochii, îi revăzu mijlocul firav, rotunjimile delicate şi armonioase, ochii umezi şi blânzi, de ciută rănită. Îl văzu pe Jix mozolind-o, strivind-o sub trupul lui butucănos.

Clipi şi-şi trecu mâna peste frunte. Vedenia se şterse, dar îl copleşi imediat amintirea Wadei, a nopţilor în care dormise cu ea în braţe, a vocii în care îi tremura spaima când îl anunţase că e însărcinată – aceeaşi spaimă care-i mustea în profunzimea ochilor, revărsându-se în lacrimile prelinse spre colţul buzelor, de unde ea le aduna cu limba, copilăreşte – a disperării cu care mâna ei rece se încleştase într-a lui când urcaseră muntele, a groazei ghicite în spatele vorbelor cu care îl implorase să n-o abandoneze acolo, în cotlonul din preajma Zidului Invizibil.

Shry sau Wada… Putea alege. Trebuia să o facă!

De fapt, puştoaica îl speria. Era prea frumoasă, prea docila, debita chestii prea stranii! Îl răscolise, îl umpluse de speranţe ilogice, îl îmbătase, îl… Poate totul nu era decât o farsă de prost gust, poate era târât într-o capcană… Se lăsase deja târât, îmbrobodit, îi fuseseră gândurile departe când plecase cu Wada, ignorând cele mai elementare măsuri de prevedere, lăsându-se văzut şi urmărit de Jix – tocmai de Jix!

Şi-l imagină dând buzna în ascunzătoarea Wadei, urmat de trupa lui de brute. O văzu zbătându-se în mâinile lor şi aproape îi simţi privirea arzându-l, i se năzări c-o aude blestemându-l printre suspine:

—Să te ia dracu’, câine!

Wada… Wada sau Shry… Chiar trebuia s-aleagă!

— Ai ghinion. Sau aduci ghinion, spuse Marusia – plat, ca un robot furnizor de informaţii şi adrese utile.

— Se întâmplă rar? întrebă Lish, ca să nu tacă.

— Relativ. Cam douăzeci şi nouă la sută dintre cele

care se ştiu însărcinate se ascund. Au presentimentul morţii apropiate!

— Însărcinată?! Lish se zbârli. Şi adăugă, însufleţindu-se: Eu aş putea intra. Am făcut întreruperi de sarcină în condiţii normale. Sunt sigură că reuşesc şi în B. Teoretic cunosc…

— Nici să nu te gândeşti! o reteză cealaltă.

— De ce?! Profesorul Rubovici ne-a explicat că riscul e minim când ştii la ce să te-aştepţi şi ai certitudinea că poţi scăpa oricând de acolo. A experimentat. Şocul existenţei în B poate fi suportat şi de cei cu memoria intactă, doar indivizii cu psihic foarte labil riscă să-şi piardă controlul. Ar trebui să intru acum! Ar putea fi deja târziu, ştiu că în B a treia lună de sarcină e fatală!

Marusia o privi ca pe o fosilă vie.

— Nu poate fi prea târziu. Controalele de rutină se fac din patruzeci în patruzeci de zile. Şi, oricum, P-Wada e condamnată la moarte. Altfel n-ar fi fost închisă fără a fi sterilizată.

Lish oftă.

— Măcar să nu moară aşa, ca un câine… Şi copilul…

Marusia îi aruncă aceeaşi privire ciudată. Pe urmă se ridică, potrivi un pahar în dreptul orificiului cu eticheta „calmant“ al dozatorului şi, după ce a fost plin ochi, i-l întinse.

— Stai jos şi bea. Încep să mă-ntreb ce-o fi fost în capul lui Isaac când te-a recomandat pentru postul ăsta!

Lish se supuse. Cealaltă avea ceva, în voce şi în gesturi, ceva care nu admitea împotrivire. Şi, printre înghiţiturile mărunte cu care sorbea licoarea galben-portocalie, încercă o justificare:

— Eu… mă gândeam… doar…

Marusia duse un deget la buze, îi făcu semn să dea paharul peste cap şi hotărî să i se adreseze punându-şi în glas puţină căldură:

— În ordine. Înţeleg. E prima ta zi de serviciu. O zi cu ghinion, ţi-am spus-o. Dar n-are sens să te agiţi în halul ăsta. Femeia e condamnată şi va ispăşi. Cât despre copil,

avem tot interesul să-l salvăm. Sper că n-o să-ncerci să-mi spui că nu ştii nimic despre asta!

Lish prinse curaj – bănui că o datora calmantului – şi reuşi să surâdă.

— Cunosc teoria. De la cursul profesorului Rubovici. Fătul conceput în Bidimensional şi supus, odată cu mama, portării Bidimensional–Tridimensional are, de regulă începând cu a patra lună de viaţă extrauterină, capacitatea de autoportare temporală, înainte-înapoi, pe intervale care, la început, sunt de ordinul zecilor de secunde, dar care, la maturitate, se pot extinde până la cincisprezece-douăzeci de ani. Iar deplasarea, iniţial dirijată exclusiv de subconştient, devine perfect conştientă şi controlabilă, pentru cei mai dotaţi, chiar de la pubertate. Profesorul e măcinat de dorinţa de a descoperi şi îmbunătăţi mecanismul dobândirii acestei aptitudini, care cert nu e o mutaţie, pentru că descendenţii nu o moştenesc niciodată. Şi consideră excesiv de supărător faptul că mama nu supravieţuieşte naşterii, pentru a fi iarăşi T-B portată, în vederea contactării unei noi sarcini. Ne-a vorbit şi despre munca lui la Sanatoriul Experimental…

— Hm! pufni Marusia. Mă-ntreb dacă v-a povestit şi că rezultatele obţinute sunt nule! Eu una cred că de ciudă i s-au zdruncinat nervii şi a simţit nevoia să se pensioneze!

— Ne-a vorbit despre eşec în ultimul curs, mărturisi Lish. Dar e convins că, până la urmă, unul dintre elevii lui o să reuşească!

Marusia se strâmbă, strângându-şi buzele subţiri.

— Isaac e un visător bătrân! Soluţia pentru creşterea numărului de copii cu aptitudini de auto-tempo-portare am găsit-o noi, ăştia mai ancoraţi în realitate, şi am reuşit s-o vedem legiferată. Legea intră în vigoare de mâine!

— Mă tem că nu înţeleg…, spuse Lish, încurcată. Nu mă uit prea des la Ştiri şi…

— E simplu. Colonia de pe Marte a adoptat legea de doi ani. Toate femeile încarcerate în B sunt condamnate la moarte!

O clipă, Lish încremeni. „Shreya!“ Pe urmă se linişti,

gândindu-se că soră-sa era închisă de un an, pentru o infracţiune de gravitate medie, şi că, fără doar şi poate, fusese deja sterilizată.

— Mda… bâigui, dar asta nu va duce la scăderea delincvenţei feminine? În fond, frica…

— Poveşti! În zilele noastre, toţi au tendinţa să se supraaprecieze. Nimeni nu se consideră atât de bleg, încât să pice în plasa oamenilor legii! Şi asta nu e doar o teorie. Ne bazăm pe experienţa coloniştilor de pe Marte.

Lish zâmbi, spăşită. Marusia râse şi ea. Îşi dădu seama c-o auzea pentru prima dată râzând.

— Accepţi uşor înfrângerea! Deduc că licoarea şi-a făcut efectul. Şi că te poţi întoarce în cabinetul dumitale. Ar cam fi timpul să fie găsită P-Wada – şi acum eşti specialista noastră în B-T portare!

Lish înghiţi în sec. Descompunerea în plan, recompunerea în spaţiu! Şi retur! Deşi se baza pe acelaşi principiu, nu era un proces instantaneu şi insesizabil pentru subiect, ca teleportarea, fie ea T-T sau T-B. Îşi aminti de P-Alf, de furnicăturile care-l sâcâiau, de senzaţia stranie pe care o avusese privindu-i transformarea. Noroc că el era în aparatul ăla ca un coşciug, de unde nu putea vedea exteriorul, nu se putea vedea nici măcar pe sine. Oare cum ar fi reacţionat dacă ar fi înţeles ce se petrecea?

Părăsi biroul Marusiei obsedată de întrebarea asta, chinuindu-se să-i găsească alte şi alte răspunsuri, din ce în ce mai fanteziste, mai bizare…

Când intră în cabinet tocmai şi-l închipuia pe Alf scăpând din sarcofag şi repezindu-se spre ea, de data asta ca un bărbat real, nu ca o pată dintr-un tablou-închisoare. Aşa că ţipă când un bărbat chiar se ridică de pe scaun, ieşindu-i în întâmpinare.

— Liniştiţi-vă, domnişoară Harb. Sunt Ruy Los, tehnician teleportator. Ne-am cunoscut azi-dimineaţă.

— Şi ce cauţi aici? se răsti Lish, cu speranţa că era suficient de autoritară, amintindu-şi că omul îi era inferior în ierarhia personalului şi că nu avea dreptul să pătrundă în biroul ei din proprie iniţiativă.

— Îmi pare rău. Tehnicianul nu părea intimidat. Lish sesiză că scuzele erau pur formale. Plănuisem să v-aştept la ieşire, după terminarea programului, dar tevatura asta cu femeia lipsă a transformat totul într-un caz de forţă majoră.

„Doamne, ce zi!“ cugetă Lish, detaşată, încă sub efectul calmantului băut mai devreme. „Ăsta ce-o fi vrând de la mine?“

— Cred că nu e decât un caz de indisciplină, spuse, şi am să le raportez superiorilor…

— Eu, interveni bărbatul cu obrăznicie, m-aş feri să pomenesc de indisciplină dacă aş avea o soră în puşcărie!

— Am declarat asta în autobiografia prezentată la angajare, îl înfruntă Lish. N-am nimic de ascuns. Încearcă în altă parte cu şantajul!

O măsură amuzat.

— N-ai ghicit! Am venit să-ţi propun ceva, hai să-i zicem ilegal, dar nu e vorba de şantaj, ci de un târg, mai degrabă.

— Nu mă interes…

— Să-i spunem ajutor reciproc. Mai concret, libertatea Shreyei în schimbul colaborării tale!

În ciuda calmantului, Lish se pomeni tremurând.

— Te rog să ieşi, domnule Los. Sora mea îşi va recăpăta libertatea după expirarea termenului de detenţie! Iar eu voi menţiona în raportul meu de activitate propunerea…

Tehnicianul o întrerupse iarăşi, de data asta râzând.

— Te temi de o cursă! Moş Isaac nu mi-a spus că ai putea fi atât de prudentă. Oricum, nu când e vorba de micuţa Shreya, al cărei termen de detenţie expiră peste patruzeci şi nouă de ani! Evident, o nimica toată!

În fond, chibzui Lish, putea intra în jocul lui. Putea să descopere dacă era un provocator, caz în care avea să i-o ia înainte, raportând ea totul. Inspiră adânc şi îşi înfipse unghiile în palme, concentrându-se până ce îşi învinse tremuratul.

— Ce ştii despre Shreya? îl întrebă, pe cel mal tăios

ton de care era în stare. Şi de unde ştii? Cum de ai acces la date secrete? De fapt, cine eşti dumneata, domnule Los?

— Poţi să-mi spui Ruy. Doar suntem pe cale să intrăm în aceeaşi oală. Iar Shreya e aici, în placa P11, asta la care ţi-e conectat acum cabinetul!

— Sub ce nume? Am citit lista pensionarilor şi…

— Sub numele ei. Nu prea se ostenesc să li-l schimbe. Dar nu e pe nicio listă. Mâine va sosi la controlul de înregistrare, împreună cu bărbatul care o va declara drept coabitantă.

— Minţi, Ruy! îl acuză, triumfătoare. Soră-mea e arestată de un an, nu de câteva zile!

Bărbatul îşi puse mâna pe a ei.

— Aş vrea, pentru început, să taci şi să m-asculţi. Se poate?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

— Shreya a fost în Sanatoriul Experimental, la doctorul Rubovici.

Lish suspină şi se lăsă moale pe un scaun.

— Nu te speria ca proasta! o repezi Ruy. Eşti medic, ce dracu'! Doar ştii că experienţele nu periclitează viaţa şi sănătatea subiecţilor! Shreya a fost fecundată artificial în T, portată în B în a patra lună de sarcină, lăsată acolo trei luni şi readusă în T, unde a născut un copil sănătos, dar fără aptitudini speciale. Şi n-a mai vrut – pentru că aşa fost condiţionată – să semneze acordul pentru o a doua însămânţare. A fost acuzată de sabotaj şi refuz de colaborare, încadrată la politici, sterilizată, şi eu am teleportat-o T-B azi dimineaţă. Rubovici a aranjat totul. Tu o s-o locoportezi B-T (fără retur) şi o s-o scoţi din cutia aia. Împreună cu însoţitorul el. Ăla ne interesează. Gândeşte-te că ai noroc! Pentru că ieşirea din placă se poate face numai prin locoportatorul din cabinet! Şi pentru că moş Isaac e ARZ şi n-a vrut să-l scoată el pe omul nostru! Deci, după ce-i vezi în T, îi aduci la postul de teleportare şi eu vă expediez pe toţi trei într-un loc sigur. Nu rişti nimic, înţelegi? Îi condiţionezi să te asculte şi să pară prăpădiţi. Dacă vă întâlniţi cu careva, spui că sunt contagioşi şi

trebuie teleportaţi la Izolare. Cred că e simplu şi clar, nu?

Ea se scutură, buimăcită.

— Nu. Nu înţeleg nimic. Ce-i aia ARZ? Ce urmăriţi tu, fostul meu profesor şi deţinutul căruia i-aţi plănuit evadarea? Cine sunteţi?

— ARZ înseamnă agent cu risc zero. Eu sunt ARM – agent cu risc maxim. Deţinutul a fost zvoner de rang I, o piesă de bază în organizaţia noastră. Cred că ai auzit de OSOO! Organizaţia pentru Subminarea Ordinii Oficiale!

Lish simţi că i se taie picioarele şi se bucură că era aşezată. OSOO era inamicul public numărul unu, căruia i se pusese dintotdeauna în cârcă tot răul din lume! Totuşi, se zvonea că nu existase dintotdeauna, că apăruse odată cu descoperirea teleportării Tridimensional-Bidimensional şi cu inaugurarea aşa-numitelor Închisori-Plane. Atunci, adică nu cu mai mult de un secol în urmă, omenirea socotise binevenită economia de spaţiu, căci toţi deţinuţii de pe planetă încăpeau în trei cuburi în care plăcile-temniţe stăteau aliniate ca volumele dintr-un raft, având grosime numai ca să poată include culoarele de acces, cabinetele şi instalaţiile de întreţinere şi deservire. Acestea din urmă plan-portau alimente şi creau atât iluzia succesiunii zi-noapte, cât şi pseudo-planele care permiteau existenţa locuinţelor şi a ascunzătorilor (afurisitele de ascunzători în care adesea nu se putea pătrunde cu video-cercetătorul). Şi se considerase bine intenţionată ştergerea memoriei „pensionarilor“, care trăiau cu impresia existenţei în Tridimensional, într-un Sanatoriu de Recuperare, sub oblăduirea Ocrotitorilor, cei-care-vindecă şi cei-care-alină. Şi se făcuseră – încă se mai făceau! — bancuri pe seama faptului că toţi condamnaţii erau privaţi, la propriu, de trei grade de libertate.

Numai Osooiştii echivalau detenţia în Plan cu o monstruozitate, îi acuzau pe faţă pe Coordonatorii Terrei şi ai coloniilor Selena şi Marte pentru că sistaseră cheltuielile necesare terraformării celorlalte planete, generând astfel penuria de spaţiu locuibil, spuneau că există planuri pentru portarea T-B a unor întregi oraşe

suprapopulate şi, mai ales, ucideau copiii cu capacitate de auto-tempo-portare, insinuând că se preconiza folosirea lor în scopul modificării trecutului şi al dirijării evenimentelor viitoare.

— Am auzit, răspunse Lish, după aproape un minut de tăcere.

— Şi?

— Nu ştiu dacă sunteţi atât de răi cum susţin Oficialii. Nu ştiu nici dacă aveţi dreptate. Nici cu mama nu-ndrăznesc să vorbesc despre asta! Iar acum mi-e frică! Frică să fac ce mi-ai cerut, frică să nu se afle că te-am ascultat, că n-am dat alarma în clipa în care ai pronunţat iniţialele alea!

— Mai gândeşte-te, spuse Ruy, atingându-i iarăşi mâna, cu blândeţe. Nu te pripi. Hotărăşte-te abia când o vei vedea pe Shreya. Şi nu te osteni să-i pui întrebări. E condiţionată să uite, când va păşi în cabinetul ăsta, chiar şi întâmplările zilei de azi. Priveşte-o doar şi gândeşte-te cum va fi să-mbătrânească aici, sub ochii tăi, cum va fi să o B-T-B locoportezi din patruzeci în patruzeci de zile, ca pe o deţinută oarecare, cum o să te considere ea doar cea-care-vindecă, adică o Ocrotitoare inaccesibilă, poate chiar una antipatică! Gândeşte-te că, în ziua pensionării tale, Shreya va mai avea de vegetat încă douăzeci şi patru de ani în „tabloul“ ăsta, în Valea dintre Munţii Stâng şi Drept, între Palatul Ocrotitorilor şi Cascada-fără-fund. Gândeşte-te bine!

Alf privi Cascada-fără-fund ceasuri întregi. Ascultă bocetul apocaliptic al apelor prăvălite şi le închipui ca pe o năvală de lacrimi argintii – până ce luna dispăru dincolo de munte, luându-le strălucirea. Atunci se dezlipi şi el de Zidul Invizibil, cel menit să împiedice vreun amnezic disperat să-şi ia zilele, sărind în vâltoare. (Se spunea că tot pentru protecţia lor erau şi zidurile de sus, de pe piscurile din dreapta şi din stânga, ca nu cumva să se azvârle sau să alunece în prăpastia bănuită de cealaltă parte.)

Porni agale prin valea adormită. N-avea chef să se întoarcă în casa pustie. Pentru că Shry cea ascultătoare

plecase. Îi explicase că trebuia să plece cu Jix, să îl asculte orbeşte. Fusese uşor s-o convingă că astfel îi făcea lui, lui Alf, o mare bucurie! Ea aruncase cearşaful, îl lăsase pe Jix să-i pipăie sânii, coapsele, în timp ce îi zâmbea lui Alf, convinsă că lui scena îi făcea plăcere, apoi se îmbrăcase şi plecase de mână cu matahala, fără împotrivire.

Cu gândul dus, Alf ajunse lângă Palatul Ocrotitorilor. Apoi observă că mijeau zorii şi că din chilia unui ochi-care-alină ieşea cineva... O femeie. Wada!

Văzând roşu înaintea ochilor, se repezi la ea şi i se propti în faţă.

— Ce-ai făcut?! Muiere fără minte!

Ea îşi plecă ochii.

— M-am temut. Ştii că mi-e frică de întuneric. Şi de linişte. Din văgăuna în care m-ai ascuns nu se zărea luna. Am ieşit. Am văzut umbrele copacilor. Erau o împletitură hidoasă! Şi a trecut o pală de vânt, şi s-au zbătut! Parcă erau vii şi-ncercau să mă înşface! Am fugit în văgăună şi am încercat sa dorm. Am visat monştri! M-am trezit ţipând şi strigând-o pe mama. Ştii, Alf, nu-mi amintesc de mama. Poate a murit. Poate nici n-am cunoscut-o...

Pe urmă am ieşit iar. Luna începuse să coboare. M-am temut c-o să-nnebunesc când o să fie beznă. Că, dacă n-o să-mi pierd minţile în prima noapte, o să mi se-ntâmple sigur într-una dintre celelalte, într-una dintre multele nopţi de singurătate pe care le aveam înainte! Şi m-am gândit că poate tu n-o să mai vii, că n-o să-ţi mai pese, că eşti vrăjit de fata aia pe care ai adus-o acasă!

Alf se pocni peste frunte şi râse. Îndelung, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Wada îl privi speriată. Pe urmă oftă a resemnare, se aşeză pe o piatră, îşi sprijini bărbia în pumni şi aşteptă, răbdătoare.

— Nu mai am fata, proasto! spuse el, încă hohotind. Jix ne-a văzut şi ne-a urmărit. I-am dat-o lui, ca să nu ne trădeze. Adică am dat mărgăritare porcilor! De dragul tău, idioato! De unde să ştiu c-or să te apuce spaimele şi-o să ţi se năzară să te spovedeşti – să te nenoroceşti! Să ne

nenoroceşti, adică!

— Despre tine n-am pomenit, îl contrazise femeia. Am zis că m-am ascuns singură. Şi cel-care-alină a fost bun cu mine. Mi-a spus că n-are rost să-mi fie teamă, că îmi amână programarea la control cu trei zile, ca să am răgaz să-mi vin în fire. Şi c-or să mă mute într-un loc unde-o să fiu bine îngrijită. Şi că toate femeile care au născut s-au vindecat şi s-au întors în lume!

Alf se ghemui lângă ea.

— Proasto, spuse, pronunţând ocara ca pe o alintare. Astea le ştiai dinainte! Ocrotitorii le-au debitat dintotdeauna!

— Dar nu intrasem niciodată la un ochi-care-alină! Mi-a spus-o altfel. Am simţit că nu minte!

El o privi încurcat. Rată o încercare de zâmbet, apoi înălţă din umeri şi-i mângâie părul.

— Hai acasă, Wada! Să dormim şi să visăm că tu ai dreptate!

„Şi că Shry nu m-a minţit“, adăugă pentru sine. „Că unul dintre Ocrotitorii ăştia afurisiţi chiar o să m-ajute!“

După ce aflase de spovedania Wadei, Lish rămăsese în cabinet. Şi dormise. Nu mult, dar destul ca să o viseze pe Shreya. O Shreya cu douăzeci de ani mai bătrână, căpătând volum în timp ce îi cerceta ea organele interne, de parcă ar fi studiat o cultură de microbi sub microscop. Apoi, în loc să redevină plană, Shreya crescuse, spărgând placa P11 şi pereţii cabinetului, dărâmând închisoarea. Fericită, Lish aplaudase, şi atunci Shreya începuse să se dezumfle încet, fâsâind.

Imediat ce se dezmeticise, cercetase lista activităţilor din ziua aceea. Controlul de înregistrare figura ultimul, şi dimineaţa trecuse târându-se ca melcul. Lish fusese tot timpul cu gândul dus, când amintindu-şi visul, când imaginându-şi momentul în care avea să-şi revadă sora.

Când Shreya apăru în sfârşit – şi o privi, aidoma tuturor celorlalţi, ca pe o străină care le părea, fără să ştie de ce, diferită – Lish nu simţi nici bucurie, nici durere. La început o sperie lipsa emoţiilor, faptul că se simţea ruptă

de cele văzute, ca şi cum ar fi asistat la o holoproiecţie plictisitoare. Pe urmă o năpădi furia şi înţelese că o scotea din sărite mutra de idiot a tipului care o însoţea pe Shreya şi care spusese că se numea P-Jix. Ce naiba, pentru individul ăsta tâmp se agita temuta OSOO?

În fine, n-avea importanţă! Importantă era doar şansa oferită Shreyei!

Îşi regăsi calmul. Şi le zâmbi celor doi, arătându-le cabina:

— Intraţi împreună! Trebuie să fiu sigură că sunteţi compatibili. Acces permis!

Pe urmă, în loc să le urmărească transformarea, dirijă spre ei un flux intens de unde condiţionate.

Şi abia când o văzu Shreya lângă ea, când putu să o atingă, fericirea şi spaima o cuprinseră deopotrivă, şi nu ştiu care din ele îi silea inima să se zbată înnebunită.

Deschise uşa cabinetului şi le făcu semn s-o urmeze. Se supuseră, apatici ca două momâi muribunde. Şi aşa merseră în urma ei, pe culoarele pustii, până la postul de teleportare.

— În sfârşit! îi întâmpină Ruy. Începusem să fiu îngrijorat!

Lish vru să-i explice că o condiţionare nu se face cât ai bate din palme, dar tehnicianul dădu cu ochii de Jix înainte ca ea să deschidă gura.

— Sfinte Sisoie! Da’ cu ăsta ce-i? De ce mi l-ai adus pe ăsta?

— E omul tău! se burzului Lish. Coabitantul Shreyei!

— Băga-mi-aş…! sudui Ruy. Nu-i ăsta! Nu ăsta trebuia să fie! Cum mă-sa s-o fi făcut încurcătura asta?

— Nu ştiu! ţipă Lish. Şi nu mă interesează! Eu am făcut ce mi-ai cerut. Iar tu teleportează-ne odată! Avem timp să ne lămurim când o să fim în siguranţă!

— Nţ! se strâmbă Ruy. Trebuie să-i duci înapoi, ca să nu stârnim bănuieli. O scoatem pe Shreya altădată, împreună cu zvonerul nostru.

— Nici nu mă gândesc! Crezi că sunt dispusă să risc în fiecare zi? N-ai decât să duci bărbatul înapoi! Pe noi

două scoate-ne de aici! Doar ai promis, fir-ar să fie!

— Domnişoară Harb, fii rezonabilă, te rog! Era vorba să ne ajutăm reciproc, înţelege că nu se poate să ne laşi baltă! Uite, nici nu e nevoie sa defilezi iar cu ei pe coridor. Du-te singură. Îi teleportez eu în secţiunea bidimensională a cabinetului. Spune-mi doar cum să le anulez condiţionarea.

Cu ochii sticlind a triumf, Lish surâse:

— Mă tem că n-ai de ales, Ruy. Condiţionarea li se anulează doar în timpul teleportării T-T. Mi s-a părut soluţia cea mai simplă şi acum înţeleg c-a fost cea mai deşteaptă!

— Şi eu mă tem că n-am de ales. Păcat că n-ai găsit o soluţie mai proastă, oftă Ruy şi apăsă butonul de alarmă.

— Ce faci?!! urlă Lish.

— Salvez ce se mai poate: adică pe mine, apucă el să răspundă înainte ca patru gardieni să dea buzna.

— Ce-i? întrebă cel cu însemne de şef.

— Domnişoara doctor insistă să-i teleportez pe ăştia doi. Dar mi-a dat coordonate false. Nu-i vorba de un spital, ci de un punct de pe autostradă!

— Teleportează-i pe ăia doi în Sanatoriul Experimental, la secţia Decondiţionare, ordonă Marusia Grovko.

Ruy se înclină respectuos şi ieşi, zâmbind pe sub mustaţă. „Drăgălaşii de la Sanatoriu se vor trezi cu doi pacienţi gata decondiţionaţi şi-i vor înjura de mama focului pe idioţii de la închisoare!“ Râse singur, surprins de sine însuşi, de propria sa capacitate de a se amuza după un eşec stupid, de care, mai mult ca sigur, OSOO avea să-l facă răspunzător. „Dar nu mă vor înlătura.“ Aveau încă nevoie de el, pentru că era „curat“. Şi aşa avea să rămână. Din fericire, afurisiţii de doctori ştiau cum să-şi închidă mintea în faţa sondei psi. Puteau să le şteargă memoria, dar ceea ce conştientul lor nu voia să dezvăluie se ducea pe apa sâmbetei odată pentru totdeauna! Cât despre posibilitatea ca Lish să vrea să-l trădeze… Ei bine, asta nu ar fi îmbunătăţit situaţia ei nici cât negru sub unghie! Şi nu

se temea de dorinţa idioată de a ucide şi capra vecinului, nu după ce recunoscuse în ochii ei privirea jucătorului care şi-a mizat viaţa pe o singură carte şi căruia înfrângerea i-a ucis până şi setea de răzbunare!

După plecarea tehnicianului, Marusia studie îndelung chipurile celor convocaţi de urgenţă în biroul ei confortabil. Asta îi luă ceva timp – de fapt adunase tot personalul închisorii. Nu putea să nu-şi facă reproşuri fiindcă nu cercetase destul de minuţios fizionomia noii angajate. Poate atunci ar fi descoperit ceea ce acum era sigură că nu desluşea la ceilalţi, adică un cât de vag semn care să trădeze predispoziţia spre indisciplină, refuzul obedienţei şi intenţiile răuvoitoare.

Relativ mulţumită, li se adresă pe tonul poruncitor la care renunţa rar, căci nu se întâmpla în fiecare zi să-i înmoaie ceva inima aşa cum o făcuseră tinereţea şi deruta lui Lish cu nici douăzeci şi patru de ore înainte:

— În P11 s-au petrecut lucruri dubioase. Vreau să fie măturată placa – în întregime! — cu un fascicul de unde psi! Să dispară din mintea pensionarilor de-acolo tot ce nu ţine de rutină! Şi să fie chemat un complet de judecată pentru doctoriţa Harb! Urgent, pentru că e periculoasă! Părea neajutorată ca un ied, şi n-a avut nevoie nici de doua zile ca să organizeze o evadare!

De trei nopţi dormea singur. Wada plecase să nască într-un loc mai sigur. Şi era rău fără ea! Avea vise ciudate, în care cel-care-vindecă se transforma mereu: acum era bărbatul ştiut, acum contururile i se învălmăşeau şi se recompunea ca femeie, tânără şi frumoasă, aşa cum Wada nu fusese niciodată. Aşa cum în valea aia nu fusese niciuna, niciodată. Adică… acum era una. De două zile. Nu se materializase aşa, ca toată lumea. Venise odată cu Jix, când ăla se întorsese de undeva, de la un tratament special, despre care nu era în stare să dea amănunte. Ceilalţi numiseră imediat fata medicamentul lui Jix, iar Alf se întreba dacă toţi sufereau ca el când îşi imaginau minunea aia contopită cu bruta mătăhăloasă!

Poate, îşi spuse Alf, poate că visul lui era profetic.

Tocmai auzise că bătrânul vindecător fusese schimbat; nu cu o femeie, dar, oricum, cu unul mai tânăr!

Părăsi piaţeta satului dornic să bată cărările muntelui, singur cu gândurile lui. Îl ispitea ideea unui control la cerere. Simţea nevoia să-şi povestească visul. Poate era un pas spre vindecare, o şansă de întoarcere în lumea celor cu mintea-ntreagă!

Sau – cine ştie? — poate era mai bine să-şi deschidă mai întâi sufletul şi mintea în chilia unui ochi-care-alină…

În faţa lui, aerul se învolbură deodată, formând un turbion şuierător. Încremeni. Ştia despre ce era vorba, dar niciodată un nou venit nu se materializase atât de aproape, încât să-l poată atinge doar întinzându-şi mâna.

Pe urmă totul se termină brusc, ca de obicei. Lângă el stătea o femeie. Tânără. Nu atât de fragedă ca miraculosul medicament al lui Jix, şi totuşi… i se părea cunoscută!

I se părea cunoscută pentru că semăna leit cu alter-ego-ul vindecătorului din vis. La dracu'!

— Ia te uită! exclamă dezinvolt, în loc de salut. Ce naiba cauţi în iadul ăsta, fetiţo?

Ea îl fixă, zăpăcită. El îi zâmbi încurajator, apoi o ocoli cântărind-o cu ochi de expert.

— Poate vrei să ştii unde-ai nemerit? E un sanatoriu pentru amnezici, fetiţo, aşa că e inutil să-mi povesteşti că nu ştii cine eşti şi de unde-ai apărut!

Îi prinse încheietura mâinii stângi şi citi caracterele implantate înainte ca ea să şi-o smucească, speriată.

— P-Lish. Aşa or să te cheme Ocrotitorii. Noi o să-ţi spunem doar Lish. Şi eu o sa te strig tot aşa. Îmi place! Şi tu îmi placi! Ţine minte asta, pentru că o sa locuieşti la mine, înţelegi?

Ea scânci, privind undeva, în spate. Alf se întoarse şi, înainte ca lovitura să-l doboare, desluşi, cu coada ochiului, un bărbat cu o bâtă.

Lish ţipă. Celălalt îi luă mâna.

— Nu te teme! Cu mine o să-ţi fie mai bine decât cu Alf, să ştii! Oricine ţi-o poate spune! Iar tu o să ai grijă să

nu spui nimănui că el te-a atins primul!

— Alf? se miră ea. Ştii, îmi amintesc ceva. Parcă s-a întâmplat adineauri. Nu ştiu unde eram, dar un bărbat m-a împins într-o cutie şi mi-a spus: „Încurajează-l pe Alf. Deocamdată e tot ce pot să fac pentru el – şi pentru tine!“

SLUJBĂ TEMPORARĂ

Imitând perfect zorii, lumina artificială creştea încet, inundând cuşeta lungă şi îngustă – un soi de sicriu la scară mărită.

Ramsey începu prin a se foi în somn, neliniştit. Pe urmă încetă să mai sforăie, îşi trase pătura până în dreptul frunţii – şi sfârşi prin a o arunca. După care deschise ochii, întinzându-se şi căscând zgomotos.

În aceeaşi clipă, în colţul din stânga sus al plafonului se aprinse afişajul orar: 6:30:24 AM.

Ramsey oftă din rărunchi. Indiferent de anotimp, pentru pensionarii giganticului fagure care era clădirea Asistenţei Sociale, soarele răsărea la aceeaşi oră. Şi, imediat, ecranul mural din faţa patului era animat de curgerea listelor cu oferte de serviciu, repetate obsedant.

Ramsey le privea rareori cu atenţie. Într-un fel, îi plăcea viaţa de şomer; când era în toane bune, se simţea în stare să susţină până în pânzele albe că lipsa de griji compensa, cu vârf şi îndesat, monotonia şi constrângerea. Dar mai erau – destul de des! — şi momentele rele, când îl enervau cumplit şi lipsa de sens a trezirii la oră fixă, şi pasta hiperhrănitoare, dar insipidă şi fistichiu colorată, care sosea în cuşetă de trei ori pe zi, la intervale inuman de riguros respectate, şi contul personal care nu conţinea decât infima sumă necesară acoperirii taxelor de transport prin megalopolisul pe care-l bătea şi-n lung şi-n lat, şi-n sus şi-n jos, zgâindu-se nu numai la afişajele exterioare ale diverselor corporaţii, ci şi, la fel de inutil, la vitrinele magazinelor. De fapt, le prefera pe cele din urmă. Hologramele produselor, care defilau răsucindu-se, spre a-şi dezvălui toate tainele în faţa ochilor, cel mai adesea indiferenţi, ai potenţialilor cumpărători, îl amuzau mai

mult decât perindarea posturilor disponibile, destinate, aproape în exclusivitate, unor persoane experimentate, prezentabile şi, mai ales, care să nu fi depăşit vârsta critică de patruzeci de ani standard. Aceeaşi limită de vârstă apărea, obsedant, în toate ofertele de serviciu pe care, prin bunăvoinţa Coordonatorilor Asistenţei Sociale, ecranele murale individuale le afişau nonstop, atâta vreme cât cuşeta era ocupată, iar ocupantul – în stare de veghe.

Ramsey îşi pierduse slujba de un an – avusese ghinionul ca trustul apicol al cărui angajat era să dea faliment pe neaşteptate – şi, cu două săptămâni în urmă, îşi sărbătorise a patruzeci şi treia aniversare – dacă sărbătorire însemna să bei în neştire, într-o speluncă întunecoasă, murdară şi îmbâcsită de mirosuri greţoase, în contul unui magnat pervers, dar generos la beţie.

De mult visata vârstă a pensionării, când avea să devină stăpânul unei rente modeste, însă suficiente pentru un trai decent, pentru satisfacerea unor capricii mărunte şi, în primul rând, pentru dobândirea mult râvnitei independenţe, îl mai despărţeau doisprezece ani standard, doisprezece ani de amară dependenţă de Organizaţiile Carităţii şi Asistenţei Sociale.

În dimineaţa aceea, o asemenea perspectivă avea darul să-i arunce la o distanţă astronomică orice fărâmă de bună dispoziţie. Cum altfel, când, în seara precedentă, renunţase de bună voie la cină – dacă, timp de cincisprezece minute, nimeni nu atingea bolul cu hrană, acesta era săltat de braţul colector, factotumul cuşetei, şi aruncat în convertorul pentru deşeuri. Sperase să dea peste vreun tip cu cont gras, care să fie destul de abţiguit – de abuz sexual, alcoolic sau halucinogen – ca să-i ofere măcar un biftec sintetic şi un pahar de vin reciclat. Dar avusese ghinion; vagabondase zadarnic, riscând să fie arestat, până după miezul nopţii, când somnul şi dezamăgirea îl goniseră de pe străzile din ce în ce mai pustii.

Aşa că oftă din nou şi se strădui să se concentreze, focalizându-şi nu numai privirea, ci şi atenţia, asupra

ecranului bine informat.

Tocmai se scurgeau ofertele de slujbe temporare. Nu aşa ceva îşi dorea Ramsey, totuşi se decise să le urmărească; auzise, din surse relativ sigure, despre câteva cazuri în care un post temporar se transformase, datorită zelului ocupantului, într-unul garantat pe durată nelimitată.

Şi, incredibil, dar adevărat, efortul i-a fost răsplătit chiar de al şaptelea anunţ, ale cărui litere licăreau palid, destul de greu lizibile:

Locuri de muncă, în număr nelimitat, în industria apicolă de pe BEATA, pentru bărbaţi sănătoşi*, între 16 şi 55 de ani standard. Durata între trei luni şi un an standard, salariul mediu lunar 5500 unităţi de credit. A se adresa cererea dlui Joseph Kran, la sediul Corporaţiei T.S.T.*

Fără să ezite, Ramsey apăsă tasta 7 a telecomenzii – şi din fanta de sub ecran alunecă o folie din cea mai ieftină plastofibră. Braţul colector o prinse din zbor şi i-o întinse, aşteptând răbdător ca el să catadicsească să o ia.

Simultan, ecranul se întunecă. Îşi îndeplinise misiunea de afişaj de oferte, acum era pregătit să-i prezinte utilizatorului, la cerere, orice amănunte sau date suplimentare.

Ramsey luă plastofolia şi o studie intrigat. Părea să conţină anunţul care-i trezise interesul, dar atât de slab imprimat, încât descifrarea era aproape imposibilă. Nervos, mai lovi de vreo trei ori tasta 7 – şi căpătă tot atâtea folii cu nimic mai bune decât prima!

Mormăi o sudalmă adresată deopotrivă Coordonatorilor Asistenţei Sociale şi fabricanţilor aparaturii de proastă calitate, după care se hotărî să expedieze foliile pe adresa celor dintâi. Dar se opri în ultimul moment, străfulgerat de o idee, şi apăsă tasta 6. Primi imediat o plastofolie pe care al şaselea anunţ – ceva despre un octogenar în căutare de infirmieră – era gravat ireproşabil.

Cu un suspin, îndesă toate foliile cu anunţul şapte

într-unul din buzunarele costumului său de exterior. Şi observă că mâinile îi tremurau, ca întotdeauna când era emoţionat sau când îi era teamă. Teamă de imensul risc pe care tocmai începea să-l bănuiască în spatele acelui post, despre care iniţial crezuse că i se potrivea ca o mănuşă.

„Poate e o defecţiune legată exclusiv de tasta 7“, îşi spuse şi, ceva mai liniştit, solicită informaţii suplimentare, pe care ecranul transformat în enciclopedie i le oferi cu promptitudine:

BEATA – a doua planetă a stelei G.C.12A (stea de tip G din zona centrală a galaxiei, sectorul 12A), presupusă de tip terestru, având prioritate în planul de explorare în vederea colonizării.

Corporaţia T.S.T. — Corporaţia de Transport Spaţio-Temporal. Coordonatele sediului central: x12, y27, z15.

Joseph Kran – funcţionar de rang III al Corporaţiei T.S.T.

„O slujbă defazată temporal!“ se convinse Ramsey, punând cap la cap cele aflate – şi îşi prinse fruntea în mâini, parcă încercând să pună stavilă caruselului de temeri şi speranţe care-i învârtejea mintea înfierbântată.

Slujbele defazate temporal! Auzise câte ceva despre ele, dar le crezuse doar o altă gogoriţă a lui Clive, tânăra puşlama care, imediat după majorat, fără să fi făcut vreo tentativă de angajare, alesese şomajul.

— Voi ăştia, leşinaţii după angajare, sunteţi cele mai idioate creaturi care pot exista! Ai potol şi culcuş? Ai! Nu-ţi ajunge, boierule? Mai vrei şi distracţii? Păi ce, acum nu ne distrăm, tataie?

Clive repeta asta ori de câte ori el şi Ramsey se cuplau, prestând în comun „servicii“ nocturne clandestine. Dar despre slujbele defazate temporal pomenise o singură dată. Ramsey îşi amintea foarte bine. Se lipiseră amândoi de o băbătie obeză, care îi cinstise cu un cocteil „Adio, mamă“ pe săturate şi îi trăsese într-un separeu de lux, unde o despuiaseră prefăcându-se excitaţi de osânza ei fleşcăită şi o trântiseră icnind în patul larg, după care ea adormise ca un prunc, cu deosebirea că sforăia vârtos şi

multiplele falduri de grăsime îi tresăltau spasmodic, ca marea frământată de furtună. Respirând uşuraţi, se tolăniseră de-o parte şi de alta a mormanului de carne asudată, Ramsey sorbind tacticos ultimele picături de cocteil, iar Clive dând, când şi când, bobârnace sânilor lăbărţaţi, atârnând ca nişte otrepe – ceea ce îi dăruia posesoarei lor vise plăcute sau, cel puţin, aşa dădea de bănuit expresia ei radioasă. Atunci Clive începuse să vorbească pe neaşteptate, cum i se întâmpla adesea, şi, deşi convins că fabulează, Ramsey îl ascultase, ca întotdeauna, cu plăcere.

— Prin toată reţeaua informaţională a Asistenţei Sociale bântuie anunţuri de slujbe defazate temporal. Pe bune! Cică e un virus infiltrat de gagii din viitor, o chestie prea deşteaptă ca să-i poată veni de hac vreunul de-ai noştri! Au infestat chiar şi reţelele marilor corporaţii, chiar eu am văzut un anunţ dubios, acum trei zile, pe afişajul ălora de la „Dreams & Hopes“. Da’ nu l-am citit tot, am şters-o repede. Cine află multe moare curând! Aşa că, mormânt, tataie, să nu dea dracu’ să ciripeşti ceva!… Cum îţi spuneam, defazatele sunt listate printre slujbele temporare, cu numărul trei, şapte sau treisprezece; şi când comanzi o copie, s-o ai la buzunar, primeşti o mizerie prost imprimată. Dacă eşti fraier, reclami la „Deranjamente“ şi vine imediat un şmecher care se face că-ţi repară ecranul – la timp ca să poţi afla că eşti aşteptat urgent la clinică, pentru un oarece vaccin, o banalitate. Tu, de bună credinţă, te duci – şi ăia-ţi spală puţin creieraşii, cât să uiţi c-ai auzit vreodată de slujba cu bucluc. Mă rog, n-ar fi cine ştie ce pagubă dac-ar fi meseriaşi şi ţi-ar şterge numai bucăţica asta, da’, cârpaci cum sunt, mai spală câte ceva. Vreau să zic că eşti norocos dacă uiţi doar cum te cheamă; eu am văzut un tip care nu mai ştia să vorbească şi altul care mergea de-a buşilea! Da’ asta e păţanie de fraier – ţine minte, tataie! Unu’ doxat nu cere niciodată copie după aşa ceva! Şi dac-o face, cine ştie cum, la beţie, ori tace chitic – cu puţin noroc scapi, nu verifică tocmai memoria ecranului tău la controlul periodic –, ori, dacă se ştie

ghinionist, îşi pierde urma! Nu te zgâi la mine, nu e imposibil! Ajunge să capeţi defazata şi eşti ca şi mort, eşti dispărut din lumea asta!

„Să capăt defazata!“ îşi spuse Ramsey. Nu avea de ales, după ce solicitase patru copii şi informaţii detaliate, tocmai el, care nu mai acţionase asupra ecranului niciodată!

„Prima ofertă de serviciu care tentează e întotdeauna înregistrată; înregistrările se verifică săptămânal şi un specialist acordă, gratuit, sfaturile şi încurajările necesare.“ Era una dintre prevederile Regulamentului de Ordine Interioară pe care Ramsey şi le amintea cu exactitate. Cuvânt după cuvânt, aşa cum îi veneau în minte şi cele pe care le mai spusese Clive:

— Treaba e nasoală, tataie! E tentativă de modificare a prezentului! Dacă te prind că umbli după defazată te internează la „Iresponsabili“! Acolo unde ţi se răzuieşte, intenţionat şi la marele fix, tot ce ai în tărtăcuţă! Şi eşti reeducat complet – în prima lecţie te-nvaţă cum să te pişi în oliţă!

„Încurcătura dracului!“ cugetă Ramsey, începând să se îmbrace. „La urma urmei“, se îmbărbătă, „cine nu riscă nu câştigă!“. Pentru că era ceva de câştigat sau cel puţin aşa spusese Clive.

— Tataie, la ăia care sunt, dacă-nţelegi tu, urmaşii urmaşilor noştri, munca unui an standard e munca de-o viaţă. Pe urmă, pensionarea! Fără şomaj, fără Asistenţa Socială! Da’ nu pensia prăpădită pe care-o ridici tu-n slăvi când îţi stropeşti minţile cu spirtoase măsluite! Copiii-s boieri, boieri adevăraţi, tataie, poţi pricepe? Boier poţi să fii şi tu, numa’ să vrei să rămâi pe-acolo după ce termini treaba, zisă „murdară“ pentru obrazul lor subţire, da’ tocma’ bună pentru noi, strămoşii!

La naiba! De ce nu-l întrebase pe Clive de unde le ştia pe toate? De ce le crezuse numai nişte născociri idioate?

O clipă, Ramsey se simţi tentat să-l caute, să-i ceară explicaţii şi, mai ales, sfaturi. Dar asta însemna să piardă

timp! Şi apoi, chiar dacă ar fi avut tot timpul din lume, ceva îi spunea că nu-şi găsise în Clive genul de prieten căruia să-i plângă pe umăr, împărtăşindu-i toate secretele. Ar fi fost o prostie! Era mult mai bine s-o facă pe niznaiul, să-l caute, pur şi simplu, pe Joseph Kran, ca şi cum Clive nu i-ar fi spus niciodată blestemata aia de poveste, ca şi cum, din informaţiile solicitate, n-ar fi dedus că povestea era adevărată… Şi putea pretinde că nu i se păruse important să anunţe de urgenţă o defecţiune minoră a tastei 7 – asta dacă, Doamne fereşte…

Voii să părăsească cuşeta, dar se răzgândi. Se întoarse şi începu să înghită repede, mai mult în silă, micul dejun – pasta, de data asta liliachie, cu care distribuitorul automat tocmai umpluse cu vârf bolul potrivit sub robinet de îndatoritorul braţ colector.

„Nu se ştie când, ce şi unde o să mai mănânc“, gândi, mulţumit că ingurgitase totul. Şi ieşi, acum excitat de ideea că se băgase în ceva pe lângă care micile lui escapade nocturne erau o joacă nevinovată.

Câteva secunde mai târziu, unul dintre numeroasele ascensoare ultrarapide îl depuse în Sala Comună, care i se păru mai plină ca niciodată. Brusc, îl înspăimântă gândul că, înainte de a ieşi în stradă, trebuia s-o străbată de-a curmezişul, strângând mâinile întinse, răspunzând saluturilor, parând glumele deşănţate cu altele pe măsură şi făcând pe dracu-n patru ca să refuze, fără să jignească pe nimeni, orice propunere de hoinăreală în grup şi orice invitaţie la vreun joc stupid, cu miză puerilă. Şi toate astea în timp ce, în buzunarul de la piept, cele patru plastofolii păreau să-i preseze inima care-i zvâcnea, înnebunită.

Aproape reuşise – mai avea doi metri până la uşă – când Clive răsări deodată de după un mulatru lat în spate.

— Vasăzică, tataie, începu să turuie înhăţându-l de braţ şi târându-l grăbit afară, azi n-ai sărit dejunu'! Se vede c-ai avut o noapte proastă! Da' bucură-te, am un pont pentru tine! Şi încă gratis, boierule, pen' că-mi eşti simpatic…

— Mulţam, puştiule, făcu Ramsey încercând să scape

din strânsoarea celuilalt, da’ spune-mi-l deseară! Acu-s grăbit. Tare grăbit, pe bune!

— Mai las-o, rânji Clive. Nu-ţi poţi permite tu un sfert de ceas?! Atât ne-ajunge să ne facem testamentu’!

— Ce… ce, ce spui? tresări Ramsey, simţind neliniştea urcându-i dinspre stomac către creştet şi coborând odată cu sângele ce-i părăsea obrajii.

Clive se strâmbă, râzând în rafale scurte.

— Ce dracu’ mi te sperii aşa, tataie? Ce, te-am anunţat că eşti pe moarte? Stai să-ţi explic, i-o chestie deşteaptă! Mergem să facem din Organizaţiile Asistenţei Sociale unicu’ nostru moştenitor şi…

— Eşti cretin! şuieră Ramsey, neştiind prea bine dacă era furios pe sine însuşi, fiindcă se lăsase pradă unei spaime neîntemeiate, sau pe Clive, care-l făcea să piardă timp preţios cu ideile lui bizare. Ce să moştenească Asistenţa Socială de la noi, tembelule, când amândoi trăim din mila ei?

— Ei, vezi, tataie, oftă tânărul, cu falsă compătimire, vezi ce face bătrâneţea din om? Ţi-e silă să gândeşti! Dar pensia care-o să vină? Bani ce ţi se cuvin de drept! Cui rămân ăştia, tataie, dacă te cureţi înainte s-apuci să-i dai soarelui cinzeci şi cinci de târcoale?

— Ascultă, puştiule, se burzului Ramsey, cred c-ai avut şi tu o noapte proastă! Durata minimă de viaţă e de şaptezeci de ani, şi-n vremea asta riscul de accidentare mortală e de unu la un milion, n-ai învăţat la şcoală?

— O fi, tataie, da’ numa’ pentru ăia vaccinaţi cu regularitate…

— Păi suntem vaccinaţi, tâmpitule, nu ştii?

— Taci dracului, tataie, se înfurie Clive, taci şi lasă-mă să termin! Numa’ beat eşti în stare să asculţi ce-ţi spune omu’? Suntem vaccinaţi, da’ n-o să mai fim de-acum încolo! Dacă faci din Asistenţa Socială unicu’ tău moştenitor, prezentarea la vaccinări devine facultativă. Nu te mai cheamă ei când vor, nu mai au sub ce pretext să-ţi injecteze porcăriile care-ţi clătesc creierii sau te condiţionează într-un fel sau altu’! Pentru că şase din zece

adulţi sunt condiţionaţi, asta e limpede, chiar dacă nu se învaţă la şcoală! Şi, ascultă-mă pe mine, cu cât eşti vaccinat mai puţin, cu atât trăieşti mai mult – dacă ştii să te fereşti de accidente.

„Doamne“, se înfioră Ramsey, agăţându-se de o idee, „oare chiar e ziua mea norocoasă?“

— E chestie legiferată de mult, continuă Clive, da' nu se dă publicităţii. Ai auzit de legile pentru Aleşi – alea pe care le afli singur? Trebuie să faci dovada că eşti descurcăreţ, tataie, asta-i tot!

— Păi, făcu Ramsey, străduindu-se să pară cât mai şovăitor cu putinţă, e-o treabă la care-ar trebui să chibzuiesc…

— Să chibzuiesc…, îl îngână Clive, bâiguind ca un boşorog ramolit. N-ai nimic de pierdut, nici măcar dreptul la vaccinare. N-or să te gonească nici de la aia care-o să fie deseară! Da' tu chibzuieşte, tataie, chibzuieşte pe îndelete… La ce-oi fi vrând eu să-ţi fac bine cu de-a sila?

Ramsey mormăi ceva ce aducea a scuză, apoi adăugă, bănuitor:

— Da' de ce faci tu asta pentru mine? Şi încă gratis, puştiule, nu aşa spuneai?

— Ăăă…, ezită Clive. Înţelegi, unu' din noi o s-o facă primu' şi o să-i povestească ăluilalt tot ce i s-a întâmplat, dacă nu i s-a făcut vreun test, vreun implant, dacă nu i s-a cerut să semneze ceva ambiguu, mă rog, orice ar putea fi dubios…

— Puşlama prefăcută! Ai noroc că azi am chef să risc! Unde trebuie să intru?

— Acolo, spuse Clive, arătându-i cabina misterioasă de vizavi – cea fără nicio firmă şi în faţa căreia nu era coadă niciodată.

Ramsey habar nu avusese că era tocmai intrarea cabinetului unui notar public specializat în reglementări testamentare. Pironit locului, îşi plimbă privirea nedumerită de la Clive la cabină şi de la cabină la Clive până când acesta, pierzându-şi răbdarea, îl înhăţă iarăşi de mână şi îl duse, ca pe un orb, până în faţa intrării.

Abia acum Ramsey se învioră, acţionă cu stânga uşa care glisă rapid, iar cu dreapta îl îmbrânci înăuntru pe Clive. Înmărmurit din cauza surprizei, tânărul nu scoase nici măcar un sunet în timp ce podeaua prindea să coboare în viteză, ducându-l spre cabinetul subteran.

„Eu sunt puşlamaua prefăcută – pentru că eu sunt fraierul care şi-a umplut buzunarul cu copii după defazată!“ se simţi Ramsey dator să recunoască, măcar faţă de sine însuşi, oferindu-şi totuşi şi o firavă scuză, în timp ce striga în urma lui Clive:

— N-o să poţi spune că ai intrat din greşeală. Fiindcă n-o să ai nas să te-ntorci, drept client serios, după ce-o să ies eu de acolo!

Dar nu ar fi vârât mâna-n foc că tânărul îl auzise, căci uşa se închisese aproape imediat şi cuvântul „Ocupat“ apăru inscripţionat în partea ei superioară.

Clive reveni mai repede decât se aşteptase Ramsey şi îi zâmbi mânzeşte, fluturând un mic dreptunghi de plastofolie sângerie.

— A mers strună, tataie! Cu asta anulez orice invitaţie la vaccinare. Şi nu-i nimic dacă o pierd; capăt una la fel de la fanta distribuitoare a oricărui terminal care recunoaşte amprente. Numa’ că tu, tataie, mi-ai făcut o figură nasoală. Ai grijă, am să ţi-o plătesc! Curând!

Rânji, îi întoarse spatele şi se îndepărtă fără grabă.

„Aiurea, puştiule! Dacă o să capăt defazata, n-o să mi-o plăteşti niciodată!“ cugetă Ramsey şi, răsuflând uşurat, intră în cabină.

Pe urmă totul se desfăşură ca într-un joc în care toate atuurile îi fuseseră servite.

Notarul îi ceru numele şi codul, îl identifică imediat şi comandă actul care alunecă din fanta distribuitoare după câteva secunde. Ramsey semnă şi primi dreptunghiul sângeriu. Cu el în buzunar, alături de cele patru copii incriminatoare, se îndreptă apoi, sperând că părea calm, spre ghişeul „Deranjamente“ din clădirea Asistenţei Sociale. Acolo vârî unul dintre anunţurile prost imprimate sub nasul operatoarei de serviciu, o fetişcană încă

frumoasă, deşi ochii încercănaţi îi trădau dependenţa de halucinogene.

— E clar că ecranul dumneavoastră e defect, surâse ea, după ce îi ceru numele şi numărul cuşetei. Dar se va remedia până-n prânz, vă asigur!... Mă întreb doar dacă s-a defectat înainte sau după ce v-a înştiinţat că sunteţi programat la vaccinare peste... — înălţă capul şi privi afişajul orar – peste şapte minute. Ştiţi, aveţi o restanţă, e vorba de vaccinul anti...

În loc să asculte denumirea pompoasă şi îmbârligată, Ramsey scoase dreptunghiul sângeriu şi îl propti în faţa ochilor fetei. Ea rămase o clipă descumpănită, apoi îşi regăsi zâmbetul standard.

— În cazul ăsta, nu sunteţi obligat să vă prezentaţi. Dar sper să faceţi alegerea corectă, adăugă, în timp ce Ramsey se răsucea pe călcâie.

Apropo de corectitudine, chibzui că, gata, nu-l mai puteau acuza de tentativă de modificare a prezentului. Clive era, desigur, supărat, dar nu şi nebun; n-ar fi riscat să se implice într-o treabă dubioasă mărturisind ce „poveşti“ îi spusese. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost decât vorbe nesusţinute de dovezi sau de martori. Halal dovadă! El, Ramsey, era doar un şomer de bună credinţă care găsise o ofertă de serviciu interesantă, ceruse, cum era şi firesc, copii şi informaţii, reclamase, indignat, proasta funcţionare a ecranului său mural şi acum se îndrepta, la fel de firesc, către Joseph Kran, omul pe care anunţul îl menţionase. Cât despre bucăţica de plastofolie sângerie, ei bine, nu demonstra decât că, datorită isteţimii sale, avea acces la legile pentru Aleşi. Cine i-ar fi putut reproşa aşa ceva?

Mulţumit de sine însuşi, urcă într-o capsulă de transport rapid şi tastă febril coordonatele Corporaţiei T.S.T. Ştia că astfel cheltuia o sumă care i-ar fi ajuns pentru plata transportului pe căile rulante comune timp de două săptămâni, dar presimţea că slujba dorită era ca şi căpătată.

Odată ajuns la destinaţie, presimţirea îşi îngroşă

contururile, devenind aproape certitudine, căci săgeţi roşii, purtând inscripţia „Spre biroul domnului Kran“, alunecau prin canalul holografic ataşat coridoarelor clădirii labirint a corporaţiei, în interiorul căreia nimeni şi nimic nu-l opriseră să intre.

Ramsey urmări săgeţile până ce dădu de o uşă masivă, din lemn sintetic, pe care numele Joseph Kran se lăfăia, sculptat cu litere de-o şchioapă. Căută senzorul uşii şi îl descoperi sub forma unei elipse de culoare ceva mai deschisă, de care, nu fără să ezite, îşi lipi palma mâinii stângi.

Uşa se deschise după sistemul clasic, despărţindu-se în două părţi ce se rotiră spre interiorul încăperii pe care Ramsey o mătură cu privirea înainte de a-i trece pragul. Deşi nu foarte spaţioasă, era prea mare pentru singurul birou – e adevărat, unul somptuos – din spatele căruia un omuleţ rubicond se ridică zâmbind şi arătându-i cealaltă piesă de mobilier, un fotoliu evident destinat oaspetelui.

— Sunt Joseph Kran, ţinu să precizeze. Îndrăzniţi, domnule Byn! Ramsey Byn, nu-i aşa? Vă aşteptam! Vă rog, intraţi şi luaţi loc!

— Mă aş… aştep… aşteptaţi?! se bâlbâi Ramsey, fără să se clintească.

— Desigur, domnule, zâmbi din nou Kran. Anunţurile noastre nu apar decât pe ecranele unor persoane bine verificate, care apoi sunt şi monitorizate. Dar intraţi, vă rog! Şi luaţi loc! adăugă, în timp ce uşa se închidea în spatele lui Ramsey, care, intimidat, nu îndrăznise decât să treacă dincoace de ea. Vă voi explica totul, nu se întâmplă nimic neobişnuit!

— Înseamnă că aţi aflat că am mai lucrat cincisprezece ani în industria apicolă, spuse Ramsey, înaintând şi aşezându-se, convins fiind că trebuia să vorbească şi să pară dezinvolt dacă voia să schimbe proasta impresie făcută, desigur, de şovăiala şi bâlbâiala lui iniţială.

— Fireşte, domnule Byn, deşi asta ne interesa mai puţin, pentru că, vă daţi seama, nu-i aşa, că, la şapte sute

de ani în viitor, modul de lucru e cu totul altul. Plus că e vorba de albine mutante, ai căror strămoşi sunt originari de pe Beata – deci o specie care, în acest timp, timpul dumneavoastră natal, e total necunoscută.

— Atunci…?

— Atunci ce am verificat? se înveseli Kran, şi Ramsey observă că râdea sacadat, în rafale, strâmbându-se ca şi Clive, ceea ce îl convinse că avea de-a face cu un tip care îi era simpatic. Am verificat, dragă domnule Byn, starea dumneavoastră de sănătate. Ştiţi, veţi avea de făcut o muncă, nu grea, dar care cere un organism de o rezistenţă deosebită. Şi am mai verificat, normal, nu-i aşa, posibilele dumneavoastră evoluţii viitoare. Din fericire, problema e mult simplificată de sterilitatea dumneavoastră. Nu poate fi vorba de dispariţia, din acest sector de timp, a eventualilor dumneavoastră urmaşi. Pentru că, domnule Byn, acuzaţia de modificare a prezentului, adusă de autorităţile acestei vremi slujbelor defazate temporal, e total neîntemeiată şi total jignitoare pentru corporaţia noastră, specializată în deplasări spaţio-temporare de agrement, treabă mult mai complicată, nu-i aşa, pentru că admitem orice turist, nu numai pe cei care corespund, aşa ca dumneavoastră, tuturor exigenţelor noastre.

— Pot deduce, întrebă Ramsey, luându-şi inima-n dinţi, că aş putea solicita, fără să creez probleme, statutul de…, ăăă…, cetăţean al viitorului?

— Cetăţean al viitorului! Frumos spus, domnule Byn, se entuziasmă Kran. De fapt, cu puţin înainte de sosirea dumneavoastră, imediat ce am aflat că v-aţi redactat testamentul, mi-am închipuit că intenţionaţi să faceţi această cerere.

—?!

— Uimirea dumneavoastră trădează existenţa altor motive, dar, fiţi liniştit, ele nu ne interesează! Chicoti. Nu suntem, nu-i aşa, într-un confesional neo-catolic! Mda, acum înţeleg, nu aveaţi de unde şti că salariul menţionat în anunţul nostru este fie încasat de cei care revin în timpul natal, fie vărsat, în mod mascat, dar perfect legal, în contul

moştenitorilor. „Cetăţenii viitorului“ nu au nevoie de salarii. Acolo se aplică principiul „fiecăruia după dorinţe“, ceea ce, vă asigur, înseamnă mult mai mult decât dezideratul „fiecăruia după necesităţi“, fluturat de comunismul arhaic.

— Înţeleg, se învioră Ramsey.

— Deci? făcu Kran, întrebător.

Ramsey respiră adânc, străduindu-se din răsputeri să nu sară în sus de bucurie.

— Înseamnă că sunt ca şi angajat? Şi că voi rămâne definitiv acolo?

Omuleţul râse din nou – tot în stilul Clive.

— Bineînţeles! Nu mai e nevoie decât de semnătura dumneavoastră!

Încântat, Ramsey semnă în josul documentului întins de celălalt şi îşi apăsă hotărât degetele pe locul rezervat amprentelor. Apoi îşi aminti că ar fi fost prudent să citească mai întâi conţinutul – şi o făcu, cu strângere de inimă. Dar se linişti; textul era limpede ca lumina zilei. Contractul se referea la un post de „distribuitor de hrană“, avea durata unui an standard, iar salariul lunar se ridica la optzeci şi patru de mii de unităţi de credit – o sumă frumuşică! Cu vagi păreri de rău, se întrebă ce destinaţie aveau să-i dea ştabii de la Asistenţa Socială.

— Dragă domnule Byn, spuse Kran, zâmbind încurajator, tocmai aţi păşit, nu-i aşa, într-o nouă etapă a vieţii! Vă urez succes şi vă las în grija domnişoarei Riss, una dintre asistentele mele, care vă va pregăti pentru transferul spaţio-temporal.

Domnişoara Riss apăru de undeva, din stânga, din spatele a ceea ce părea un banal poster holografic. Era tânără, frumoasă şi, după mobilitatea expresiei – zâmbea cu toată faţa –, Ramsey deduse că nu putea fi decât o femeie în carne şi oase, nu o androidă de ale cărei favoruri riguros standardizate te puteai bucura la preţuri comparabile cu cel al unei călătorii dus-întors pe căile rulante comune. Aşa că o urmă fericit, uitând să-i adreseze mărunţelului Kran cuvenitul salut de despărţire.

Riss îl conduse într-unul din separeurile luxoase ale restaurantului interior al corporaţiei. Simţindu-se ceva mai sus de al nouălea cer, el devoră cantităţi impresionante de alimente strict naturale, le udă din belşug cu băuturi având aceeaşi calitate şi află că totul fusese adus fie din trecutul îndepărtat, fie dintr-un viitor situat, pe axa timpului, la o distanţă greu de imaginat. Într-un târziu, se simţi mai sătul ca niciodată, iar beţia care îl cuprinse i se păru total diferită de toate cele cunoscute.

Ameţită şi ea, binevoitoarea lui însoţitoare îl trase pe o canapea largă şi pufoasă şi îl lăsă să se bucure de trupul ei perfect până ce el mărturisi că nu ţinea minte să mai fi fost atât de sătul, de vlăguit şi de fericit vreodată. Abia atunci se dezlipi de el, se ridică într-un cot şi decretă, privindu-l cu nonşalanţă:

— Minunat! Asta e starea fizică optimă! Optimă pentru transfer, sublinie, răspunzând întrebării lui nerostite. Vei fi în stare de somn pe toată durata… călătoriei, e mai sigur, continuă să-i explice, în timp ce palma ei apăsa unul dintre ornamentele aurite de pe perete.

Din podea se ivi, înălţându-se cu încetineală solemnă, de ritual funerar, un obiect pe care Ramsey îl identifică drept ceva între sicriu şi ladă frigorifică, şi în care aprecie că s-ar fi putut instala cu uşurinţă, ceea ce Riss îl şi invită să facă.

— Nu te îmbrăca, îi sugeră, cu un surâs. Transferul hainelor e o complicaţie inutilă. Cred că bănuieşti, nu se potrivesc cu moda spaţio-timpului de destinaţie! adăugă, părând dornică să-i spulbere orice nedumerire.

Cu inima în gât, Ramsey se supuse, gândindu-se – deşi se considerase întotdeauna ateu – că s-ar fi cuvenit să se închine. Totuşi, nu convingerile antireligioase îl împiedicară să o facă, ci teama că gestul i-ar fi putut părea ridicol lui Riss. Însă, când din lateralele cutiei pe care tocmai se hotărâse să o numească sarcofag se ridicară două folii care se uniră deasupra sa, formând un capac transparent dar etanş, şopti un „Doamne ajută!“ în care

puse toată evlavia de care se simţea în stare.

— Imediat vei inhala un gaz soporific, auzi vocea fetei – susurând de departe. Îţi va dărui vise plăcute. Lasă-te în voia lor pe toată durata transferului. Moarte bună!

Desigur, spusese „noapte bună“, îşi explică Ramsey, dar emoţia, teama nejustificată, izolarea fonică a sarcofagului şi gazul dătător de somn îi jucaseră o festă. Totuşi, cam sinistru debut pentru nişte vise plăcute, mai cugetă, înainte ca gândurile să i se sfâşie ca o pânză putrezită.

După un răstimp a cărui durată i se păru imposibil de precizat, mintea prinse să i se limpezească. Se simţea uşor, parcă desprins de trupul ce nu-i mai executa comenzile, şi nu vedea decât o mică porţiune din ceea ce ştia că era capacul sarcofagului – un cerc în care imaginea plană a chipului lui Riss se contura cu repeziciune.

Ea îi zâmbi – un zâmbet oficial, ce nu lăsa niciun dubiu asupra faptului că Riss îl considera o sarcină de serviciu – şi o auzi, de data asta, parcă vorbindu-i lângă ureche:

— Era să uit, ai un mesaj de la Clive Bjön, cel mai bun agent recrutor detaşat în timpul tău. Şi continuă, cu vocea lui Clive: Moarte bună, tataie!

Chipul fetei deveni străveziu – şi imaginea se şterse în vreme ce indignarea invada trupul lui Ramsey fibră cu fibră, ca sorbită de porii nesătui ai unei sugative.

— Escroci nenorociţi! Ce înseamnă toată mascarada asta macabră? zbieră, ridicându-se în capul oaselor – şi încremeni aşa, surprins că propriul lui trup îl ascultase. Apoi deveni conştient că avea ochii închişi – şi se grăbi să-i deschidă.

Se afla pe o pajişte cu iarbă zveltă şi deasă, printre flori purpurii, de înălţimea unui stat de om, cu corolele îndreptate spre un soare străin. Îşi roti ochii şi descoperi că făcea parte dintr-un cerc de bărbaţi goi – să tot fi fost vreo paisprezece – aşezaţi aproape în aceeaşi poziţie şi afişând aceeaşi nedumerire.

Pe urmă auzi zumzetul, din ce în ce mai puternic.

Când deveni de nesuportat, se sperie de puzderia zburătoarelor – cam de talia unei vrăbii – care înnegriseră cerul. Dar groaza îl copleşi abia când desluşi că erau un soi de albine gigant, cu câte două ace în erecţie. Nu apucă decât să se strângă ghem, cu faţa lipită de genunchi şi cu creştetul acoperit de braţe.

„Asta numea căţeaua de Riss vise plăcute?! Da’ or să se termine! Vreau să mă trezesc şi s-o reclam pe târfa aia idioată!“

De fapt, era convins că înţepăturile aveau să-l facă să urle – iar urletul urma să-l trezească, fără doar şi poate!

Dar simţi atingerea uriaşelor insecte ca pe o gâdilătură şi, deşi conştient că zeci de ace îi străpungeau pielea pe care şi-o auzea pârâind, nu simţi nimic în afara unor furnicături excitante – care-i dăruiră aceeaşi stare de beatitudine ca mângâierile îndatoritoarei asistente a simpaticului domn Kran.

Şi, deodată, ştiu că învinsese coşmarul datorat unei abateri minore de la compoziţia corectă a gazului soporific şi că visele frumoase soseau – pentru că superba Riss era acolo! Ba nu, erau zeci de Riss gemene, toate înghesuindu-se să-l sărute cu buzele lor calde, catifelate, fremătânde… Se abandonă în voia lor, gângurind ca un prunc fericit.

Peste unsprezece luni standard, trupul îi era vânăt şi atât de umflat, încât abia se mai putea ghici că aparţinuse vreodată unui om; vreo trei duzini de flori îşi înfipseseră în el rădăcinile secundare, mobile, sugând veninul albinelor Beata, metamorfozat de organismul lui în hrana lor preferată, pe care o transformau, la rându-le, în nectar hărăzit aceloraşi albine – ce, înviorate, îl înţepau pe Ramsey tot mai des, păstrându-l viu şi fraged. Era singurul care reuşise să supravieţuiască mai mult de zece luni. Şi încă nu-şi sfârşise minunatul vis; însă gânguritul lui aducea din ce în ce mai mult a horcăit, iar răsuflarea îi devenise un abur cenuşiu, cu iz de mortăciune.

Abia în luna a douăsprezecea visul se şterse – treptat, lăsându-i doar senzaţia plutirii în neant, ca un fulg inocent, toropit de întuneric şi de căldură. Acum albinele veneau

arareori şi, în fiecare zi, două-trei flori îşi retrăgeau rădăcinile, târându-le tot mai departe de omul ce se transforma în hoit pe nesimţite.

Când se împlini anul, nefiinţa îl luă în stăpânire după ce, pentru o lungă clipă, prin mintea lui tulburată rătăci convingerea că venise momentul trezirii. Iar un gunoier – din ultima generaţie proiectată de „cetăţenii viitorului“ – îi îngropă rămăşiţele duhnitoare în solul gras al unei pepiniere model. Fusese identificat drept un îngrăşământ excelent, motiv pentru care T.S.T.-ul îl achiziţionase de la Asigurările Sociale contra a optzeci şi patru de mii de unităţi de credit, un preţ record, căci, deşi jumătatea de secol căreia îi aparţinea căpătase „clauza timpului celui mai favorizat“, mai mult de şaptezeci şi opt de mii nu plătiseră niciodată!

Aşa că numitul Ramsey Byn avu şansa să putrezească relativ în pace, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipei sale de distribuitori de hrană, pe care „moartea bună“ îi transformase în deşeuri de calitate inferioară, culese direct de incineratoarele mobile.

ZIUA RETRAGERII

Mă trezesc speriată, cu inima galopând. Mulţumescu-ţi, Sfinte Zăduf, nimeni nu mă hăituieşte! Sunt în adăpost, în cel mai sigur dintre adăposturile noastre! Şi e cald! Sfinte Zăduf, nu e un vis frumos, e adevărul – care mă îmbată!

Îmi pipăi culcuşul. E răvăşit, m-am zvârcolit toată noaptea şi acum, după întunericul încă gros, înţeleg că m-am trezit prea devreme.

Mă ridic într-un cot, îmi strâng în creştet părul, eliberându-mi ceafa asudată, şi încerc să desluşesc culcuşul din dreapta.

— Nu dorm, şopteşte soră-mea, Hedar, răspunzând curiozităţii mele. E cald! Sfinte Zăduf, Derah, îţi dai seama?! E noaptea pe care o aşteptam, noaptea când ne trezeşte căldura!

Ce are asta în cap? Cum frigu’ să nu-mi dau seama?!

Cum, când asta visez – când de trei anotimpuri asta visăm cu toţii?

— Haide, Derah, urmează şoapta Hedarei, să mergem să întâmpinăm zorii!

Ne ridicăm în acelaşi timp, căscând şi întinzându-ne. Ne strecurăm printre culcuşuri, păşind pe vârfuri, deşi nu ne îndoim că sunt puţini cei cărora nu le-a fugit somnul. Ba chiar, ici-colo, câte unul se ridică şi ne urmează în tăcere.

Ajungem în Sala Sfatului, în cea a Rugăciunii şi dăm, în sfârşit, de treptele abrupte ale ieşirii. Nu am aprins nicio făclie. Cunoaştem mult prea bine drumul! Ce frigu', doar e casa noastră! Trei din patru anotimpuri, asta e casa noastră!

Ieşim prin deschizătura îngustă – prea îngustă pentru ca EI sau vreo blestemăţie de-ale LOR să se poată strecura pe acolo! Nici măcar vreo hăitaşă n-ar încăpea, sunt prea bine hrănite pentru asta!

Afară, zăpuşeala ne loveşte în faţă, aproape tăindu-ne răsuflarea. Dar o să ne obişnuim repede! E lumea NOASTRĂ şi NOI putem trăi în ea aşa cum e, îndurând deopotrivă arşiţa şi gerul. Niciun fir de lumină nu mijeşte la orizont, dar îngenunchem cu faţa spre soare-răsare.

— Sfinte Zăduf, fă să fie Ziua Retragerii, psalmodiază în spatele meu bătrâna Doram. Fă să nu ne înşele simţurile, să nu ne fie speranţele deşarte!

— Aşa să fie! îi răspunde Hedar.

— Aşa să fie! întărim în cor – şi ştiu că pe obrajii multora curg, poate prea devreme, lacrimi de bucurie.

— Diseară ne vom spune „La Mulţi Ani"! exclamă Hedar, copilăreşte.

— Cu ajutorul Zădufului, şoptesc şi îmi şterg fruntea cu dosul mâinii stângi – gestul sacru care sugerează sudoare-mbelşugată.

Nimeni nu mai vorbeşte. Rămânem îngenuncheaţi, aşteptând. Abia după ce zarea prinde a se înroşi, ne ridicăm şi ne dăm drumul pe toboganul Intrării.

Sunt înainte Hedarei şi o ajut să ajungă în siguranţă pe stratul gros de ierburi uscate.

— Ce frigu’, crezi că dacă ieri m-a-nghiontit ăsta, am şi devenit neputincioasă?

Surâd, pentru că îi ghicesc strâmbătura pe care întunericul o ascunde: fruntea încruntată, ochii strânşi, buzele supte şi gropiţele adâncite în colţurile gurii. Şi mai ştiu că, spunând „ăsta“, şi-a mângâiat mulţumită pântecul încă plat. Poartă copilul lui Ostram, primul născut al Legiuitorului.

Fiul Legiuitorului şi fiica Înţeleptului! E una din unirile cerute de datini, dar şi singura pe care Hedar şi-a dorit-o. O înţeleg – şi pe mine mă trec fiorii când Ostram mă priveşte sau mă atinge din întâmplare – şi pot înţelege nerăbdarea cu care ea aşteaptă Vremea Arşiţei, anotimpul pe care-l vor petrece singuri, în sălaşul lor izolat. Păcat că o să zămislească mai târziu, când toţi cei cu capul pe umeri ne vom întâlni din nou în siguranţa adăposturilor.

Sfinte Zăduf, tare-s neghioabă! Stric bucuria clipei, temându-mă de cele ce-or să fie! Îmi scutur gândurile şi alerg spre Sala Sfatului, în urma Hedarei.

Începe să se lumineze. Sistemele complicate de oglinzi – pe care nu le-am înţeles niciodată, dar pe care tata le îmbunătăţeşte de la un an la altul – prind lumina Sacrului Soare şi-o trimit de la unul la altul şi o aruncă apoi în hrubele adăpostului. Pot deja să desluşesc cele două siluete din centrul sălii: Legiuitorul şi tata.

Un gest al celui dintâi ne cere tăcere. Pe urmă grăieşte tata, Înţeleptul, clar şi răspicat ca întotdeauna:

— Copii ai Zădufului, credeţi! Credeţi în simţurile voastre! Vremea Arşiţei începe şi aceştia sunt zorii Zilei Retragerii! De trei nopţi îi simt pe Fiii Frigului perpelindu-se, chinuiţi de Zăduf, iar acum trupul meu cunoaşte freamătul trupurilor lor, căci sunt stăpâniţi de Febra Plecării!

— Lăudat să fii, Zăduf Salvator… — începe Doram o incantaţie sfântă.

— Taci, femeie! porunceşte Legiuitorul. Ai încărunţit zadarnic, dacă nu ştii că nu e încă Vremea Bucuriei! Avem în faţă Ziua Retragerii, zi de primejdie pentru cei care

trebuie să iasă. Să spunem pentru ei ruga de ocrotire şi vorbele de împăcare cu moartea pentru cei care nu se vor mai întoarce!

Mă alătur corului care imploră şi patima cu care rostesc cuvintele mă arde; mi se împăienjenesc ochii, îmi zvâcnesc obrajii şi buzele mă ustură. Pentru că cer viaţa mea! A mea, a Hedarei şi a făpturii pe care ea o poartă. Trebuie să ieşim amândouă, suntem momeli bune pentru Domesticii de care hoarda noastră are nevoie. Pentru că Domesticii zămislesc Înţelepţi – şi Înţelepţii sunt singurii care desluşesc gândurile şi simţirea Fiilor Frigului. Tata e nepotul unui Domestic, dar cu el s-a istovit izvorul puterii, căci pentru noi, fiicele lui, Fiii Frigului sunt mai de nepătruns ca o stâncă.

Eu, Hedar, Ostram şi cei trei fraţi ai lui suntem grupul care iese primul. Ne însoţeşte micuţa Lorni; e vremea să înveţe tertipurile ademenirii, pentru că trupul începe să i se împlinească, promiţând frumuseţea.

De-acum e zi plină şi scrutăm încordaţi împrejurul. Cât vezi cu ochii, nisip şi nemişcare – o lume părăsită. Eu îmi lipesc urechea de pământ, Ostram ascultă văzduhul. Liniştea pare atotstăpânitoare.

Îndrăznim să ne îndepărtăm. Ne mişcăm iute, când alergând, când târându-ne, când ghemuindu-ne la adăpostul dunelor, deşi nicio primejdie nu pare aproape. Într-un târziu, ajungem în Oază şi ne îngăduim un răgaz. Întinşi în iarba înaltă, ne tragem sufletul, respirând precipitat.

— Mergem în pâlcul de sălaşe prăvălite? întreabă Hedar – şi toţi înţelegem că o face doar ca Ostram să-i vorbească.

— Da. Întotdeauna când Fiii Frigului fug de Zăduf, turmele de Domestici fug pe acolo…

— Adică prin oraş, spune Lorni, atrăgând privirile noastre nedumerite. Locul ăla, pâlcul de sălaşe prăvălite, se numeşte oraş, continuă puştoaica. Înţeleptul povesteşte copiilor despre asta în fiecare seară.

Îmi amintesc. Şi nouă ne-a povestit tata. Ne-a spus că

au trăit acolo moşii moşilor moşilor noştri, cei care n-au fost nici Domestici, nici copii ai Zădufului, au fost, pur şi simplu, Stăpânii, singurii stăpâni ai lumii lor – în care le-a fost dat să aducă Iadul. Doar Aleşii nu au murit atunci, pentru că Zăduful i-a împăcat cu el şi cu alt fel de viaţă. Şi n-au pierit nici Blestemaţii. Au rămas ascunşi sub pământ, sperând prosteşte că lumea veche avea să reînvie. Acolo i-au surprins Fiii Frigului, când au apărut de niciunde, aduşi de sălaşele lor zburătoare. I-au găsit şi i-au învăţat să li se supună, i-au „domesticit“, adică. Iar noi am căutat, la rândul nostru, uitate adăposturi subterane.

— Poveşti, mormăie dispreţuitor Ostram. Azi nu e timp pentru ele!

Zvâcnim ca la o poruncă şi ne urmăm drumul alergând, târându-ne, furişându-ne printre copaci. Ajungem repede, ruinele sunt aproape. Îngrijoraţi, privim cerul; pe urmă ne zâmbim mulţumiţi. Focul orbitor al Soarelui Sacru n-a urcat prea sus, deci am ajuns la vremea potrivită. De-acum vor începe să apară Domesticii, grăbiţi, roşi de teama că dogoarea amiezii i-ar putea prinde sub cerul deschis.

Aici ne despărţim. Bărbaţii pleacă cu Hedar. Ea va atrage unul sau mai mulţi Domestici, ei o să-i înşface. Şi poate hoarda va avea noroc, poate ăştia nu vor pieri ca aceia de anul trecut, în Vremea Arşiţei, ucişi de căldura pe care nu ştiu să o suporte.

Eu mă descurc singură. Am să stârnesc un Domestic, măcar unul, şi am să-l fac să-şi lepede în mine sămânţa preţioasă. E şi asta o datină. Acel Înţelept la care se rupe firul puterii îşi trimite o fiică să adune în trup sămânţa cât mai multor Domestici, doar-doar va avea parte de un făt care să aibă harul jinduit.

Mă îndepărtez, urmată de Lorni. Ea va privi, învăţând, pentru că tatăl ei va fi Înţeleptul nostru după moartea tatei, dar nici el nu şi-a trecut urmaşilor puterea. Şi tot Lorni va chema ajutor la nevoie, suflând în fluierul de os care-i atârnă de gât şi pe care îl atinge des, ca pe un talisman, cu degete tremurătoare.

Mie nu mi-e teamă. E al treilea an în care fac asta. Dar rodul se lasă aşteptat. Sfinte Zăduf, dacă pântecul îmi e sterp? Atunci următorul prunc purtat de Hedar nu va fi al lui Ostram, ci al unui Domestic oarecare. Trebuie încercat totul, căci hoarda fără Înţelept piere fără urmă. E tot atât de sigur, pe cât e de adevărat că Hedar mă va urî – şi Ostram o va urî pe Hedar.

Lua-mi-ar frigu' gândurile negre! Uite cu ce-mi bat capul, tocmai acum, când aud paşi şi glasuri.

Imediat îi şi văd. Nu e o turmă mare. Şi e chiar una de bărbaţi. Sfinte Zăduf, mulţumescu-ţi! N-avem ce face cu femeile, nu pot purta copilul unuia de-ai noştri. Pentru că ele nu nasc niciodată şi niciodată nu se unesc cu bărbatul. Fiii Frigului mulg sământa bărbatului şi o smulg pe a femeii. Le amestecă în vase ciudate şi tot în aceleaşi vase fătul îşi capătă viaţa şi chipul.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. Domesticii sunt plămădiţi asemeni nouă şi în ei dorm pornirile rânduite de când e lumea lume. Arată-i unui Domestic o femeie ca mine, lui, care nu-i lăsat să vadă femeia niciodată! Arată-i-o şi sângele o să-i fiarbă şi o să ştie ce vrea şi ce trebuie să facă!

Ei bine, am să mă arăt. Sfinte Zăduf, dăruieşte-mi noroc – şi putere!

Turma trece nepăsătoare pe lângă frântura de zid care mă ascunde. În frunte merg doi Fii ai Frigului, i-am recunoscut de departe după capetele prea mari pentru trunchiurile firave, drapate în pânzeturi albe, largi, pe care le agită adierea tot mai fierbinte. Fiecare duce o armă. Şi ştiu că mai sunt doi, tot înarmaţi, care mână turma din urmă.

Întind mâna, ating braţul unui Domestic, îi întâlnesc privirea tulburată – şi fug. Mă pierd în labirintul sălaşului în ruină, pe care l-am ales anume, şi ţip la fiecare pas. Ţip înălţându-mi glasul, ascuţindu-l. Ştiu că e sunetul pe care Fiii Frigului nu-l pot auzi, nu fără urechile false pe care le poartă adesea, dar rareori în Ziua Retragerii; e ziua când prezenţa noastră nu-i mai interesează.

Dar îl aud Domesticii. Pentru ei e chemarea libertăţii şi măcar unul, de obicei cel atins, care m-a zărit ca pe o nălucă, mă va urma, nesocotind porunca de supunere – aceea de le sună în urechi neîncetat, atâta vreme cât un Fiu al Frigului e destul de aproape ca să vorbească minţilor lor, anume înrobite.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. De asta Domesticii dăruiesc femeilor noastre prunci care poartă puterea de a simţi gândurile Fiilor Frigului, chiar dacă ticăloşii sunt departe.

Alerg din răsputeri, cu Lorni alături şi paşi străini răsună tot mai aproape; sunt cel puţin doi Domestici, dar nu mai mult de trei, fără-ndoială. Cam mulţi pentru mine – Sfinte Zăduf, ajută-mă să mă descurc cumva! — dar nu destul de mulţi pentru ca Fiii Frigului să vrea să le ia urma. Nici ceilalţi, cei la care supunerea nu lasă loc pentru chemarea firii, nu ne vor hăitui. Hăitaşii Fiilor Frigului sunt femeile, nu bărbaţii!

Alerg, urc şi cobor scări pe jumătate prăbuşite, mă strecor prin cotloane. Până ce găsesc o firidă din care să pot pândi şi ataca. Nu mai ţip, stau ghemuită, aşteptând.

Primul bărbat apare. Şovăie, buimăcit. Cred că ar vrea să se întoarcă, să se piardă în turma cu care e învăţat. Doar că o parte din el nu îl lasă, îl îmboldeşte să găsească ceea ce l-a stârnit.

Eu nu şovăi, îl lovesc pe la spate cu o bucată colţuroasă de zid; nu ca să-l omor, doar ca să zacă şi să nu mă-ncurce cât timp mă folosesc de al doilea, pe care îl aud venind.

Îi ies înainte şi el încremeneşte, zăpăcit. Port doar o cămaşă scurtă, fără mâneci, răscroită adânc, gâfâi şi miros a femeie asudată. Cred că nici nu-l vede pe celălalt, cel întins în spatele meu, fără simţire. Face un pas spre mine, tremurând. Şi eu păşesc spre el, surâzătoare.

Atunci aud urletul şi înţeleg că Lorni nu mai e cu mine. Îmi amintesc că zgomotul de paşi trăda două sau *trei* perechi de picioare!

Mi-o închipui pe Lorni pradă unui bărbat înnebunit.

Ştiu cum iau Domesticii o femeie, pătrunzând-o de parcă ar vreo s-o înjunghie, lovind-o, zgâriind şi muşcând. Îi face asta Lorniei, puştoaica aia neîmplinită!

Îl îmbrâncesc pe Domestic pe neaşteptate. Se dezechilibrează şi cade pe scările pe care tocmai le urcase. Se rostogoleşte şi rămâne lat. Nu-mi pasă, o sa momesc altul, mai e pân' la amiază. Acum o s-o scap pe Lorni, pentru hoardă ea e preţioasă!

Mă iau după ţipete şi o găsesc. Sfinte Zăduf, doar o fugăreşte în jurul unui morman de dărâmături şi proasta urlă a moarte. Ce frigu' mi-o fi dat-o după mine?

— Las-o, jivină, şuier apăsat în graiul Domesticilor, pe care l-am deprins, ca toţi copiii hoardei, de la Înţeleptul nostru – de la tata!

Bărbatul se răsuceşte brusc, mă fixează cu ochii injectaţi, se repede şi-mi prinde umerii, răsturnându-mă.

Aud fluierul puştoaicei, apoi ţeasta îmi sună sec, înfundat, şi simt durerea, covârşitoare, explodând.

Mă trezesc întinsă pe nisip. E cald, e cald cum n-a mai fost de-un an. Deschid ochii şi soarele mi-i sfredeleşte.

Îmi vâjâie capul, dar reuşesc să mă scol, sprijinindu-mă în coate. Mă doare tot trupul, am cămaşa sfâşiată, sunt plină de vânătăi şi de muşcături urâte.

— Crezi că poţi să mergi, Derah? mă întreabă Ostram.

E tolănit lângă mine, cu mâinile sub cap. Alături, fraţii lui stau întinşi, cu ochii închişi, bucurându-se de arşiţa amiezii. Lorni e ceva mai încolo, lângă un Domestic legat fedeleş. Îl priveşte fix, ca şi cum i-ar număra broboanele de sudoare.

— Ăla o să moară de căldură, spun eu şi fiecare vorbă mă doare.

— Dă-l frigului, mormăie Ostram. Oricum şi-a lăsat sămânţa-n tine!

Un singur Domestic şi lui Ostram nici de ăsta nu-i pasă! Un singur Domestic şi…

— Unde e Hedar? ţip, înţelegând deodată.

— Nu mai e, spune Ostram, care se ridică şi pleacă.

Arstom, mezinul Legiuitorului, vine lângă mine.

— La început am dat doar de turme de femei, îmi povesteşte. Pe urmă a apărut una bună, Hedar a slobozit chemarea şi a rupt-o la fugă spre noi. O urmăreau două jivine de toată frumuseţea! Era aproape de cotlonul nostru când am auzit arma şi am ieşit, dând deoparte frica. Era un Fiu al Frigului; avea urechile false şi două hăitaşe alături. O ciuruise pe Hedar. Hăitaşele o agăţau de cangea sălaşului lui, care plutea deasupra. Afurisitul ne-a văzut şi a vrut să tragă, dar au ţipat slugile lui blestemate. Sosiseră Domesticii întărâtaţi de Hedar şi tăbărâseră pe ele. Fiul Frigului s-a întors într-acolo şi am scăpat cu fuga. Apoi am auzit fluierul vostru, v-am găsit şi am hotărât să plecăm. Ce mai puteam face fără Hedar şi cu tine în halul ăsta?

Îl ascult, dorind să nu-nţeleg ce-mi spune. Mă uit după Ostram. Îşi târăşte picioarele, gârbovit, fără să privească în urmă.

— Să mergem, zic. Să nu irosim amiaza, când ei nu îndrăznesc să iasă!

Arstom porneşte primul, ducând pe umăr trupul Domesticului imobilizat. Ceilalţi îl urmează, parcă ruşinaţi că ei se vor întoarce fără povara capturii aşteptate. Eu închei convoiul, păşind nesigură, sprijinită de Lorni.

— Lăudat să fii, Zăduf Salvator!

De data asta, incantaţia începută de Doram curge nestingherită, amplificată de hoarda care o preia, silabisind în cor. Suntem îngenuncheaţi în faţa adăpostului, întorşi spre soare-apune. E timpul la care Părintele Zădufului poate fi privit; peste rotundul lui imens, adierea încă fierbinte mână nori deşiraţi, purpurii. Iar printre ei fulgeră, în stoluri compacte de talgere zburătoare, sălaşele Fiilor Frigului. Într-adevăr, pleacă!

Începe Vremea Arşiţei, cel mai frumos timp al anului, singurul în care mai putem fi Stăpânii. Timpul în care ne risipim fără teamă prin adăposturile ridicate deasupra pământului. Timpul în care Ostram mă va duce în sălaşul pregătit pentru el şi Hedar.

Pentru că am rămas singura fată a Înţeleptului, iar el

continuă să fie primul născut al Legiuitorului. E alături de mine, dar nu mă priveşte. Inima lui sângerează ca trupul pierdut al Hedarei. Ştiu că ar fi preferat să fiu eu cea moartă, că îmi urăşte corpul pângărit de Domestici, că nu mă va atinge până ce nu vom şti dacă sămânţa captivului de astăzi îmi va fi rodit în pântec, că nu mă va iubi niciodată.

— La mulţi ani! urează Legiuitorul.

— La mulţi ani! răspunde Înţeleptul.

— La mulţi ani! îi urez lui Ostram, ca una care de-acum îi aparţine.

— La mulţi ani! îmi întoarce vorba, fără chef.

La mulţi ani! Mulţi ani în care Vremea Arşiţei va fugi ca un vis, gonit de îndelungatul răstimp al Hăituirii! Lungul răstimp în care, ascunşi în hrubele pe care le părăsim doar când ne mână nevoia, ştiind prea bine că, din cei ce ies, puţini se vor întoarce, nu aşteptăm decât Ziua Retragerii; ziua în care înfruntăm pericolul acelui an pentru ultima oară – căci e singura zi în care Domesticii sunt scoşi din ţarcurile lor şi pot fi momiţi de femeile noastre; ziua în care doar cei cu noroc sărac, ca Hedar, mai pier muşcaţi de arma nemiloasă a vreunui Fiu al Frigului, un monstru lacom de carne hăituită, care nesocoteşte porunca Mai-Marilor săi, singura LOR poruncă ce e pentru noi o bucurie:

„ÎN ZORII ZILEI RETRAGERII SE ÎNCHEIE SEZONUL DE VÂNĂTOARE!“

RÂPA AMĂGIRILOR

„Om bun, deschide-ne poarta…“

PROLOG

— Ubar Budd, frumoasă Loena şi oameni buni, nu după capul meu venit-am încoace eu, care mă chem Kodd Dock şi sunt înalt-iscoditor al Ub-ubariei noastre. Fost-am trimis cu grabnică poruncă de însuşi Ub-ubarul Kronm, fie-i numele pomenit cu slavă! Pentru că, în înţelepciunea sa, plecatu-şi-a Ub-ubarul urechea la rugile Ubarului Budd, aici de faţă, de a se scormoni câte fapte se află cunoscute

despre veneratul Maud, moştenitor legiuit al Ubariei acesteia, despre numita Alonda, pe lângă castel trăitoare, şi despre numitul Hylm, menestrelul.

Întru aceasta, după temeinică şi fără zarvă cercetare şi după îndelungată chibzuinţă, v-am adunat spre a grăi fiecare, doar către auzul meu, ceea ce vă îndeamnă cugetul a face cunoscut din cele trăite cu – ori aflate despre aceia mai înainte pomeniţi.

Dar, ca început a toate, rogu-vă să iertaţi dacă oştenii ce însoţitu-v-au încoace n-avut-au în purtări cuviinţă îndestul. Căci oaspeţi sunteţi în locul acesta şi eu unul mult preţ pun pe cele ce aveţi a-mi spune. Şi iarăşi mi-este străin gândul de a găsi o cât de neînsemnată vină oricăruia din toţi ce-mi staţi în faţă.

TARR:

Eram puştani atuncea, Luminăţia Ta, da’ aşa ceva nu se uită. Parcă simt ş-acu zvâcnirea pământului, parcă văd vatra surpându-se, cioburi de ferestre sărind încoace şi încolo, parcă aud blestemele sărăcanilor, ăi din colibele de stuf, când se iţeau şerpeşte din sălaşele lor năruite.

Se prăbuşise nava Ub-ubar a Flotei Imperiale. Peste un sat, Luminăţia Ta! Un sat întreg fărâmase!

Noi, cu mic, cu mare, am grăbit peste dealuri, către locul prăpădului. Nu mai văzusem navă stelară, una din aia luptătoare, uriaşă, niciodată. La noi, pe Hypko, veneau doar navele Poştei; hârburi ruginite, peticite, de le numeau piloţii (nişte gălbejiţi mititei cu ochii oblici şi capetele rase) sicrie călătoare.

Da’ ne-am bulucit degeaba. Era numa’ un munte de fierărie încolăcită. Ei, sigur, învăţătoru’ ăl bătrân zicea că erau acolo şi plastoţel, şi fibre de sticlă, şi... Iartă, Luminăţia Ta, că nu ştiu ce mai înşira. Nici mie, nici lui Trom nu ne-au plăcut buchiile. Ce să zic, doar şi ca să ne ştim scăpaţi de şcoală am plecat cu Hylm pe calea pribegiei!

Orişicum, nu ne ardea atuncea să ascultăm ce bălmăjea învăţătoru’. Ne-am repezit să răscolim măruntaiele navei. Că nu era unu’ care să nu fi auzit vrute

şi nevrute despre armele oştenilor, despre solda lor bogată, despre comorile Ub-ubarului Flotei…

Unii au găsit arme. Adică au gândit că arme or fi fost, aşa cum grămada aia de fiare fusese, până nu de mult, o semeaţă cetate zburătoare!

Alţii au găsit leşuri. Pârlite, strivite, hăcuite. Şi şi-au făcut pomană de le-au adunat şi le-au ars după lege.

Trom a fost singuru' de-a dat peste vreo trei rotocoale subţiri, mari cât podu' palmei.

— Sunt bani, l-a dumirit învăţătoru'. Adică sunt discuri de credit. E o avere, băiete, da' nu-ţi e cu folos decât pe vreuna din lumile-oraş!

Aşa că Trom a scuipat într-o parte, a ciudă şi dispreţ. A lăsat discurile în mâna învăţătorului şi a alergat către mine. Pentru că io îl găsisem pe Hylm!

Părea un mort frumos. Era întreg-întreguleţ, avea o mândreţe de plete albe – cum nu mai pomenisem la un altul cu o faţă ca a lui, de zdrahon în plină tinereţe – şi rumeneală în obrajii raşi de puţină vreme. Da' nu-l puteam atinge, că deştele mi se-nfundau în ceva cald şi moale, de mi le zvârlea 'napoi când cercam să apăs, să străpung afurisitu' de înveliş pufos, ăl de era acolo spre ciuda ochilor mei, de nu puteau să-l vadă.

— Poartă straiu' dorului!

M-am întors, tresărind. Trom era proţăpit în spatele meu şi se holba, cu gura căscată, la bărbatu' lungit la picioarele mele.

— Ce tot îndrugi? l-am repezit.

— L-a sărutat o vrăjitoare, a urmat, ici parcă povestindu-mi ăl mai firesc lucru din lume, ici parcă necrezând nici el vorbele de-i ieşeau din gură. A pus dorinţa ei între el şi moarte. Nu poate pieri câtă vreme farmecfăcătoarea aia îl vrea pentru sine. Acu' e-n visu' lui. Îl dojeneşte pentru că ţine între ei depărtarea. Prostu'! Dac-ai şti, Tarr, cât e ea de frumoasă!

— Îţi fug minţile, frate-miu! am zis, şi mi-am auzit în voce frica. Ori poate ţi-i a şagă?

Da' el a legănat capu' şi m-a privit cu obidă:

— Am visat-o trei somnuri la rând. Mi l-a înfăţişat pe omu’ ăsta, mi-a spus cum o să vină şi cum o să-l întorc la viaţa adevărată. Da’ am chitit că-s vise proaste – până mai adineauri, când l-am zărit aci, lângă tine.

L-am crezut. El a găsit o funie şi am legat străinu’ pe sub subsuori. Pe urmă l-am târât în urma noastră.

Nimeni nu ne-a întrebat ce facem. Cică, luminate domn, straiu’ de dor ne-ar fi ferit de ochi iscoditori. Pe Hylm şi pe noi, în ăl răstimp cât îl aveam în grijă. Aşa mi-a istorisit Trom că-l lămurise farmecfăcătoarea.

L-am târât printre spini şi peste pietre. Straiu’ îl apăra de ele! Erau nimic pe lângă îmbrăţişarea navei turtite din care îl scosesem!

L-am dus în ograda noastră, în loc cu umbră deasă. Pe urmă Trom a prins un pui de verzişor, o păsăruică cum n-aveţi pe-aci. L-a luat din cuib, că era abia scăpat din găoace. I-a tăiat gâtu’ şi a stropit cu sângele lui creştetu’ adormitului. Nu l-am cercetat de ce-o face, da’ mi-a dat el singur seamă:

— Moartea e c-o gheară-n el. Îl slobozeşte numa’ de capătă în loc ceva nevinovat şi fraged. Mai bun era un prunc, da’ o să meargă şi aşa, n-am teamă!

M-au trecut fiorii şi m-am bucurat că mama plecase la sân cu soră-mea a mică. Pentru că am ştiut, de parcă gândurile lu’ Trom ar fi fost ale mele, că viaţa copilaşului ăluia ar fi vrut el s-o dea drept plată!

Da’ mi-am uitat de toate când străinu’ a deschis ochii şi s-a ridicat dintr-o săritură.

— Vă mulţumesc, băieţi. Ştiu cine sunteţi şi ce-aţi făcut pentru mine. Mai ştiu şi că m-aţi ajutat pentru că EA a vrut aşa…

— Te urmăreşte cu facerile ei de bine, s-a repezit frate-meu, zâmbind cu gura până la urechi.

Străinu’ a râs şi l-a mângâiat pe creştet.

— Bag seamă, puştiule, că s-a-nfipt zdravăn şi-n visele tale! Da’ nu-i cu chibzuială să crezi în tot ce-ţi spune! Muierea mă urmăreşte ca un blestem! Tu ţine minte că ăsta-i adevăru’ şi aminteşte-mi-l când n-o să mai

deosebesc rău’ de bine! I-e ciudă că i-am scăpat din gheare! Da’ şi io fierb că mi-a scăpat ea mie! Ei, da-i poveste lungă! Poate c-o să vi-o spun, da’ altădată! Acu’ e bine să aflaţi că io-s Hylm menestrelu’. Nu-s menestrel de multă vreme; ’nainte, armele mi-au adus pâinea – da’ m-am legat că n-or mai face-o niciodată! Ub-ubaru’ Flotei mă-ndrăgise ca izvoditor de cântece şi snoave. Şi mie mi-era dragă nava lui, că mă purta repede şi departe. Departe hăt de vrăjitoarea aia blestemată!

Altele nu ne-a mai grăit atuncea. Da’ nici noi nu l-am tras de limbă. Nici bătrânii noştri nu l-au ispitit. L-au omenit şi l-au adăpostit în noaptea aia. Şi-n multe alte nopţi, pentru că sălaşu’ lui pe Hipko a fost în casa noastră.

Vecinilor le-a căzut drag degrabă. Numa’ niscaiva babe şuşoteau prin colţuri că ochii lui îs răi, da’ când îi ascultau cântecele lăcrimau – şi se-mbunau şi ele.

Iar noi, Trom şi cu mine, l-am îndrăgit mai abitir decât tot satu’. Ne-a fost frăţânele mai mare, ăla mult dorit, şi ne-a-nvăţat tot ce ştia cu bucurie. Da’ de farmecfăcătoarea care-i salvase viaţa n-a mai istorisit. Niciodată. Nu în faţa mea. Muierea aia era taina pe care singur Trom o împărţea cu el. Le bântuia visele deopotrivă şi nu lipsea din vorbele de la schimbau când erau – când se credeau adică – singuri.

Îi spionam adesea, plin de ciudă – şi de teama că m-or prinde într-o zi. În clipele alea îi uram pe amândoi, de parcă mi-ar fi fost duşmani de moarte! Da-mi trecea, ş-apoi mă ruşinam de mine! Pentru că în adevăr îi iubeam, şi frumoase erau zilele când umblam cu toţii alături, şi ne primeau cu dragă inimă şi ăi de chefuiau pentru venirea pe lume a pruncilor, şi ăi de prăznuiau unirea mirilor, şi ăi de-aveau în orice ceas prilej de desfătare. Iar la sărbătorile alea mari, când tot norodul benchetuia pe uliţi şi pe câmpuri, nu era chip să nu se lumineze când apăream noi, menestrelii! Că, spuneau ei, dulce viers avea Hylm, da’ nu ziceam rău nici noi, ucenicii!

E, da’ lu’ Hylm tot mai mult îi plăceau înnmormântările. Atuncea ciupea strunele cu ură, şi

tânguirea lor ca de muiere se lipea de bocetul lui, în care îndoliaţii simţeau lacrimile şi durerea unui frate.

— Jeleşte de parcă toţi morţii ar fi cu el de-un sânge! Ori parcă amarnică povară ar căra pe suflet!

Aşa am încercat să îl îndemn pe Trom la vorbă, într-o seară, numa' că el a săltat dintr-un umăr, mi-a zvârlit o privire de zicea: „Ei, ce ştii tu, frăţâne…", şi m-a lăsat cu buzele umflate.

Vezi dar, că eu nu ştiu, Luminăţie, mai multe despre tainele lu' Hylm; n-am aflat nici acu'! Ştiu doar că anii, ia, vreo cinci, de am trecut prin ei cu el alături, la noi pe Hipko, mi-au fost ăi mai frumoşi din toată viaţa!

D-asta m-am lăsat ispitei ş-am plecat, cu Hylm şi Trom, prin ăle lumi străine! M-am suit pe-un hârb al Poştei cu inima în gât – şi tot acolo mi-am simţit-o câtă vreme ne-am vânturat printre stele! C-am tot cutreierat aşa doi ani, şi-n ăst răstimp nu prea au fost răgazuri când să simţim ţărâna sub picioare!

MOŞUL:

Mi-au bătut în poartă. În crucea nopţii! Cu pumnii! Ehe! Pribegi ei, pribeag norocu'! La mine-n poartă le-a sărit în cale! Păi cum? Să bată tocma-n poarta mea? Din tot satu'?!

Pe-aci, cum pică poala nopţii, pică şi somnu'. Somn greu, adânc. De, somn de oameni trudiţi!

Dormeam şi io aşa… Ehe! Demult… când eram tânăr… Da' baba mea! Ehe, ce le dormea, sărmana!… Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele!… Că era ciolănoasă şi voinică muiere! Da' frumoasă la vremea ei, ehe! Din sat cea mai frumoasă! Ori numa' mi-o fi părut mie aşa, de mi-am adus-o în casă să-mi otrăvească zilele! Că mare pacoste şi grea belea mi-a fost limba ei ascuţită! Da-i iertam vorbele proaste când mi s-anina de gât… Şi râdea… şi-i lucea-n ochi doru'… Şi mai cu seamă o iertam când îmi odrăslea câte-un fecior! Dragă mi-era atunci! Dragă mi-ar fi fost şi de-ar fi năpădit-o păcatele… ca omizile! Că şapte mi-a născut! Şi i-a crescut pe toţi zdraveni. Voinici. Ehe! Ca ukii, urşii ceia cu coarne aduşi de Ubaru' nost' din nu ştiu

ce pustie de lume! Ehe! A fost bună mamă şi cu credinţă nevastă! Da' tot cu limba ceea a ei i-a-mprăştiat pe toţi. Cum spulberă vântul cenuşa… Şi-au luat muierile şi şi-au durat case. Din ce-au avut, din ce n-au avut… Şi-au durat case în cel capăt de sat… Unu nu s-a aciuat în casa părintească! Doarme fiecare somn greu lângă copii şi nevastă… Singur io… Ehe! Bătrân şi singur!… În câte nopţi nici nu ating geană de geană! Mai degrabă aţipesc în amiaza mare. Rezemat de gard. În ogradă, la soare… Da' noaptea, ehe! Rar se prinde somnu' de mine, taică!

Aşa a fost norocu' ăstora trei! S-ajungă-n poarta mea! I-am auzit de cum au bătut! E, îi simţise şi câinele. Adevăr îi! Se pornise să latre. Îi o javră pricăjită. Urât, sărmanu'! Da' latră, ehe! Rău de gură, ca baba mea! Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele… Da-i un suflet şi el, un suflet aci, lângă casă… Ba, la vreme rea, îl chem la mine, în odaie… Mă ocărăsc feciorii, nurorile… Mă mai râd nepoţii – şi megieşii – când îl află tolănit lângă pat…

Da' atuncea era afară. Că era noapte caldă. La ce să-l fi ţinut lângă un moş de nouăj' de ani? C-aşa-mi zic toţi: Moşu'. Că io îs mai bătrân în sat! Singur io! E, după Baba Hâda… Adevăr îi… Da' ceea o să trăiască trei sute de ani! Pe puţin trei sute de ani o să trăiască! Fir-ar afurisit neamu' ei de farmecfăcătoare!

Aşa că i-a simţit. Câinele i-a simţit şi i-a lătrat. Da-i auzeam oricum. Singur io! Că urechile mi-s încă bune! Şi ochii! Îmi cam tremură mâinile. Adevăr îi! Şi nu mă mai duc picioarele. Nu iute, ca altădată. Şi nu mai pot căra cu spinarea. Şi nu mai pot trudi câtu-i ziua. Şi mai am numa' doi dinţi. Da' mestec încă bine. Că mi s-au învârtoşat gingiile. Ehe! Mi-s sănătos, nu mi-s nevolnic! Pe toate le-ncropesc singur!! Singur io! De cinci ani… De când s-a prăpădit baba… Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele… Că ea le dormea! De-ai fi putut să baţi în poartă o noapte – toată! Cu pumnii! Şi-n uşă chiar! Că ea dormea!!! Geaba ar fi urlat câinii în şapte sate! Pentru că ea voia să doarmă. Şi dacă voia să doarmă…, apăi dormea! Că totdeauna a fost căpoasă muiere!

Cu mine au avut noroc pribegii! I-am auzit cum au lovit în poartă! Au dat şi glas. Adevăr îi! O voce groasă, plină. Parcă ştiam de undeva vocea ceea! Da’ să mă tai, că tot nu-mi aminteam de unde!

— Rogu-te, om bun, deschide-ne poarta! Fă-ţi pomană c-un acoperiş, o-mbucătură şi-o gură de apă! N-ai teamă, nu purtăm gânduri viclene! Fă-ţi milă de trei bieţi menestreli, sfârşiţi de prea îndelungată cale!…

Menestreli. Ştiam io. Ehe! Pribegi de cei de cântă la castele, prin palate… Ori în mijloc de sat, în zi de mare praznic… Becisnici, de nu-s în stare de vreo muncă… Ori putori – de nu le place truda! Şi prea slabi de înger ca să-şi adune hrana tâlhărind ori prin războaie… Da-i primeam pe toţi. Totdeauna. Până şi baba mea, cât ar fi fost de muiere afurisită, pricepea că îs tot suflete, sărmanii…

Am desferecat poarta. I-am poftit în casă. Am aprins lumânarea din seu de uk, ceea de dă lumină o juma de noapte.

Erau flenduroşi. Murdari. Ceia mai tineri – doi băietani cu caş la gură! — cu ochii stinşi de osteneală. I-am omenit cu puţinul de-l aveam şi îndată i-a furat somnul.

Da’ al treilea avea sămânţă de vorbă. Era cela cu vocea groasă. Să fi tot văzut treizeci de ierni! Ierni, că păru-l avea alb. Ehe! Alb ca omătu’. Da’ ochii îi erau tineri. Cu dulceaţă-n privire. Cât să bage-n răcori o muiere! Da’ erau ochi răi. Ehe! Nimeni nu ştie ca mine să cunoască ochii oamenilor! Şi mai văzusem undeva ochii ceia! Unde, ştia Sfântu’!

— Singur trăieşti aci, moşule?

— Singur io, taică. Ia, cu potaia ceea de afară. Că baba mea… s-a dus, putrezi-i-ar în tihnă ciolanele… Şi feciorii, de! La vetrele lor. Ehe! Că doară nu mi-s datori ei mie. Că nu i-am întrebat nici io, nici baba, de vor ori ba să vină-n lumea aiasta păcătoasă!

Cela a zâmbit. A zâmbit a-ntristare:

— Drept ai grăit, moşule! Da’ amară-i dreptatea asta, ca sărutarea narzilor de-amară!

— Ptiu! Pe ceia lasă-i în pace, taică! Nu-i mai pomeni

în inima nopţii, feri-ne-ar Ceru’ Sfânt! Ia zi, mai bine, de unde-mi veniţi? Că tare-s istoviţi băieţii!

— De departe… De tare departe venim, moşule!… De-aci abia se vede steaua de ne era acolo soare! Am cutreierat cerurile. Şi-n nave-sălaş sărmane, mânate de nevoi şi de necazuri, şi-n de-alea bogate, de umblă doar într-o plăcere. Şi ne-am plătit drumu’ cinstit, cu snoave şi cu cântec. Iar din lumea asta a dumitale, moşule, de-un an şi-o vară tot adunăm pe tălpi colbu’!

— Ehe, pricep c-oţi fi văzut mulţime de meleaguri! Şi-oţi fi ştiind mulţime de istorii despre ele! Da’ pe la noi ce vânt v-aduse, taică? Ori mergeţi peste deal, la castelu’ Ubarului?

— Îhâm, a mormăit, înnegurându-se. Da-n urmă şi-a luat seama şi s-a trudit să-şi pună-n vorbe voioşie. Oi fi auzit, moşule, ce mare sărbătoare va fi acolo mâine! Vor curge fluvii de vin printre munţi de mâncare! O dată doar îşi numără fiica Ubarului a cincisprezecea primăvară! Şi am prins zvon că e frumoasă coz şi că îi plac poveştile şi cântul. Şi că tot mâine, după datină, or s-o unească cu fratele mai vârstnic, un flăcău chipos şi voinic cum nu-s mulţi!

— Ehe, aiasta-i datină spurcată de-a ubarilor, aşa să ştii! Că vor să nu li se tulbure sângele şi să-şi păstreze neamu’. Da’ Ceru’ tot are să-i bată!

— O fi cum spui dumneata, moşule. Da’ nouă ce ne pasă? Noi mergem numa’ să-i veselim, că asta ne e pâinea! Ne zorim către castel, doar-doar ni s-or îngrăşa pungile! Da’ până acolo îi de trecut Râpa Amăgirilor şi, vorba dumitale, nu se face asta-n inima nopţii!

Ehe! De unde ştia pribeagu’ de Râpa Amăgirilor? Şi io de unde-i ştiam glasu’? Da’ ochii?… Mi-a trecut un fulger prin inimă! Oare să fi fost el?… Părea peste poate!

— Ai mai fost prin părţile noastre, omule! Adevăr îi?

A oftat. Şi-a trecut mâna peste frunte. Şi mi-a răspuns cu vorbă ca a noastră, aşa, mai îndulcită:

— Adevăr îi, moşule! Am mai fost! Să tot fie nouă, zece ani de-atuncea… Mi-aduc aminte de baba dumitale,

putrezească-n pace! Mi-a aduc aminte şi de Baba Hâda, farmecfăcătoarea. Mai trăieşte Baba Hâda, taică moşule?

Ehe! Aci l-a luat gura pe dinainte! Numa’ el îmi zicea aşa: „taică moşule“. Aşa-mi zicea. De când era o fărâmă de om!

— Trăieşte Baba Hâda! Trăieşte hoaşca! Soiu’ rău, Hylm băiatule, nu piere cu una, cu două!

M-a privit. Drept în lumina ochilor. M-a privit fără să mă vadă.

Mă mai privise aşa odată. Ehe! Ce noapte fusese atuncea! O lună plină coborâse către apus. A doua, tot cu rotundu-ntreg, abia răsărise. Ş-a treia era sus, lucind neştirbită, aşijderea suratelor sale.

Io stăteam în poartă. De, tot nesomnu’! Tot el mă biruia. Da’ nu-mi părea rău. Nu în noaptea ceea. Că-n nopţile cu trei luni pline, narzii deschid poarta. Pot deschide poarta tărâmului lor! Ceea din Râpa Amăgirilor! Ehe! Ar deschide-o ei câtă-i de mare, da’ nu le stă-n puteri decât s-o urnească oleacă! Da’ prin crăpătura ceea vin la noi visele amăgitoare! De ţi se furişează în minte şi te urmăresc somn după somn! De-ajungi să crezi că viaţa ţi-i aia din vis, nu ceea din trezie! Da’ nu-i chip să pricepi când ţi se zice că eşti rob-de-vis. Nu-i nici leac ori farmec pentru vindecare.

Vezi dară, taică, că bucuros stăteam în poartă-n noaptea ceea. Şi atuncea Hylm, de tocmai a trecut de-a fuga, m-a privit. Da’ fără să mă vadă! Numa’ el ştia ce-o fi văzut! Şi mi-a părut că păru-l avea alb. Da’ am socotit că-i amăgirea razelor de lună! Şi l-am strigat:

— Ei, Hylm, băiatule!

Da’ n-auzea! S-a repezit în cea cocioabă, la Baba Hâda. Şi de atuncea s-a pierdut! Ehe! I s-a şters urma! Aşa cum se-ntâmplase, tot în vara ceea, cu fraţii lui. Toţi ceia doişpe fraţi!

Acu’, Hylm era primu’ de se-ntorcea. Ehe! Ştiam că-i el! Geaba mă privea de parcă n-aş fi fost! Cu ochii ceia răi ai lui. ’Nainte n-avusese ochi răi! Da’ erau ochii lui!

Ehe! Am priceput că era Hylm. Că lui îi părea rău că

io am priceput. Că n-ar fi vrut să desluşesc că se-ntorsese pen’ că, musai, trebuia!

Da’ ce era cu ochii ceia răi? Cu păru’ cela alb?

Ehe! Ştiam! Tot alb fusese şi-n noaptea ceea! Nu mă vrăjise lumina lunilor! Tot Baba Hâda! Fi-i-ar neamu’ afurisit! Hoaşca le clocise pe toate! Cu vorbe măsluite! Se jurase că nu la ea intrase Hylm. Pe Ceru’ Sfânt jurase! Ca şi cum m-ar fi minţit pe mine ochii! Ehe! Chiar ochii mei?!

Da’ oamenii au crezut. Proşti, ehe! Au zis că numa’ fata, Alonda… Că numa’ ea i-a pierdut pe toţi treişpe. Au vrut să plece-n codru. Proşti, ehe! S-o prindă ei, în codru! Pe ea! Ea, fata pădurarului! Ea, de-nnopta la Râpa Amăgirilor! ’Nopta acolo! Ca-n sălaşu’ lu’ tătâne-său! De spuneau că-i vrăjitoare! În ziua ceea aşa spuneau muierile. Toate! Şi baba mea… Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele…

Da’ o fi fost. O fi fost vrăjitoare! Că prea era frumoasă! Da’ nu frumoasă aşa… Aşa ca toate muierile. Ca baba mea, la vremea ei. Era mai frumoasă decât ele, ehe! Pentru că era frumoasă altcum decât ele! Că-n nouăj’ de ani ai mei – ani, ehe! — n-am învăţat cu care vorbe să spun cum era ea frumoasă!

Da’ oamenii nu s-au dus în codru. Nu în ziua ceea. A venit ea, Alonda. În miezu’ adunăturii din buricu’ satului! Singură. Cu frumuseţea aia a ei. Ca o vrajă! De zăpăcea oricare minte de bărbat! De muia oricare suflet de muiere! Ş-am privit cu toţii în ochii ceia ai ei. Mari. Şi verzi. Şi cătând a mirare:

— Da’ ce-i, oameni buni? Ce-i? Ce mai îi?

Ş-am auzit toţi vocea ceea a ei. Ehe! Susura ca izvoru’! Şi te ungea pe dinăuntru, taică! Te ogoia, cum ogoieşte plânsu’ pruncului doar vorba mamei!

Da’ nu i-a răspuns nimeni. De ce? Ştie Ceru’! Că io am vrut să vorbesc, ehe! Da’ uite că n-am ştiut cum… Şi ce… Şi… despre ce… A ştiut hoaşca, Baba Hâda:

— Ia, nu-i nimic, fetico, ce să fie? Tu du-te, du-te, că te-o fi aşteptând tătâne-tău!

S-a dus. Da’ tătâne-său… Pe cela îl storcise uku. Da’ cin’ era să ştie? Spre seară l-au aflat oamenii, stâlcit de cu

mult greu îl cunoşteai! Ehe! Da’ pe ea, pe Alonda, pe ea n-a mai aflat-o nimeni! Niciodată! Şi mortu’ a dispărut a doua zi!

Aşa că eu mă gândeam la fata ceea. La Alonda. El, menestrelu’, se uita la mine. Vasăzică, taică, se uita prin mine – de parcă n-aş fi fost. Pe urmă şi-a mai trecut odată mâna peste frunte. Ş-atuncea m-a văzut. Şi m-a-ntrebat. Ehe! Parcă aş fi crezut… Parcă n-aş fi crezut… Da’ parcă tot aş fi crezut c-aiasta o să mă-ntrebe:

— Da’ Alonda? Ce-i cu Alonda, taică moşule?

— Alonda? Ehe, taică! Dusă a fost! A doua zi după tine! Am râs: Ba s-a şi zis c-oţi fi fugit. Oţi fi fugit, ehe, împreună!

S-a holbat la mine. Cu ochii ceia răi ai lui. S-a holbat la mine ca la o casă arsă!

Era nebun! Ehe! Se-ntorsese nebun! Fără doar şi poate!

Ş-odată mi-a sărit în gât! Mi-a-nfipt în gât deştele! Ca nişte gheare! Ş-am prins a horcăi! Ş-am simţit că ochi-mi ies din găvane! Ş-am auzit c-afară urlă câinele! Ş-am vrut să fac semnu’ smereniei. De’, ca omu-n ceasu’ cela de pe urmă. Da’ n-am avut putere.

— Minţi, moşule! Minţi! Unde e Alonda! E cu Ubaru’? La castel? Îi e ibovnică?

Ehe! Ce-a mai răcnit la mine! Da’ mi-a dat drumu’. Mi-a dat drumu’ ’nainte să-mi dau sufletu’!

— Iartă, taică moşule! Dumneata nu minţi, ştiu, nu minţi niciodată!… Baba Hâda! Ceea m-a amăgit! Pe ea am s-o ucid, ca pe-o năpârcă! Dumneata iartă-mă, taică moşule! Iartă unui om făr’ de noroc!

Ş-a ieşit. Am ştiut că se duce la hoaşcă. Ş-am gândit c-o s-o omoare. Da’ n-am gândit că face păcat. Ehe! Păcat?! Păcat să striveşti o farmecfăcătoare bătrână şi ticăloasă?!

Da’ am priceput. Singur io! Am priceput că nu era nebun. Da-l smintiseră muierile, vrăjitoarea ceea bătrână şi ceea tânără, Alonda. Fir-ar ea afurisită pe unde-o fi fost!

Ş-am mai priceput… Singur io! Ehe!… Am mai

priceput că nu norocu' dăduse peste ei în poarta mea. Că el era om fără de noroc! Da' el ştia. Ştia că io nu dorm. Ehe! Ştia tâlharu'! Că mai bine era tâlhar. Decât aşa! Ptiu, bată-l Sfântu'! Că nu-l bătuse Sfântu' Norocu' şi pe el. Barem o dată!

BABA HÂDA:

Numa' aşa are leac fiertura ceea. Clocotită la pirostrii, noaptea, în odaie fără ferestre. Şi cu lut pe jos. Să simţi sub tălpile goale pământu'. Că pământ suntem şi-n pământ ne vom întoarce. Sfântă vorbă! Din pământ izvorăşte apa, din pământ creşte hrana. În pământ putrezesc ciolanele morţilor. Şi-n ciolanele celea a fost odată suflet! Ş-au fost suflete de-au ţinut legea Cerului. Celea dănţuiesc printre stele! Ş-au fost suflete de s-au vândut nardului. Celea se cufundă în hăul pământului! În inima lui de foc şi pucioasă! Iară dintr-acolo străpung către noi cu vaier şi vuiet – şi nu ştim a le auzi, darămite a le pricepe! Da' io-nvăţat-am a le şti simţi!

Dacă simţi sub tălpile goale pământu' şi-ţi aduni minţile, pustiite de gânduri şi patimi, şi te vrei orb şi surd la lumina şi la zgomotu' vieţii, atuncea simţi… Simţi cum urcă-n tine şi vaier, şi vuiet… Simţi vorbele sufletelor moarte şi le poţi barem rosti, de nu le poţi totdeauna pricepe… Şi simţi descântecu'… Ştii descântecu'… Şi dacă l-ai prins, poţi să vrei iară s-auzi zgomotu' vieţii: ş-ai să asculţi trei triluri de sortitoare pestriţă. Şi dacă le-ai ascultat, poţi să vrei iară să vezi lumina vieţii: ş-ai să priveşti lutu', pirostriile, ceaunu'… Ş-ai să pui fiertura la foc, ş-ai să rosteşti descântecu'… Da' să nu te tulbure nimeni când îl rosteşti, c-ai să-l uiţi, şi geaba-ţi va fi fost truda!

Da' fiertura tot n-o arunci! Că, de-ai vrut să fie tămăduitoare de boală, ea va-mbolnăvi de boala ceea; de-ai vrut să dea rod pământului, va arde semănăturile; de-ai vrut să dea dragoste, o să dea ură; de-ai vrut să dea moarte, o să aducă viaţă şi sănătate; de-a-ndoaselea o să fie de cum ai vrut, da', odată ş-odată, tot bine o să prindă!

Mie-mi cântase sortitoarea, îmi clocotea fiertura, şi

din descântec mai simţeam pe limbă patru vorbe!

Era pentru mine fiertura – fiertură de viaţă lungă! Că mi s-a apropiat funia de par! În multe rânduri, când îmi întind ciolanele bătrâne, simt cum se luptă Moartea cu Somnu’. Vrea să mă fure Ea! Fiertura aiasta o mai ţine deoparte. Da-i musai s-o fac tot mai des, şi nu din orice buruiană! Şi-i tot mai greu să prind descântecu’! Da’ atuncea-l ştiam. Şi ce-mi părea de bine! Ohoho!

Voiam să-mi lungesc zilele, să am vreme să aflu fata de-o căutam. Tânără. Foarte tânără! Şi frumoasă. Foarte frumoasă! Că ce-i frumos îi drag şi Cerului, şi Nardului! Şi-i e cu trebuinţă şi binelui, şi răului... Şi fata ceea să vieţuiască lângă mine. Şi să vrea, şi să ştie că poate să se deprindă a simţi tainele firii. Ca să-i las cocioaba, pirostriile şi ceaunu’ când o fi să mă călătoresc din tărâmu’ aista. Şi când mi s-o tângui sufletu’ în strâmtoarea adâncurilor, să ştiu că-i simte cineva şi vaier, şi vuiet, că din zbuciumu’ lui pătrunde încă, printre oameni, şi binele, şi rău’...

Da’ unde era să fie să găsesc fata ceea? Unde? Şi când?

Ohoho! Ce m-am mai veselit când am văzut-o pe Alonda! Era de-o şchioapă când tătâne-său s-a aciuat aci, pădurar şi grijitor al ukilor de i-a-mpământenit Ubaru’. Unii vorbeau că n-ar fi fost copila lui, c-ar fi furat-o fiindcă-i purtătoare de noroc. Ori piază rea! Că mult mai era dulce gâgâlicea! Şi ochii ceia verzi, de mâţă hoaţă! Şi n-avea teamă de nimica! Ea n-o tulea când mă-ntâlnea prin codru, ca plozii istora din sat, de-o iau la sănătoasa şi când mă văd pe uliţi, în amiaza mare!

Cum o mai aşteptam să crească! Ohoho!

Da’ a crescut... Şi s-a făcut frumoasă... Da’ parcă tot simţeam că frumuseţea ceea îi lucru necurat!

Of! Da’ m-am suit pe Râpa Amăgirilor, să cat ochiu’ strigoiului, o buruiană de se iţeşte-o dată-n treişpe ani. Ştiam c-aveam s-o pot culege-n noaptea ceea. Da’ cine lua-n piept râpa? ’Naintea mea! O... zână, albă-n întuneric, cu fusta-ncolăcită-n vânt... Umbla cântând. De dragoste. Ea,

Alonda. Da’ cum umbla! Cum îşi mlădia trupu’! Io, biata, crezusem că numa’ mâţele umblau aşa!

Da’ m-a simţit. A stat pe loc, s-a-ntors şi s-a uitat la mine. Şi ochii ceia verzi îi scânteiau. Îi scânteiau, nu şagă! Ohoho!…

Io m-am spăriat, ca niciodată! Ş-am făcut semnu’ smereniei, de nu-l mai făcusem, ohoho, de când… Da’ greu, de parcă-mi atârna un bolovan de mâna de pe piept şi altu’ de ceea de pe fruntea aplecată… Da’ mi-a părut c-Alonda se-nfioară…

— Da’ ce te smereşti, babo! Tu te smereşti?! Acu’?! Ş-aci?! Nu vezi că m-am zbârlit?

S-o fi zbârlit ea, da’ io! Ace de gheaţă mi-au pişcat şira spinării când am auzit-o!

— Te-i fi zbârlit de frică, fetico! Că ce-i fi cătând noaptea pe râpa aiasta, păcatele mele? N-ai auzit câte se-ntâmplă aci? Şi toate necurate!

A râs. Da’ ce era mai nelumesc frumos ca râsu’ ei? Ca glasu’ ei, doinind a dragoste, pe Râpa Amăgirilor, în noaptea ceea rece, fără nicio lună, fără stele…?

— Basme, babo! Spune-le proştilor din sat! La ce să-mi fie frică? Să-mi fie frică mie, când tu, nevolnică cum eşti, n-ai teamă?

— Taci, fetico, că nu ştii ce spui! Io mi-s bătrână, multe-am văzut, multe-am auzit, multe-am trăit şi multe ştiu…

— Atuncea îi fi ştiind şi ce cat eu pe-aci! Hai, spune, babo, hai!

Ohoho! Cum m-a mai săgetat cu ochii ceia! Ceia de scânteiau! Ce m-a mai săgetat!

Atuncea a-nceput să mi se limpezească totu’. Da’ de ce se limpezea mai bine, de ceea mă treceau fiori mai reci!

— N-ăi fi cătând un pui de mâţă, maică? Unu’ negru, mic, cu ochi ca doi tăciuni? De te priveşte-aşa, de zici că-i om?

Ea s-a muiat deodată.

— Ia-n te uită! Tu chiar ştii, Babă Hâda! Ş-a oftat: Numa’ mâţu’ cela mi-i prieten, babo! Singur el îi aproape

de sufletu’ meu!

— Cerule Sfânt! m-am minunat. Şi iară am făcut semnu’ smereniei, da’ mai greu c-a-ntâia oară!

— Ci stai locului, babo! Te tot smereşti, ca toantele, mereu!

Se cam burzuluise, da’ io n-am ţinut seamă.

— Tu încă nu ştii cine eşti, fetico! Nici cine eşti, nici ce putere ai! Nici cât rău poţi aduce, fiindcă ţi-i drag de rău!

S-a dat aproape ş-a şoptit, cu oarecare spaimă:

— Îs Ceea-ce-deschide, aşa cum mi-a zis El?

— Păi eşti, fetico! Eşti Ceea-ce-deschide, mireasa Nardului!

Ohoho! Io mă dădeam vitează, da’ dinţi-mi clănţăneau şi pielea-mi era ca la găini! Îmi uitasem şi de ochiu’ strigoiului, şi de toate! Şi îmi era mai frig, vântu’ urla mai tare… Ş-Alonda era în faţa mea. Putea întinde mâna să m-atingă. Şi io puteam întinde mâna s-o ating – pe Ea, ceea de o strânsese Nardu-n braţe!… Ori avea s-o strângă… Ohoho! Cât de curând!

— Mireasa Nardului?! El, Babă Hâdă, să fi fost Nardu’? El?

— El, fato? Care el?

— Ubaru’ Negru. Ubaru’ meu din vis.

— Din vis?!

— Ci nu te speria, babo! Nu l-am văzut în noapte cu lună plină; în nopţi de celea, de mine fuge somnu’. Era o noapte de vară caldă, numa’ c-o lună, da’ şi ceea ştirbă. Atuncea am găsit şi mâţu’. Parcă scâncea. Şi tremura, săracu’! L-am adunat la piept ş-am suit colo, lângă trunchiu’ putrezit. M-am aşezat ş-am adormit cu el în poală. Şi s-a făcut o peşteră… o hrubă… cu ziduri ca de aur… Ori să fi fost de foc? Da’ îmi plăcea! Eram într-un culcuş de puf şi de mătasă… Mirosea a fân…, ş-a vânt…, ş-a fum… Era culcuşu’ Ubarului. Ubar cu mare faimă! Ca Ub-ubaru’ nost’, aşa socot. Purta coroană de agat, cu patru coarne poleite-n vârf. Avea păru’ ţepos şi des, şi negru, ochii ca bezna, pielea smeadă… N-avea straie… Cred că n-

aveam nici io… Şi m-a iubit… Of, babo! Simţeam cum mă topesc, cum îs torent şi curg năprasnic, cum îs cascadă şi mă pierd în hău! Cum mă înalţ şi fulger printre stele!… Într-un târziu mi-a zis că o să-i fiu mireasă…, dacă vreau – şi dacă pot… Că am de strâns o zestre, un suflet după altu’, pân’ la al treişpelea, care îi cheie bună numa’ dacă li-i celorlalte frate… De-atuncea dorm tot lângă trunchi, cu mâţu’ tot în braţe… Şi visez… Da’ ieri a coborât o pâclă, deasă de nu puteam nici răsufla! M-a năucit, râpa se învârtea cu tot cu mine… Da’ m-am dezmeticit degrabă, şi nu mai era pâclă, ş-Ubaru’ Negru mă îmbrăţişa! Aista nu mai era vis! Da’ tot mi-a pomenit de zestrea ceea! Mi-a zis că am puteri cum n-au mai fost şi că mâţoiu’ o să-mi desluşească toate, dacă mi-i drag şi mă încred în el… Văz că tu zici că Ub-ubaru’ meu îi Nardu’. Adică îi Ub-nardu’, nu-i aşa? Da’ fie cine-o fi, io, babo, ştiu că-l vreau, că fac orice ca să rămân cu el!

N-am zis nimica. Ce era să zic? Prinsesem ştire că Ub-nardu’ îşi alege mireasă de la noi – într-un eon odată, atuncea când are poruncă să încerce să deschidă poarta ceea. Ş-aveam o spaimă c-o fi fost sorocu’ aproape, că prea erau altcum fiorii ce-i strângeam din vaier şi din vuiet! Da’ ei, Alondei, ce era să-i zic? Aveau să i se lămurească toate, şi curând! De mine n-avea trebuinţă! Nici io de ea, ca să-i las moştenire cocioaba, pirostriile, ceaunu’… Aistea, pentru ea, erau taine mărunte!

Ei, vreme n-am avut să chibzuiesc la multe, pen’ că s-a auzit un miorlăit subţire. Şi l-am văzut frecându-se de poalele Alondei.

Ea l-a luat în braţe.

— Mângâie-l, babo! Nu te teme. El o vrea! Şi simt că n-o să-ţi pară rău!

L-am mângâiat. Fără să vreau am întins mâna. Da’ ce blăniţă moale! Ca pufu’! Ohoho!

Şi m-am trezit în braţe c-un mănunchi de ochiu’ strigoiului. Cât n-adunasem toată viaţa mea!

— Ohoho! Mulţam, mulţam, stăpâne! Preaplecata-ţi slugă!

Da’ Alonda-mi întorsese spatele. Cu mâţu’ cocoţat pe umăr, suia râpa. Cu umbletu’ cela al ei, cel pisicesc!

Ohoho! Da’ de atuncea mi-am luat gândul de la ea. Mi-am aninat pofta în cui!

Şi ani-au curs… Ş-altă fetică de să-mi pară potrivită nu se ivea nicicum! Vezi dară că-mi era trebuitoare fiertura ceea de viaţă lungă, ohoho! Mai cu seamă că simţeam pe cineva, aproape, aproape tare, chiar aşa! Voiam doar vreme să aflu unde, doar atât!

Da’, cum ziceam, descântecu-l prinsesem, cântase sortitoarea, clocotea fiertura şi mai simţeam pe limbă patru vorbe…

Ohoho! Şi-n clipa ceea l-am auzit pe el, fi-i-ar afurisit sufletu’!

— Babă Hâda! Ori eşti surdă, babo?! Deschide-mi, că m-am întors! Cum mi-ai spus!

Hylm! Era vocea lui. Era acolo, şi io, nevolnica, nici nu simţisem că umbra lui s-aşterne pe pământ tot mai pe-aproape! Deh, bătrâneţea! Şi moartea olopşită-n oase!

Da’ şi fiertura mea de viaţă lungă! De-acu’ era otravă curată! Bună s-o dai unui prunc, ca să crape la trei anişori, zbârcit şi fără dinţi în gură! Ori unei fete mari, ca în trei luni să fie mai pocită decât mine – şi moartă de bătrâneţe în a de-a patra!… Ohoho! Mulţi ar fi dat bani grei pentru fiertura ceea! Da’ io voiam fiertură de viaţă lungă, amar de viaţa mea!

Ohoho! Ce l-am mai blestemat pe Hylm! Că se-ntorsese cum îi spusesem, da’ nu când îi spusesem! Că se-ntorsese, putrezi-i-ar ochii, mai devreme!

Da’ i-am deschis. La ce să nu-i deschid? Fiertura tot era acu’ otravă!

Şi mi-a plăcut ce am văzut ’naintea ochilor. Că era bărbat mândru, cu tot păru’ cela alb al lui. Ohoho! Semăna cu tătâne-său, că mult fusese şi cela chipeş în tinereţea lui! Şapte muieri îşi găsise; şi se luase cu toate, făcând cununie-n lege, nu şagă. Da-mi plătise pentru farmec de bună înţelegere, ca să nu-şi vâre una alteia deştele-n ochi şi-n păr! Ş-a mai plătit şi farmec de zămislitură, de-au

odrăslit cu toatele-n aceeaşi vreme – o noapte de-a lunilor pline, ca să aibă prunci cu soartă cum n-au toţi muritorii! Şi toate-au odrăslit câte doi feţi deodată! Aşa s-a pomenit cu treişpe flăcăuaşi ş-o fetişoară, de era soră bună, geamănă, cu Hylm.

Ohoho! S-a veselit omu' atuncea, ş-a vrut să mă cinstească iar cu bani şi cu bucate. Da' io i-am spus:

— Îs mulţumită că mi-ai dat cât ţi-am cerut! Da', dacă vrei să-ţi ţină bucuria, adă-mi prunca ta să-mi ucenicească de pe-acu'. Şi n-o să-ţi pară rău, că o să scot din ea o farmecfăcătoare cum n-a mai fost demult!

Da' el s-a supărat, ş-apoi ne-am despărţit cu vorbe de ocară. A plecat blestemându-mă. Da' nu ştia, biet, că blestemele nu s-agaţă de una de-alde mine! Că numa' ce m-ating şi se-ntorc înapoi, asupra cui le-a slobozit!

Aşa că, după şapte ani, i-a murit omului copila. La Râpa Amăgirilor s-a prăpădit; a lunecat şi şi-a frânt gâtu'.

Şi încă s-au mai dus vreo şapte ani – treişpe cu totu'. Şi-n toamna ceea cu molima verde i-au pierit nevestele. Toate. Pe toate le-a ars, singur, în ograda lui. Că nu se puteau îngropa hoiturile celea verzi cum îi fierea, de putreziseră 'nainte ca să moară, că ar fi otrăvit pământu'. Şi-n iarnă a răposat şi el, ultimu' om din sat de l-a secerat boala ceea păcătoasă! Io l-am ars, da' am ştiut ce descântec să zic ca să nu mă pătrundă cea sămânţă de boală. Şi mai am vreun vârf de deşt din cenuşa lui ş-acu', că bună de leac a mai fost, pentru multe!

În urma lui au rămas băietanii. Da' şi-a făcut Ubaru' milă, i-a luat argaţi la curtea lui. Apoi, dac-a văzut că toţi s-aleg voinici, i-a prins în garda castelului, să-nveţe meşteşugul armelor acolo.

Da' păcat de ei, că nu văzuseră douăj' de veri când au pierit cu toţii, fără urmă.

Numa' Hylm rămăsese. Da' zicea că grele păcate poartă şi cumplite lucruri a văzut cu ochii! Aşa zicea în noaptea ceea a lunilor pline, când a dat buzna în cocioaba mea. Nu mai avea culoare-n păr, da' aiasta n-o ştia. Tremura numa' şi bâiguia de-Alonda. Ba că îi e

trebuincioasă ca aeru’ şi scumpă ca vederea, ba c-ar ucide-o ca pe-o spurcăciune, ba că tot n-ar prăpădi-o ’nainte de-a se bucura de frumuseţea ei… Ba că ea l-a îmboldit spre cele rele, c-ar fi pedepsit-o de nu i-ar fi luat frica, ba că fără de ea nu crede să mai poată vieţui…

I-am spus descântec de desferec, i-am dat să bea licori pentru uitare şi l-am povăţuit să plece, cu grăbire şi departe, hăt, în lumi und’ nu se vede soarele nost’ printre stele. Şi l-am legat să nu se-ntoarne mai degrabă de zece ani, orice-ar fi fost să fie. Că bine socotisem că, dup-atâta vreme, Alonda ori avea să-i fie Nardului soaţă bună, ori avea să rămână muiere de-a de rând, fără de vreo putere.

M-a ascultat atuncea şi s-a dus. Şi a făgăduit să-mi deie plată cinstită pentru licori, descântec şi povaţă. Că nu-i cerusem mult, numa’ s-anine de gât un talisman, ia, un oscior, de-avea să-l deie primei fetişoare de-o fi fost să-l ceară. Că ceea de l-ar fi râvnit, avea să-mi fie bună ucenică; pen’ că era-n oscior un farmec de s-o tragă către mine.

Da’ Hylm s-a-ntors tot el cu talismanu’ – şi-ncă s-a-ntors şi prea degrabă! Şi-n toi de noapte, de mi-a rupt descântecu’, mi-a dat licoarea peste cap…

Şi s-a întors ca să se văicărească! Mai dihai ca o muiere becisnică s-a tânguit! Că l-am minţit când l-am trimis în lume! Că geaba s-a întors aci, unde Alonda nu-i! (Da’ că-mi venise prea devreme, lua-l-ar narzii, nici nu pricepea!) Că mă omoară dacă nu i-o scot, de, din pământ, din iarbă verde, pe-Alonda ceea fără de pereche! Că o să se smintească, c-o să crape dacă Alonda n-o să fie a lui, c-o vrea măcar o dată, o dată numa’ pe afurisita ceea de farmecfăcătoare!

I-am descântat de supărare… De mânie… De dor… De inimă albastră… L-am potolit. I-am zis că-i stă norocu-n preajmă. Iară el mi-a dat făgăduială de-ncredere… Şi de răbdare…

Puteam să-i zic mai multe şi mai înţelepte. Da’ în al cui folos? Că el nu pricepea! El era rob-de-dor. Şi rob-de-vis. Bine îl mai prinsese-Alonda! Ohoho!

TROM:

Multe nu-mi amintesc despre primele vise. Le-aş fi uitat cu totu', de n-ar fi fost muierea aia frumoasă cum n-am mai pomenit! Iar vorbele de la zicea… Ei, am chitit că-s născociri din mintea mea de puşti cu dor de fapte mari!

Da' când Tarr a găsit străinu', omu' ăla de era întocmai cum îmi povestise ea… Atuncea chiar, Luminăţia Ta, am priceput că visele fuseseră chiar vise-purtătoare, de-alea de aduc, de cine ştie unde, gânduri mânate-n lume de vreun farmec ori numa' de vreun suflet de cel încrâncenat. Şi, cum am priceput c-Alonda vieţuia aievea, că era făcută din oase, carne şi sânge, dorinţa ei a şi prins să-nsemne, pentru mine, poruncă de-mplinit, oricare-ar fi fost preţu'.

Pe urmă, o visam mai des ca Hylm. Ba o vedeam şi-n nopţile când n-aveam somn, când îmi lăsam privirea să colinde printre stele pân' ce pica pe una mică şi puţin strălucitoare; da' de la ea nu-mi mai puteam lua ochii! Atuncea mi se-mpăienjenea vederea. Da-mi trecea 'nainte s-apuc să strâng barem din pleoape, ş-apoi găseam pe boltă chipu' Alondei, şi mă-nchinam ei, ca ălei mai frumoase şi mai spăimântătoare năluci de i se arătase unui muritor de când îi lumea lume.

Da' a fost o noapte când Hylm a priceput. A priceput că steluţa aia mă fermecase. Tocma' voiam să mă smeresc către ea, da' Hylm m-a înhăţat de chică şi mi-a şters două palme.

— Asta să n-o mai faci, înţelegi? Să n-o mai faci niciodată!

Io m-am scuturat ca smuls din vis, şi el s-a îmbunat şi mi-a zâmbit ca şi cum mi-ar fi fost ruşine.

— Iartă-mă, Trom. Nu se cădea să te lovesc. Că din greşeala mea Alonda te vrăjeşte pe tine. Pentru că io trebuia să plec, aşa cum mă povăţuise baba. Să caut o lume de n-are pe boltă steaua aia. Şi socot c-aşa aş fi făcut, de nu s-ar fi zdrobit aci nava a mare! Şi asta tot o făcătură a Alondei înţeleg c-a fost, şi mă ia frigu' când mă gândesc ce multă şi rea putere o fi având, de n-a pregetat să deie

morţii puzderie de suflete nevinovate! Pe urmă a oftat: Da’ orişicum ar fi, băiete, doru’ de ea tot nu mă lasă!

— Pen’ că-i frumoasă, am zis, convins cum eram că io le pricepeam pe toate. Şi socot că nu fac rău de mă desfăt cu o aşa plăcută nălucire. Doar că nu ştiu de ce o pierz când mă smeresc către ea, că…

— Ehei, flăcău, mi-a retezat-o el, smerenia-i către Ceru’ Sfânt şi către tăria lui înspre bine, iar semnu’ ei goneşte tot ce-i dinspre rău. Alonda, io ţi-am mai zis, mă urmăreşte cu blestem, iară puterea ei de farmecfăcătoare – trebuie s-o cred! — îi de la narzi, adică îi a mai spurcată!

Ei, luminate domn, la noi, pe Hypko, despre narzi se ştiu puţine. Adică se mai zice şi pe-acolo „luate-ar nardu“ ori „amar ca sărutarea narzilor“, ori „narzii să te piaptene“, da’ nici ăi mai bătrâni nu ştiu de unde vin astfel de vorbe. Şi mai spun istorii ciudate învăţătorii tineri, ăia şcoliţi prin lumile-oraş. Odată ne-a povestit ş-al nostru. De’, io n-am priceput aşa, prea bine, da’ mi-a plăcut şi am ţinut câte ceva în minte. Zicea că noi trăim într-un tărâm de-are patru cuprinderi, pen’ că putem merge în lat, în lung şi în înalt, şi-n timp – da-n ăsta numa’ înainte. Şi că-s ş-alte tărâmuri, de au cuprinderi mai puţine ori mai multe. Zic unii că stau tărâmurile astea unele într-altele, ca foile de ceapă. Da-nvăţătoru’ nostru nu se ia după dânşii, ci după ăia de cred că îs tărâmurile ca frânghiile întinse-alături, făr’ să se-atingă de nu se pune careva să le apropie şi să le-nnoade; nodului ăluia îi zice Poartă, pen’ că prin el se trece de colo dincolo, da’ nu oricare o poate face fără să-şi piardă din putere şi din minte. Acu’, aşa zic învăţaţii. Da’ a citit învăţătoru’ ăl tânăr nişte legende vechi, de zic că narzii pot. Ei vin dintr-un tărâm cu trei cuprinderi (cu lung, înalt şi timp, da’ fără lat) şi se preling la noi ca nişte umbre; nard-umbre le mai zice. Când te ajunge-o umbră de-aia îţi vine-n gură gust de fiere; îi sărutarea nardului, se cheamă că te-ar plăcea ca sălaş. Şi trebuie să fii dibaci ca să te faci scăpat, că blestematu’ ţi se vâră-n trup când pică umbra ta (şi preţ de-o clipă îi destul!) pe umbra lui amăgitoare. Atuncea sufletu’ tău fuge, ca o pată târâtoare,

pân’ ce se pierde în tărâmul lor. Că narzii vor să ne ia lumea, aşa cum vor şi farmecfăcători de-ai noştri să se strecoare-n lumile cu cinci cuprinderi! Şi cică îi pericol, la un eon o dată, ca toate să se potrivească-n aşa chip, încât vreo poartă dinspre narzi să se deschidă larg – şi ei să dea năvală. Atuncea-i cât se poate de anevoie să fie-opriţi, da-s farmecfăcători cu faimă care trudesc, trecând şi peste somn, doar-doar li s-o dezvălui cum ar putea să-i stăvilească!

Prostii de-ale-nvăţătorului! Aşa gândeam io despre toate astea. Da-n urmă a venit Hylm ş-a zis de-o râpă-a amăgirilor, care ar fi acolo, în lumea lui – adică-n lumea asta, luminate domn! Cică în râpa asta narzii-au poartă. Şi se tot opintesc, şi, când şi când, o-ntredeschid. Ş-au unii legământ cu ei, de le primesc puterea. Iară Alonda îi a mai tare cu narzii-mbârligată! Da’ el, Hylm, nu ştiuse, bietu’! Şi ea-l prinsese-n mreje rău! Adică îl prinsese bine! Ş-a vrut să-l deie narzilor plocon. Da’ l-a scăpat Ubru-Cu-Du-Bru, o pocitanie, un năpârstoc cu patru capete, de-i măscăriciu’ Ubarului de pe la ei. Vreau să zic, al Ubarului de te-a chemat încoace pe Luminăţia Ta.

Da-n ciuda ăstora, el, Hylm, o mai iubea! Io socoteam că bine face, că ea era ca o minune, ş-aş fi iubit-o io, de nu mi-aş fi tot zis că Hylm mă ţine de frate – şi de n-aş fi ştiut că ea îl vrea pe el.

Pe partea ailaltă, Alonda-mi lămurea, în vise, că Ubru-Cu-Du-Bru ăla-nşirase vorbe găunoase ca să-i despartă. Că era pocitu’, de, gelos. Tot Patru-Capete legase farmec rău, de i se năzărea lu’ Hylm că săvârşise, ispitit d-Alonda, câte toate grozăvii mi-a povestit. Iar aia de-l zgornise pe Hylm să plece-n lume menestrel era de-acu’ bătrână şi zăludă, încurca vrăjile de nu le mai dădeai de cap cât lumea, şi rău şi tot mai rău găseau ăi de-ascultau de spusa ei!

Aşa că io-l povăţuiam pe Hylm:

— Întoarce-te acasă, măi omule nebun!

Da’ el se supăra.

— Nebun eşti tu, flăcău! Eşti rob-de-vis! Ş-afurisit să

fiu de nu dau plată vreunui vraci, să te dezlege!

Atuncea mă bosumflam io. Şi încă bine! De ce, adică, voia să-mi fure visu', să-mi fure zâna mea?

Da' s-a-ntâmplat, Luminăţia Ta, ca vremea să se strice. Şapte zile de-a rând a fost tot vifor şi şapte nopţi la rând nu s-a zărit nici fir de stea.

În nopţile-alea, Alonda mi-a pierit din vise. Mi-au apărut, în loc, trei vrăjitoare. Se chemau Criiseela, Striiba şi Zaarda. Frumoase ar fi fost şi ele, nu zic ba, da' îmi păreau aşa, amestecate; parc-aveau mai multe chipuri vălmăşite-ntr-unu'.

— Fugi, copile! mă-ndemna Criiseela. Fugi unde nu ajunge lumina stelei ce-o-ncălzeşte pe Alonda! Fugi cu Hylm deodată!

— Alonda-i Cea-care-deschide, îmi lămurea Striiba. Dar Hylm îi e cu trebuinţă; iubirea lui cea oarbă-i desferecătoarea porţii prin care narzii pot veni puhoi!

— Sub narzi, tărâmu' vostru o să piară! Nu lăsa, copile, ca asta să se săvârşească! se milogea Zaarda.

— Să nu îl laşi pe Hylm să se întoarcă! mă-ndemna iară Criiseela. Să nu se-ntoarcă la Alonda prea din vreme!

— Puterea Alondei o să se istovească, îşi urma Striiba lămurirea. Alonda e legată de lumea porţii, şi haru' ei de farmecfăcătoare se risipeşte după zece ocoluri date de lumea-ceea stelei sale! Pe urmă îl va aştepta pe Hylm, frumoasă, dar femeie ca oricare, şi îşi vor duce traiu-n bucurii!

— Ai chibzuinţă şi inimă, copile! Nu da tărâmu' vostru sub talpa narzilor! mă ruga iar Zaarda, cu lacrimile-n glas. Noi îţi aducem jalba trăitorilor în cinci cuprinderi. Murim fără tărâmu' vostru între noi şi narzi, copile!

De visele-astea n-am suflat către Hylm nicio vorbă. Da-n ziua a opta am căutat un vraci. I-am zis că-s rob-de-vis şi i-am dat plată din sângele meu – a zecea parte – numa' să-mi aflu izbăvirea.

Da' izbăvit am fost şi de-alea trei, şi de Alonda. Şi încă mi-s ş-acu' din ăi de nu visează!

Da' în durerea şi nesocotinţa mea de-atuncea, l-am

rugat pe Hylm într-o seară:

— Dacă ţi-s prieten, omule, du-mă s-o văd pe-Alonda!

În urmă a fost cumplit! Că Hylm a prins a plânge! Ş-am plâns şi io de mila şi ruşinea lui, că era ditamai namila şi se bocea ca o muiere fără vlagă!

Ei, Luminăţia Ta, multe-a bâlbâit Hylm printre suspine. Da’ io am priceput numa’ că mă numea oştean al răului, trădător vândut Alondei ş-amăgitor de-l mână înspre moarte.

— Io tot îţi mulţumesc, Trom, a zis, mai potolit, dup’ oarece zăbavă. Că acu’ văd că trebuie să plec tot mai departe, întocmai după vorba babei. Departe, hăt, de-Alonda, şi departe şi de tine, măi flăcău!

— Să nu mă laşi de izbelişte, Hylm! Tu, de îmi eşti mai drag ca ăi de-un neam cu mine! Îndelung mi te rog, Hylm, nu-mi da pedeapsa asta!

Aşa m-am milogit. Şi, drept să zic, m-oi fi milogit io şi pen’ că îl simţeam ca pe un frate, da’ mai abitir m-am milogit din spaima că, departe fiind de el, aveam să pierd năluca Alondei pentru totdeauna!

Da’ l-am înduplecat. S-a-nduplecat să mă ia soţ de pribegie, să colindăm îndepărtându-ne de-Alonda.

— Să fie cum vrei tu, am zis, că vedeam limpede cum el tot la frumoasa vrăjitoare o să se întoarcă!

Şi duşi am fost. Cu Tarr alăturea. Că el, biet, ne are dragi pe amândoi. Pe amândoi deopotrivă.

MOŞUL:

Aşa că, taică, băietanii dormeau. Tineri şi fragezi, da’ sforăiau – ehe! — vârtos. De, ca la osteneală.

Io, taică, nu m-am dus în pat. La ce să mă întind degeaba? Io am ieşit la câine, în ogradă. S-a gudurat potaia. Că mă are drag. Da’ n-a avut, sărmanu’, parte să-l bag în seamă. Că io priveam tot după Hylm, să-l văz cum intră peste hoaşcă.

Da’ mânia lui se isprăvise. Că s-a oprit şi a strigat din poartă. Baba, se vede treaba, n-a-ndrăznit să iasă. Numa’ mâţa ei, ceea bălţată, s-a iţit din pod. Şi a stupit înspre străin. Atuncea Hylm a trecut gardu’. Că ţine vrăjitoarea

poarta ferecată. Da’ gardu-l are scund şi ştirb, ş-aproape prăvălit.

În uşă, menestrelu’ a mai dat glas. În vreo cinci rânduri. A tot izbit în uşă cu picioru’. Şi-n urmă a răcnit din nou.

Ehe! Au prins să latre câinii primprejur. Pornise şi potaia mea! Megieşilor le-a sărit somnu’. S-a luminat atuncea la fereşti! Ba au ieşit cumetre şi-n ogradă!

Ş-abia apoi a deschis hoaşca. Hylm a intrat şi… Ş-aiasta a fost tot.

Cânii-au muţit. Fereştile-au orbit la loc. Cumetrele-au mai adăstat oleacă. Ehe! Da’ le-a lovit plictisu’. Ş-au plecat.

Io am rămas. Că tot trăgeam nădejde. Nădejde că s-o întâmpla ceva!

Ehe! Da’ menestreli îs becisnici. Nu ’geaba Hylm nu s-a ales tâlhar!

Ehe! Da’ farmecfăcătoarele-s viclene! Adevăr îi! Baba putea să-ndruge câte-n stele! Numa’ să-şi scape pielea! Pielea ei cea creţurită! Da’ nici n-ar fi minţit dacă-i zicea. Dacă-i zicea ce se-nşira prin sat. Despre căsoaia Ubarului. Ceea săpată-n stâncă. În stânca de la Râpa Amăgirilor!

Că oamenii… Proşti, de! Da’, taică, ştie Ceru’, poate nu ’geaba proşti! Că toţi vorbeau c-acolo o ţine Ubaru’ pe Alonda. C-o ţine – ehe! — lângă narzii ei. Ba se mai povestea, d-aiasta-n mare taină, c-Ubaru’ îşi lăsase umbra peste-un nard. Că era nardu’ cela-n trupu’ lui acu’. Scorniseră – ehe! — că-i nardu’ cela soţ pentru Alonda!

Da’ vezi că-n adevăr, nu ştia nimeni cine sta-n casa ceea. Ubaru’ se ducea pe-acolo-n pripă. Nu zăbovea mai mult de două ceasuri. Poate trei… Da’ numa-n miezu’ zilei se ducea! Şi mai intra Ubru-Cu-Du-Bru. Intra, ehe! Că l-am văzut în multe rânduri. Singur, io!

Aşa că io mă gândeam la fata ceea. La Alonda… Şi la Ubar… Şi la căsoaie… Şi la Patru-Capete, pocitu’ cela de pitic. Da’ şi la Hylm. La ce-are să facă el dac-o să-i spună baba…

Da’ el tocmai atuncea a ieşit. Şi mi-a părut mai

gârbov! Şi mergea târşit! Da’ nu i-am desluşit încrâncenare-n umblet! Ş-am priceput, ehe! Am priceput că-l ogoise baba. Că-l amăgise în vreun fel cu vorbe de-ale ei! Da’ nu-i zisese. Am priceput că nu-i zisese de căsoaie şi de Ubar.

UBARUL BUDD:

Eu, Domnia Ta, trăiesc întru cinstirea celor statornicite din vechime. La zile mari, i-aştept în poartă pe toţi acei poftiţi să-mi calce pragul. Poftiţi fuseseră şi menestrelii. Pentru că deseori sunau numele lor în urechile mele: „Trei Vorbe Dulci“. Aşa îi cheamă trăitorii din Ububarie, din lumea noastră şi din lumi legate de alţi sori. Poate că şi Domnia Ta vei fi auzit de dânşii!

Dar pe cât îi ştiam bogaţi în faimă, pe-atâta mi-au părut sărmani în straie. Aşa că am chemat o jupâneasă, cu gând să-i dau poruncă să le facă rost îndată de veşminte potrivite.

Şi lângă jupâneasă a venit Ubru-Cu-Du-Bru, măscăriciul. Gătit nevoie mare şi cu toate patru mutrele spoite. Una era în picăţele, alta-n dungi, a treia-n cercuri şi-a patra aducea a curcubeu. Aceasta de pe urmă, zisă Bru, a prins să-mi facă semn din ochi cu-atâta disperare, că m-am şi lăsat tras de el mai la o parte. Şi capul Ubru m-a-ntrebat, lăsând a se-nţelege că-i grozavă taină, dacă-l cunosc pe menestrelul cel cu plete albe.

Eu m-am înnegurat întru-nceput, stârnindu-mi singur spaimă că va fi fost vreun lotru ori vreun farmecfăcător ce va fi avut planuri să ne strice cheful. Dar Patru-Capete a chicotit pe patru voci deodată:

— Mare Stăpân, n-ai ţinere de minte! Aista ţi-i Hylm, orfanu’! Al treişpelea dintre orfanii tăi!

M-am încruntat către pitic şi el a şters-o iute. A priceput că n-aveam vreme de aşa prostii!

Drept e, nu îl recunoscusem pe Hylm, da-mi aduceam aminte de el, ca şi de fraţii lui. Nu c-ar fi însemnat prea mult în ochii mei! Eu totdeauna am primit în curte pui de pripas, fără să caut dacă-s pui de om ori de jivină. Iar când flăcăii s-au pierdut, la ce era să-i plâng? Aveam ubaria

plină de alţii, din cale-afară de doritori să-mi fie gardă!

Şi dacă Hylm era de-acum un menestrel cu faimă, aceasta nu era să-mi fie mie grijă! Nu-n ziua când uneam copiii mei!

Ei, poate m-a-ncercat o clipă gândul că minţile sărace de prin sat legau pierderea celor treisprezece de Alonda. Dar erau vorbe proaste, ce-mi păsa!

Însă pot să-ţi spun, dacă rămâne între Domnia Ta şi mine taină, că de Alonda mi-a păsat mereu. Fiindcă de copiliţă era ca o minune! Frumoasă ca un idol din Templul Cerului!

Mi-ar fi fost drag s-o am fiică de suflet, la castel. Şi am stricat o vorbă către tată-său. Dar el m-a înfruntat. Era cu mult curaj şi când se afla singur, iar atunci mârâiau cinci uki în jurul lui!

— N-o dau în ruptu’ capului, Măria Ta! Treci peste hoitu’ meu ’nainte s-o atingi! Io ştiu cum vânaţi voi copii de suflet de-i creşteţi să v-ajungă-n pat!

De bună seamă că puteam să îl prefac în hoit! În graba mare! Oştenii mei nu aşteptau decât poruncă. Dar eu urăsc moartea de om făcută fără noimă! Mi-am zis c-o să aştept să crească fata. Căci pe atunci mă simţeam tânăr şi-mi vedeam vreme multă înainte!

Aşa c-am aşteptat. Dar nu cu mâna-n sân. Momeam copila cu de-ale gurii – cu trufandale şi cu bunătăţi din alte lumi, cu jucării, cu vorbe îndulcite. Ea era prietenoasă. Mi se urca în braţe, mă ciufulea şi îi plăcea să îi sărut obrajii. Şi în acest răstimp se împlinea, se deschidea ca un boboc de floare, se pârguia sub ochii mei cu mult prea poftitori.

Dar a-nceput parşiva să mă ocolească! Îmi înhăţa doar darurile şi o zbughea râzând – şi cu luciri viclene în ochii ei frumoşi.

Iar eu am început să o pândesc. Şi am aflat-o într-o bună zi scăldându-se în iaz!

Vorbesc de iazul mic, pe care îl numesc copiii Copăiţa. E-un soi de baltă de la care-ncepe Râpa Amăgirilor. Asta-i pricină ca să fie ocolit. Cică acolo dorm nard-umbrele, amăgirile scăpate din tărâmul celălalt, ce

mai sunt zise hoaţele de suflet.

Singură Alonda se scălda acolo. Sau cel puţin aşa prinsesem vorbe. Şi le credeam, pentru că o ştiam netemătoare şi râzându-şi de scornelile prostimii.

Nici eu nu sunt fricos. Cum am zărit-o-n iaz, m-am despuiat şi i-am sărit alături.

Afurisita nu s-a supărat. Ne-am hârjonit, ca ţâncii, ceva vreme. Dar când am strâns-o-n braţe s-a zbătut, şi când am vrut să o sărut şi-a ferit chipul şi m-a zgâriat pe braţe pân' la sânge. M-am mâniat. I-am înfipt mâna-n păr, ca s-o silesc să mă privească-n faţă. Iar ea mi-a împlântat unghia-n ochiul stâng sau cel puţin aşa am bănuit în clipa când m-a sfredelit durerea. Durere cum nici înainte, nici după aceea n-am mai cunoscut!

Şi nu mai ştiu. Când m-am trezit, eram întins pe jos, într-o cocioabă, şi-o cotoroanţă bălmăjea deasupra mea. M-am dumirit cu greu că-i Baba Hâda, că îmi era vederea tulbure de tot!

Baba zicea că să fi fost trei ceasuri bune de când dăduse peste mine lângă iaz, zăcând cu straiele grămadă peste pântec şi având, în loc de ochi, un şomoiog de ierburi în găvanul stâng.

De-atunci, Domnia Ta, sunt chior precum mă vezi. Dar cum s-a întâmplat aceasta aveam ştiinţă, până azi, doar eu şi baba. Şi încă baba ştie numai jumătate!

— Io, Măria Ta, te-am doftorit cu alifii de leac, da' nu aşa de bune ca buruienile de le-aveai oblojeală. Că dintr-acele io găsesc cam rar! Da', dă-mi crezare, iute-ai să te vindeci! Ş-ai să te-nveţi c-un singur ochi – de-ai să gândeşti c-aşa te-oi fi născut. Iar liniştea să nu ţi-o pierzi, că io n-am trebuinţă nici să iscodesc care hain te-o fi chiorât, nici să istorisesc cum te-am aflat şi ce-am făcut pentru Măria Ta. De-aiasta-ţi dau făgăduinţă şi cu blestem mă leg să o păzesc!

Cu vorbele acestea şi-a luat baba bun rămas. Am vrut să-i dau răsplată cum nu mai primise. Dar ea a zis:

— Ba nu, Măria Ta. Mie să-mi dai, o dată numa', ceea ce ţi-oi cere. Că io socot că oi avea Măria Ta, în vreo bună

zi, ceva de mi-o fi mie cu mare trebuinţă.

M-am jurat bucuros că am s-o fac. Şi am pornit către castel când era noapte plină, suind pe Râpa Amăgirilor cu inima cam strânsă, căci îmi tot năzărea c-aud în urmă chicoteli.

În noaptea aia n-am putut să dorm. Am chibzuit doar cum să mă răzbun. În fel şi chip! Iar cum au mijit zorii am chemat piticul şi i-am dat poruncă să mi-o aducă, treaba lui în ce fel, pe Alonda la castel. Căci e voinic Ubru-Cu-Du-Bru! Şi viclean! Şi des îl trimiteam – dar rogu-te să fie aceasta altă taină între noi – prin satele din preajmă, s-aducă la castel vreo fetişoară, două, spre desfătarea mea.

În ziua aceea l-am aşteptat însă zadarnic. Tocmai pe-nnoptate a apărut, târâş, abia suflând, cu toate cele patru gâturi împletite. Şi greu am asudat cât l-am descolăcit! Iar el n-a vrut în ruptul capului să spună ce păţise şi, când l-am întrebat de-Alonda, i-au ţipat trei guri şi cu a patra a stupit, fără să-i pese că-mi spurca ăl mai de preţ covor!

Pe urmă am tot trimis argaţi şi-oşteni să-mi prindă muieruşca aia. Dar s-au întors zăluzi cu toţii: ori robi-de-vis, ori cu vreun nard în trup. A trebuit pe unii să-i închid – şi să-i ucid pe alţii. Şi i-am prins Alondei frica!

Ba umblam cu teamă şi prin codru, că socoteam că tată-său avea temei să întărâte ukii asupra mea. Însă de grija asta am scăpat degrabă, fiindcă, potrivindu-se să-l întâlnesc, l-am iscodit cu meşteşug şi-am priceput că el habar n-avea de cele întâmplate.

Iar Alonda nu ştiu cum o fi făcut, că nu mi-a mai ieşit vreo doi-trei ani în cale!

Dar a venit o zi care-a-nceput cu rău. Voiam să îl deprind pe Hylm la luptele cu ukii. Nădăjduiam s-aducă faimă ubariei mele la Marele Turnir. Dar Hylm era de negăsit! Şi nu venea nici pădurarul cu fiarele făgăduite! În locul lor a apărut piticul. Părea nebun şi m-a smucit de mantie în aşa hal, că a rămas în mână c-o bucată!

— Măria Ta, a ţipat capul Ubru, mai adineauri mă-ntorceam din sat, şi-n Râpă mi s-a pus Alonda-n drum! A zis să te trimit degrabă la sălaşul ei!

— M-a blestemat s-orbesc dacă nu vii! a chiţăit şi Bru.

— Şi-şi noi-noi nu-nu mai-mai vedem-vedem! au urlat Cu şi Du.

Atunci m-a năpădit uitatul dor de răzbunare. Şi m-am dus.

Dar n-am putut să intru în colibă fără să-mi salt pasul peste pădurar. Pentru că hoitul lui era în prag. Stâlcit, cu creierii vărsaţi şi maţele-atârnând. Ca toţi cei care pier de furia ukului!

Alonda sta-năuntru, lungită între blănuri, despuiată.

— Am să te iert, Ubarule, pentru c-ai vrut să iei cu sila ceea ce io acu' vreau să-ţi fac dar. Dac-o să ierţi şi tu ce fel te-am pedepsit!

Eu am încuviinţat din vorbe şi din ochi, făcând, fără să şovăi, uitată răzbunarea. Şi-am dat s-o iau în braţe! Şi-am suduit când am atins ceva, ceva ce nu vedeam! Avea, hoţoaica, straie nevăzute, groase de-o palmă, aspre, tari şi reci.

— O să mă ai, Ubarule! Oi fi numai a ta. Da' vreau să stau ascunsă de alţi ochi. Să-mi sapi, în grabă, adăpost în stâncă. În stânca de la Râpa Amăgirilor îl vreau! Şi a urmat, cu vorbă îndulcită: vreau să m-ascund de toţi, 'nfar' de tine!

Mi-a pus mâna pe braţ. Şi i-am simţit chiar mâna, fără strai! Am dat să o cuprind! I-am prins mijlocu-n palme! Şi-ndată mi-au rămas mâinile ferecate în învelişul ăla blestemat!

Alonda mi-a zâmbit.

— Io vreau să mă doreşti, Ubarule. Şi să mă ai! Dar să-mi cunoşti puterea şi să te temi de ea!

Ei, ce s-o mai lungesc! În ziua aceea chiar am prins să caut meşteri care să făurească sălaş pe pofta ei.

Însă pe pădurar a zis că singură o să-l îngroape, fără alai şi fără bocitoare. Şi l-a-ngropat. Ea ştie unde, cum şi când.

Şi tot ea ştie unde-a stat ascunsă şi în ce fel a ghicit să iasă de acolo când i-a fost casa gata.

Pe urmă şi-a ţinut făgăduiala. Mi s-a dat. Când, cât şi cum am vrut! Şi – iacă înc-o taină ce-ţi încredinţez – nu am mai întâlnit de când mă ştiu muiere să mă mulţumească aşa ca ea! Şi care să mă facă să mă mulţumesc cu ea! Numai cu ea! Zic zău că-n clipele acestea mai greu sufăr că-i dusă ea, decât pentru fiul pierdut şi fiica rătăcită.

Dar să mă-ntorc la anii, să tot fie nouă, în care-Alonda n-a ieşit din adăpost. I-l trimiteam pe Ubru-Cu-Du-Bru cu merinde.

— Să-i spui lui Patru-Capete că, dacă nu m-ascultă, n-o să-i mai fie niciun ochi, din ceia opt câţi are, de folos!

Dar n-am avut la ce să îi repet piticului ameninţarea. Ochii lui Cu şi Du erau rămaşi cu beteşug. Iar ea-l chema în felul ei ciudat, stricându-i din senin vederea; ş-atunci pocitul alerga la ea.

Eu însă mă duceam când mi-era pofta. Sau cam aşa ceva, pentru c-Alonda îmi dăduse o povaţă:

— Să îţi struneşti dorinţa pentru mine când soarele nu-i sus şi umbrele-s prelungi. C-atunci nard-umbrele, de-n anii aiştia viermuiesc pe-aci, au straşnică putere! Şi, mai cu seamă, să nu-mi umbli noaptea, cu făclie, că umbra de-o aşterne ea le e cu osebire narzilor pe plac! Fără lumină te poţi încumeta, dacă ai mintea tare, că-n întuneric joacă-n Râpă plăsmuiri de-ţi farmecă şi văzu’, şi auzu’, şi-ţi vâră până-n urmă groaza-n oase!

Eu am vrut să-i iau vorbele în râs, că nu eram copil ori sătean prost, să m-amăgească. Însă Alonda m-a făcut s-o cred:

— Ubarule, îţi aminteşti de straiu’ nevăzut, de m-apăra? Straiu’ de ţi-a luat roabe mâinile voinice? Şi n-ai nimic de zis de Ubru-Cu-Du-Bru şi de văzu’ lui stricat? Ba chiar de ochiu’ tău, de îţi lipseşte? Da’ de oştenii de m-au hăituit, după porunca ta, şi ţi-au venit ’napoi cu minţile topite? Io ştiu ce spun, Ubarule, n-o crezi?

Am stat şi-am chibzuit, Domnia Ta, şi i-am dat ascultare. Şi n-am avut păreri de rău că am făcut aşa!

Căci sâcâială avut-am în acest răstimp doar la castel, cu Maud şi Loena, copiii dăruiţi de soaţa ce mi s-a dus de

mult, fie-i odihna mult tihnită! Pentru că e Loena mândreţea de-ai văzut-o. Degrabă s-a-mplinit şi s-a făcut frumoasă. Să tot fie trei ani de când în Maud sângele a prins să clocotească, trei ani de când îmi cere să îl unesc cu ea, precum e obiceiul. Iar ei nu îi plăcea! E, îi era drag ca frate, dar nu-l voia de soţ. Şi s-a tot ostenit, în zeci de rânduri, să mă lămurească că obiceiul nunţii între fraţi e cu păcat.

Însă cu mofturile ei mă descurcam, dar a făcut frăţâne-său prostie, acum vreun an, când am plecat cu treburi şi l-am lăsat mai mare la castel. Nebunul a luat-o atunci pe soră-sa cu sila şi a ţinut-o-nchisă într-un iatac, la pofta lui, pân-am venit acasă.

Eu am slobozit-o; şi pe flăcău l-am biciuit cu mâna mea! Numai că fata nu-mi mai era fată şi mai era şi grea. Am vrut să le fac nunta! Loena s-a pus însă de-a curmezişul:

— Ba nunta asta n-are să se ţină! Aşa precum şi pruncul o să crape!

Eu m-am speriat. Am pus-o pe doică-sa să n-o scape din ochi, ca să nu facă vreo nesăbuinţă. Aceea a păzit-o ceas de ceas, însă Loena tot a lepădat! A lepădat doar pentru c-a dorit să fie aşa!

Apoi pe Maud a căzut blestem, fiindcă de-atunci nu a mai fost bărbat. Îşi făceau râs de el femeile ce-i trimiteam spre desfătare!

Atunci eu am găsit cu cale să mă plâng Alondei. Pentru că ea îmi mai dăduse, în multe rânduri, sfaturi bune.

— E limpede, Ubarule, mi-a grăit ea. Fata ta are har de farmec, da’ nu-l cunoaşte şi nu-l ştie stăpâni. Acu’ i-a răbufnit, trezit de ură! Da’ o să se-mbuneze ea! ’Nainte de-a se face anu’! Aşa că mai răbdaţi, şi tu, şi Maud! Pentru că fata o să-l vrea, iar când i se va da din voia ei, el se va arăta grozav bărbat! Şi tu să îi uneşti făcând petrecere cum n-a mai fost, poftind în ospeţie obraze ’nalte şi menestreli vestiţi în lumi nenumărate!

Am ascultat-o pe Alonda. Am răbdat toanele lui Maud

şi pe-ale Loenei. Noaptea nu aveau somn. Ea umbla prin castel cântând a jale, el bântuia încolo şi încoace suduind. Nici ziua n-aveau tihnă. Fiecare căuta cotlon în care să se-ascundă, cu durerea lui. Şi când mă întâlneau, nu îmi vorbeau. Eu mă speriam de chipurile lor fără culoare, de ochii cercănaţi şi adânciţi în cap. Şi ei treceau de parcă nu m-ar fi văzut.

Pe urmă, Maud a-nceput să umble prin codri şi prin sate. Puneam să-l urmărească, dar el se fofila cu isteţime, şi trimişii mi se-nturnau daţi de ruşine.

— Nu ştii pe unde-ţi hoinăreşte Maud, nu-i aşa? m-a luat la rost Alonda într-o zi. Ubarule, nu prea ai oameni vrednici în simbrie! Da’ vezi că io cunosc ce n-au fost ei în stare a afla! Îţi stă fecioru’ gură-cască în ograda unui hodorog, de-i zice lumea Moşu’. Şi cela-i toarnă-n suflet venin şi iar venin, că-i zice cum că-i cu păcat să-şi râvnească sora, şi că pentru aiasta Ceru’ l-a bătut, lăsându-l fără vlaga bărbăţiei. Ba-i bagă-n cap şi că va fi având Loena putere dată dinspre rău, c-altminteri n-ar fi lepădat degrabă pruncu’ nedorit. Ia seama bine, dar, Ubarule, că io ţi-am zis că fiică-ta o să-şi vină-n fire, da’ acu’ mă tem c-o să ţi se smintească fecioru-n ăst răstimp!

Aşa că-n seara ceea mi-am chemat copiii. Le-am spus că-i dusă vremea în care-au fost ţânci şi că s-ar cuveni să stăm tustrei de vorbă, aşa, ca oamenii cu mintea-ntreagă.

— Eu, tătucă, a-nceput fata, ştiu ce vă roade, pe Maud şi pe dumneata. Mai ştiu că-i drept că Maud mi-a greşit, dar ştiu că-i tot atât de drept şi că eu m-am greşit faţă de voi. Că dumitale ţi-am greşit statornicindu-mă-n neascultare! Iar către Maud am greşit nevrând să-l iert şi să-nţeleg că purtarea lui nesăbuită nu a pornit din ură, ci din dragoste prea multă! Iar când, cu atâta-nverşunare, am dorit ca eu să-mi pierd fătul şi el vlaga, nu am ştiut că am puterea să-mi fac voia faptă! Şi-mi pare rău acum că pruncu-acela nu-l mai pot aduce înapoi! Dar vreau să fie Maud din nou precum a fost. Şi-acum eu simt că, dacă vreau, se-nfăptuieşte! Şi vreau să mă unesc cu el, cum zice legea, în ziua când voi fi de cincisprezece ani! Dar vreau

să-mi faci, tătucă, nuntă ca-n poveşti!

În clipa aceea Maud s-a luminat la chip. Şi s-a lăsat să cadă în genunchi! Şi-a prins să îi sărute Loenei mâinile amândouă! Iar eu am priceput c-orice i-ar fi-ndrugat acel moşneag smintit era uitat!

Dar m-am smintit şi eu, de bucurie. Că-n prag de noapte am plecat, în mână cu făclie, către Alonda, nesocotind povaţa ei. Dar prea eram nerăbdător să-i spun că mulţumirea mea venea, aşa cum ea, din vreme, mi-o vestise! Însă îndată ce-am ajuns la râpă şi mi-am văzut umbra prelungă, tremurând prin praf şi peste colţi rânjiţi de stâncă, mi s-a făcut aşa, un fel de frig… Şi parcă auzeam frunzele foşnind, acolo unde nu erau copaci… Şi-am cugetat, cu inima zvâcnindu-mi în gâtlej, c-aşa vor fi foşnind nard-umbrele, venind târâş să se prelingă pe sub umbra mea… Venind să-mi scoată sufletul din trupul care le era trebuitor…

Cât ai clipi, am aruncat făclia. Şi-am stins-o cât de repede m-am priceput… şi-am prins a bâjbâi prin bezna groasă…

Când socoteam că am ajuns la uşa sălaşului Alondei, m-am pomenit deodată ca-mpietrit. Şi trei năluci mi-au apărut în faţă, albe şi luminând… Ca razele de lună…

Păreau să fie trei femei. Frumoase, dac-ar fi avut contur… dar trupurile li se ondulau, muşcate dinspre margini de-ntuneric, şi chipurile li se tulburau, parc-ar fi fost mai multe ce luptau sa fie unul…

— Să nu laşi pas de menestrel să calce ubaria ta! Şi mai cu seamă Râpa! Chiar mâine dă de ştire că nu-s bineveniţi! m-a îndemnat una din ele cu voce dulce, nu zic ba, dar care nu suna prea omeneşte…

— Aceasta fiindc-un menestrel e cheia pe care o aşteaptă ea. Cea-care-deschide! m-a lămurit a doua, cu grai care m-a-nfiorat şi el. Vrea să deschidă Poarta Narzilor, pricepi? Să năboiască narzi-n ubaria ta!

— Un an, numai atât! m-a implorat a treia, cu glasul stins, dar tot atâta de ciudat. Un an să-i ţii pe menestreli deoparte, şi-ai să salvezi, Ubarule, tărâmul tău!

Speriat, eu am făcut semnul smereniei, dar ele n-au pierit. Atunci am mai prins inimă şi-am întrebat:

— Ce fel de duhuri sunteţi şi ce vreţi? Afurisit să fiu dacă pricep!

— Ascultă-ne! m-a îndemnat cea dintâi. Ascultă-ne şi nu-ntreba nimic!

— Aceasta fiindcă nu e vreme de-ntrebări, a dat a doua să mă lămurească. Vin narzii! Ne-au simţit! Ei ştiu că noi i-am mai înfrânt odat-aici! Şi ştiu c-a treia oară nu mai putem veni!

— Ajută-ne, Ubarule! a suspinat a treia. Şi-ajută-te pe tine şi pe-ai tăi!

Eu n-am mai spus nimic. Nu că n-aş mai fi vrut, dar nu mai aveam grai! Fiindcă părea că-n juru-mi foşneşte-un codru-ntreg, şi parcă desluşeam pete de întuneric, mari şi dezlânate, mâncând pământul în lunecarea lor zorită către noi. „Nard-umbrele!“ a urlat în mine-un gând – şi m-am uitat cu spaimă după umbra mea.

Dar n-am văzut-o! Pur şi simplu, nu era! Şi-am binecuvântat acele trei năluci, fiindcă lumina lor sfâşia bezna fără s-aştearnă umbra nicăieri!

Ele însă au prins să pâlpâie, s-au contopit şi-au dispărut c-un soi de ţipăt, ca de sortitoare rea! Iar noaptea s-a lăsat asupră-mi, apăsând ca şi cum munţii toţi m-ar fi strivit… încet…

Când am ştiut din nou de mine, mă aflam în braţele Alondei, în sălaşul ei.

— Rău ai făcut, Ubarule, că nu m-ai ascultat! Şi rău era s-o paţi. Noroc c-am prins de veste şi te-am smuls din amăgirea ceea rea!… Da’ nu-ţi fac vină! Vrăjmaşii mei urzesc în jurul tău. S-ai mare grijă să nu-ţi intre, în ziua nunţii, în castel vreun farmec strâmb!

Am tresărit şi am privit-o-n ochi. Mi s-au părut adânci, hăuri de spaimă. Şi, pierit, am întrebat:

— Ce-mi tot spui tu? Ce mi se tot întâmplă?

Ea a râs.

— Nu-ţi pierde tihna, dragul mei Ubar! Mai ’nainte ai fost prins de-amăgiri, momit în jocul lor. Da’ io te-am scos

când nu era târziu! Şi bine ţi-o mai fi de oi uita tot ce-ai văzut ori auzit! Cât despre ce-am zis io, ia, îi un fleac. La nuntă am să fiu cu tine, la castel. Ai să mă-nfăţişezi ca fiind peţită dintr-o lume de departe, şi-ai să veseşti că ne-om uni curând, întru respect de datini, iar io, cu tine împreună, voi veghea ca feţii tăi să se-nsoţească fără vreun necaz.

— Adevărat? am întrebat. Adevărat, Alonda? În scurtă vreme o să-mi fii tu, mie, soaţă?

— Adevărat! a murmurat. Mă jur că, în curând, o să-i fiu soaţă celui de-l iubesc!

Domnia Ta, de-atunci încoace eu trăit-am ca-ntr-un vis! Cel mai frumos a fost când a sosit Alonda la castel, în noaptea dinaintea marii zile! Am dus-o-n taină în iatacul meu, unde o aşteptau găteli mai multe decât poruncise. Şi, fericit, am coborât, în zori, să-ntâmpin oaspeţii cu zâmbetul pe buze.

Deh, poate, când piticul mi-a pomenit de Hylm, mi-am amintit. Ca-ntr-o străfulgerare m-au cutremurat acestea, câte toate tocmai ţi-am istorisit. Dar n-aveau loc în bucuria mea de-atunci. Şi le-am lăsat deoparte fără păreri de rău!

LOENA:

Socot, domnule Înalt Iscoditor, că vei fi aşteptând să-ţi spun de ce, dintru-nceput, eu nu l-am vrut pe Maud. Şi mai socot că n-aş avea la ce s-ascund aceasta faţă de Domnia Ta – dacă ascunsă nu mi-ar fi şi mie!

Ei da, e adevăr că habar n-am! Nu am habar de ce n-am vrut nicicând să fiu femeia fratelui mai mare. Dar de urât nu îl uram! Nu, până-n ziua când m-a siluit! Atunci i-am chemat moartea şi noroc a fost că nu aveam puterea ce-am acum, când tot ce îmi doresc din răsputeri ajunge-ndată faptă!

Vezi, Domnia Ta, puterea aceasta cred eu c-a încolţit în mine odată cu sămânţa lui Maud, aceea de am lepădat-o. Pentru că, atunci când mi-o ştiam în pântec, atunci simţeam ceva. Ceva ca o chemare. A început în ziua când m-am furişat în parcul nostru, cel din mijloc de castel.

Pentru că mi-era cheful s-alerg desculţă-n iarbă. Dar, când m-a gâdilat în tălpi pământul, m-a-nfiorat deodată-un vaier… şi un vuiet… Şi parcă tot voiau să-şi facă loc, să urce-n mine. Am strâns din ochi…, şi palmele le-am apăsat pe ei, cu ciudă. Pentru că mă voiam oarbă şi surdă. Voiam să ştiu doar de-acel vaier, de-acel vuiet…, să simt ce taine suie-n ele, din afunduri, înspre mine… Şi am ştiut, nu prea pricep de unde, că-ntunecimea nopţii mi-ar fi fost trebuitoare.

Şi-am aşteptat-o. Am aşteptat s-adoarmă doica, cea pe care tata mi-o pusese paznic. Noroc c-avea somn greu de zdruncinat!

În noaptea-ceea, adăstând desculţă-n iarbă, am simţit. Am desluşit, din vaier şi din vuiet, că cineva mă caută, mă cheamă, că îşi sileşte moartea să îi lase vreme spre a mă afla. Dar, mai cu seamă, am învăţat că am putere, că multe pot să meargă după pofta mea!

Şi am fugit degrabă în iatac, fiindcă ştiam că erau numărate clipele nedoritei vieţi care creştea în mine. Şi chiar am lepădat îndată! Şi-n ceasu-acela, de izbândă-ntreţesută cu spaimă, sânge şi durere, am aruncat spre Maud blestemul neputinţei. Şi fost-am bucuroasă aflând că l-a ajuns!

Nu vreau a zice că mi-am găsit, în urmă, liniştea. Nu aveam tihnă nici în somn, nici în trezie. Chemarea tainică nu-mi dădea pace şi îmi spunea că soarta mea e ceea ce-mi dă ghes!

Ei, şi n-aş zice că nu găseam în mine milă pentru Maud şi ruşinea lui ori că nu-mi făceam vină pentru ochii trişti cu care tata mă ţintuia, cu gândul dus.

Iar între toate-acestea chibzuind, am socotit să-mi caut o povaţă ispitindu-mi soarta, aşa cum fac fecioarele în prag de măritiş. Drept e, nu mai eram neîntinată, dar noua mea cunoaştere-mi spunea c-acest păcat nu eu aveam să-l ispăşesc!

Aşa că am făcut-o, după cum e vechea-nvăţătură, în noaptea când un tril de sortitoare mi-a pătruns prin geam.

Am început smerindu-mă spre ’naltul Cerului, ca să

se uite Binele spre mine. Apoi m-am aplecat ş-am sărutat umbrele răsfirate pe podea, ca să afle narzii că n-am război de dus în contra lor. Abia în urmă am străjuit oglinda de-a dreapta şi de-a stânga cu făclii şi, despuindu-mă, m-am aşezat în faţă-i, ca luciul ei să-mi prindă trupu-ntreg.

Atunci a venit vântul. Adică a fost o pală, care-a izbit făcliile pe rând. Şi, în cea din urmă pâlpâire-a lor, mi-am văzut spaima-n ochii larg căscaţi. Aş fi ţipat de frica beznei dacă oglinda nu s-ar fi luminat, albă ca neaua, dar oprind privirea să-i străpungă adâncul! Apoi s-a limpezit, din colţuri către mijloc, şi iarăşi am putut vedea-n tărâmul ei. Era acolo un bărbat. Voinic, chipeş şi tânăr, cu pleata albă…, cu ochii ispitind…

Am întins braţele spre el, şi el a râs, şi mi-a făcut un semn, ca să-i iau urma. Şi-au fost, o clipă, în oglindă, neguri. Dar s-au săltat, descoperind o chichineaţă, o odăiţă fără de ferestre, cu lut în loc de alte duşumele, şi-n mijloc c-un ceaun proptit de pirostrii. În el bolborosea o zeamă groasă, în care amesteca întruna c-o creangă-nvârtoşată. Era desculţă şi înfăşurată într-un sac pestriţ, încins cu sfoară. Şi ea bolborosea! Ceva de ne-nţeles! Ca un descântec. Da’ era urâtă… Sfinte Cer! Şi, Sfinte, ce bătrână!… Cum să îţi zic, Domnia Ta? O babă hâdă! Aşa de hâdă că m-a cuprins frica atunci când şi-a repezit spre mine mâinile descărnate, în vreme ce-i râdeau gingiile pustii şi ochii cheli de gene… Am dat din nou să zbier, dar a ţipat, ’nainte-mi, de-afară, sortitoarea.

Şi am ştiut. Deodată am ştiut că vrăjitoarea-aceea îşi trimitea în cele zări chemarea care se-oprea la mine. Şi, uitându-mi teama, am mai ştiut că vreau să merg la ea.

— Ţi se împleteşte soarta cu a ei, mi-a spus atunci o voce. Dar nu ştiu de era de om sau de muiere, aspră sau dulce… Pentru că eu, de fapt, n-o auzeam. Cuvintele creşteau direct în mintea mea, ca şi cum gândul meu le-ar fi născut! Dar eu simţeam că vin din altă parte şi le-am ascultat cu luare-aminte: O s-o găseşti în ziua nunţii tale. Dă-i iertarea ta lui Maud şi soroceşte unirea voastră în acea zi în care cel de-al cincisprezecelea an al vieţii tale va

fi plin. Şi-ncrede-te c-atunci vei şti ce vrei, şi totul după vrerea ta o să se-aleagă!

— Facă-se-ntocmai! am şoptit. Că, poate-oi fi ştiind Domnia Ta, cu-asemeni vorbe chemi o soartă care ţi-e pe plac.

Şi s-a-ntâmplat ceea ce trebuia. În apele oglinzii m-am regăsit pe mine, cea dintotdeauna – pentru că se-aprinseseră făcliile şi mă puteam vedea!

Iar peste două seri, când tata m-a chemat, m-am umilit cu cugetu-mpăcat, plecându-mi capul sub greşeli pe care-n sinea mea mi le ţineam ca fapte drepte aproape pe de-a-ntregul. Şi-am cerut nunta, sorocind-o însămi!

Şi-n urmă am trăit ca într-un vis, în care minţi străine-mi porunceau vorbe şi fapte.

Aşa am ajuns noaptea dinainte de soroc, când, neprimindu-mi somnul, m-am zbătut ca peştele-n năvod. Şi-n zvârcolirea aceea m-a bântuit ceva, un soi de nălucire în care mă vedeam în sac pestriţ în loc de straie scumpe, cu brâu de sfoară putredă în loc de cingătoare de argint, cu tălpi crăpate-n locul condurilor de preţ. Şi-n mâna descărnată şi fără de podoabe strângeam ciot noduros, cu care mestecam într-un ceaun, pe pirostrii, fiertură cu bulbuci – în vreme ce rosteam cuvinte fără noimă, dar care-mi aduceau atâta pace…

Cu împăcarea aceea-n suflet m-am ridicat în zori, ca dup-o noapte cu odihnă bună…

Dar a urmat degrab’ o tulburare, când tata m-a poftit în faţa unei femei pe care n-o ştiam, spre a-mi da lămurire că aceea îi va fi-n curând mireasa. Era frumoasă, aşa… mai mult şi altfel decât prin grai se poate spune. Şi răspândea în jur parfum de tinereţe şi de dor, ce primenea văzduhul mai mult ca însăşi mireasma primăverii! Şi-a fost o lungă clipă în care-am suferit, pentru că însămi mă numeam frumoasă, dar pe lângă ea eram ca o făclie lângă soare! Pe urmă am ştiut c-o astfel de făptură se naşte doar o dată-ntr-un eon şi că-i e soarta cum e frumuseţea, ca nelumea. Şi-am mulţumit că eu nu sunt ca ea!

A doua tulburare m-a cuprins după vreun ceas, când,

căutându-mi doica, am nimerit în cuhnii, unde-am aflat, la masă-ntinsă, menestrelii. Trei menestreli ce n-ar fi meritat privirea mea! Dar el, adică unul dintre ei, era leit acela pe care oglinda mi-l înfăţişase, şi ochii mi s-au lipit de el, dar mai cu seamă de un oscior firav, întortocheat, ce-i atârna de gât. Un talisman care-a-nceput să cânte, ca o sortitoare, în acea clipă-anume în care l-am zărit.

— Dă-mi-l, am spus, şi menestrelul, fără să mă întrebe de ce-l cer, mi-a-ntins oscioru-acela. Iar când l-am luat din mâna lui, un licăr blând i s-a trezit în ochi şi nu s-a mai dat dus.

Însoţitorii lui, nu foarte mult săriţi de seama mea, priveau prostiţi, cu gurile căscate. Dar vremea ce-o avusesem pentru ei nu mai era, pentru că talismanul căpătat, ca-nsufleţit, mi s-a desprins de palmă şi s-a rostogolit, cântând, pe duşumele. Eu i-am luat urma-n fugă. Prin tot castelul m-a purtat! A luat-o şi pe scări în sus, în ciuda firii!

Eu, hăituindu-l, m-am pomenit în curtea dintr-afară, acolo unde rar aveam prilej şi învoire să păşesc. Mi-au aruncat priviri uimite oaspeţii ce-ncepeau să vină, iar tata, care adăsta în poartă, a dat să mă oprească, dar a rămas în mână doar c-o fâşie din poala mea, căci m-am smucit cu forţa disperării. Şi mi-am văzut de fugă, fără gândul că umblam pe-afară de castel, aşa cum nu se cade pentru o copilă de Ubar ce n-are încă soţ!

Ei, să nu crezi Domnia Ta c-ajuns-am hăt departe! Când coboram o râpă mi-a ieşit în cale-o babă, şi-atunci, c-o gheară-n suflet, m-am oprit. Pentru că era hâda din oglindă! Leite erau chipul, trupul şi sacul de-l purta!

A luat de jos osciorul care se-oprise lângă mine.

— Ohoho! Pe aista, tu, fetico, anină-ţi-l de gât şi crede c-o să-ţi fie de-ocrotire! Da’ de-unde-mi vii? Ghicesc că din castel!

— Castelul e al tatei! am răspuns, cu oarece mândrie.

Baba a chicotit, adic-a scos un sunet de piatră scrijelită.

— Norocu’ să te bată! Erai aci, ascunsă, şi io n-aveam

habar! Da’ tu, fătuca babei, mă ştii de undeva?

— Ştiu că mă cauţi, babo! Şi-ai fost la mine în oglindă-n noaptea în care sortitoarea mi-a cântat! Aşa cum mi-a cântat şi osu’ acest, când l-am ochit!

— Ohoho! Ştiu aista. Că i-am auzit ghiersu’, şi iată-mă-s aici!

M-am bucurat deodată, fără să ştiu de ce.

— Păi hai să mergem, babo! Du-mă-n sălaşul tău!

A hârâit din nou:

— Nu te zori, fătucă! Te-ntoarnă la nuntire! Că io mai către noapte am să te cer lu’ tătâne-tău şi zic că mi te-o da!

Pe mine m-a luat ciuda, c-abia ce o zărisem şi ea mă alunga cu vorbe, ca pe ţânci.

— Ci du-te, fugi odată! C-aista nu-i popas pentru tăifăsuit! Aci e Râpa Amăgirilor, fătucă, că poate despre aista şi despre narzi s-o şti şi prin castel!

M-a prins de umeri, m-a răsucit şi m-a împins în sus. Aşa că am plecat cu îndoiala-n suflet şi iute-am dat de Maud în fruntea gărzii tatei. S-au limpezit la ochi când m-au văzut şi, fără vreo dojană, m-au dus, tot chiuind, pân’ la castel. Acolo, tata, înseninat şi el, lămurea oaspeţii cum că-i obiceiul la noi, printre ubarnici, să se ascundă-n codri mireasa-n dimineaţa nunţii sale!

UBRU-CU-DU-BRU:

Noi-oi-oi-oi vedem-dem-dem-dem aceleaşi-aşi-aşi-aşi fapte-te-te-te în-n-n-n aceleaşi-aşi-aşi-aşi clipe-pe-pe-pe, da’-a’-a’-a’ fiecare-are-are-are altcum-cum-cum-cum le-e-e-e pricepe-pe-pe-pe. Şi-i-i-i fiecare-are-are-are ar-r-r-r vrea-a-a-a să-ă-ă-ă spună-nă-nă-nă anume-me-me-me ce-a-a-a desluşit-şit-şit-şit mai-ai-ai-ai bine-ne-ne-ne şi-i-i-i mai-ai-ai-ai bine-ne-ne-ne.

UBRU:

Aşa grăim noi, nobilule domn, în zilele când ne avem ca fraţii. Da’ ştim că nu suntem prea lesne de-nţeles. Vezi că e musai să-ţi grăim pe rând!

Iar despre Hylm eu am a-ţi istorisi, pentru că ochii mei privitu-l-au cu cel mai mare drag. Că fost-a cel mai

falnic dintre fraţi, cu vorbă dulce şi cu drag de şagă. Da' s-a acrit în vara ceea, în care toţi s-au pribegit. Io zic c-Alonda, ea i-a fermecat. Şi încă pe toţi treişpe într-o aceeaşi vreme! Că-n toate pribegiile prin codru, io întâlneam vicleana mână-n mână cu unul dintre ei. Că-n ceasu' aista îmi era cu Hylm, în cel de vine cu Kylym şi încă după unu' cu Alyk. Şi tot aşa, de socoteam de nu-s mai multe Alonde, de n-are fiecare Alonda lui. Ei, şi-au mai fost şi alţii de i-au văzut, că multe vorbe rele se lăţeau prin sat şi printre slugile de la castel.

Io, adică noi, tuspatru, ne vedeam de treabă; îi un fel de-a zice că tăceam chitic şi numa' ascultam. Ne feream cu străşnicie a ne vârî în vorbă, căci luasem noi frica Alondei din vremea când o hăituisem din ubarnică poruncă şi ne-ncolăcisem între noi îndată ce ne apăruse-n ochi.

CU:

Da' nici Alonda n-a uitat cum am vânat-o, pen' că-n ziua…

UBRU:

… ziua ceea când şi Hylm s-a fost pierdut…

CU:

… când Ubarului a vrut să-i dăm noi veste, ne-a luat lumina, mie şi lui Du, ca să ne facă să grăbim a-i împlini dorinţa.

DU:

Ba io zic că ceea fost-a altă răzbunare, că drept ar fi să pomenim înfricoşata taină a nopţii dinainte de cea zi.

A fost atuncea noapte cu luni pline, şi noi, ca trăitori cu spaima celor neînţelese, nu dormeam. Şi-aşa, treji fiind, deodată am văzut tuspatru trei muieri. Frumoase foc, de n-ar fi fost cam vălurite, ori cam… neterminate… aşa…, că trupurile le erau lumină de li se pierdea în strălucirea pală a lunilor din cer, iar feţele li se tot preschimbau, rupându-se c-acelea oglindite-n apă despicată.

— Sunt Criiseela, a zis prima. Şi ne-a-ndemnat: Fugi, Patru-Capete! Te du la Râpa Amăgirilor! Acum!

— Sunt Striiba, a grăit a doua, şi ne-a lămurit: Singur tu poţi opri acolo Răul! Noi te-om urma ca să-ţi mai dăm

putere, dar musai e să mergi. Să mergi acum!

— Eu sunt Zaarda, a vorbit şi-a treia. Şi ne-a rugat: Vino cu noi! Crede, nu o să ai păreri de rău!

Ubru şi Bru au cam strâmbat din nas, cu teamă c-or fi fost furaţi de somn fără s-o ştie şi că aveau să se afunde-n vis. Da’ io şi Cu, noi nu visăm nicicând – şi ne-au crezut ăilalţii că totul se petrecea aievea.

Am mers la râpă. Că noi de narzi nu avem teamă. Pen’ c-umbra noastră aşa pocită îi, încât, cu scârbă, narzii-o ocolesc! Am mers cu cele trei făpturi alături, ele zorindu-ne să ne mişcăm mai iute.

Şi parcă s-au înveselit văzând că-n capu’ râpei adăsta Alonda, îmbujorată, cu ochii fulgerând şi-nveşmântată numa-n păru’ ei. Hylm o privea mai dinspre vale, zbătându-se de parcă i-ar fi fost picioarele-ngropate.

— Eşti vrednic să mă ai, îl îmbia Alonda. Probatu-ţi-ai puterea, curajul, neîndurarea! Şi lepădatu-te-ai, din dragoste, de ceia ţie de un sânge! A mai rămas să-ţi verşi şi sângele din trup. Fă-o, precum ţi-am dat povaţă, şi o să fii în stare spre mine să păşeşti!

Râzând, el şi-a smuls paloşul din teacă. A râs atunci şi-Alonda. Şi, cum râdea, a prins să urce-n juru-i zid de neguri. Pân’ ce-a cuprins-o-n el! Ea, albă, se zărea acolo ca o poartă!

Grăbit, Hylm şi-a crestat încheietura unei mâini. Sângele s-a prelins şi a atins ţărâna, iar el şi-a şi putut sălta piciorul stâng.

— Strigă-l, ne-a îndemnat Criiseela. Cheamă-l pe nume, Ubru-Cu-Du-Bru! Acum!

— Noi nu avem asupra lui putere, ne-a lămurit, grăbită, Striiba. Că s-a lăsat cuprins de farmec rău!

— Strigă-l, piticule! s-a milogit Zaarda. ’Nainte s-o ia-n braţe, strigă-l! Hai!

— Hylm-ylm-ylm-ylm! am zbierat atuncea, din patru guri deodată. El, care-n astă vreme, crestându-şi mâna cealaltă, îşi slobozise şi piciorul drept şi alerga spre fată, pe loc a-nmărmurit. Şi a urlat a moarte.

— Acuma vede, a şoptit Striiba. O vede pe Alonda aşa

cum o vezi tu!

Alonda, ei, Alonda, ea nu mai era ea! În zidul cel de beznă, era conturu' ei ca o fereastră – de desluşeam prin ea alai înfricoşat, de umbre fără chip! Deschide-ţi ochii minţii, nobile domn, şi vezi cum e să se desprindă umbrele de pe pereţi şi s-o pornească-aşa, late şi lungi, da' într-atâta de subţiri de zici că nu-s deloc!

— Nard-umbre! a ţipat Hylm. Ce vrei să faci, smintito, muiere făr' de lege?!

Şi, zvârrr!, şi-a aruncat paloşu' către ea.

S-a auzit îndat-un horcăit grozav, de parcă mii de muritori şi-ar fi dat duhu' în clipita ceea! Şi zidul cel de neguri a pierit ca norii-mprăştiaţi de vijelie.

Alonda, iarăşi ceea de-o ştiam, da-nsângerată toată, s-a repezit la Hylm atât de iute, că noi n-am mai strigat, nici el nu s-a ferit. Da' vrăjitoarea numa' l-a sărutat pe buze.

— Aiasta ca să te păzească. Şi să-ţi facă dor, a zis şi a fugit.

Hylm a rămas prostit, privindu-şi mâinile din care sângerarea i se-oprise. Apoi a prins s-alerge după ea.

Noi ne-am uitat în jur. Ne aflam singuri. Că cele trei făpturi plecaseră fără să dea de veste.

Şi, călcând peste spaimă, am luat urma lui Hylm, curioşi să ştim ce s-o mai întâmpla. El ne-a simţit şi ne-a chemat din mână şi din gură.

— Vino, piticule! Că mă cam pişcă frica de-a mă mai pomeni singur cu ea, da' nu mă-ndur nici să o fac scăpată!

Aşa că ne-am grăbit, ca să n-o pierdem. Şi am ajuns-o în poiana ceea, de îşi avea coliba-n ea. Noi am rămas la margini, pitiţi dup-un copac. Hylm a făcut mai mult cu vreo cinci paşi, da' s-a ascuns şi el când pădùraru', tat-său Alondei, a ieşit în prag.

— Cine te-a ciopârţit, uşarnico? Ş-aci ce-mi caţi? Te ştii pe moarte şi-ai venit să-ţi lepezi hoitu-n casa mea?

Da' ea a râs. Frumos, cum totdeauna râdea ea!

— N-am drept să mor, pentru că-mi stă-n puteri să-mi cârpesc viaţa! Ştiu petic pe potrivă, adică viaţa ta, că

doară ţi-s de-o carne şi de-un sânge!

Aşa a zis, nobile domn, afurisita! Şi, năpustindu-se asupră-i, l-a strâns în braţe cum te strânge uku' când vrea să te lipsească de suflare!

Noi am fugit îndată, potopiţi de groază! Ne sfârâiau călcâiele, o jur! Da' mă mai jur că Hylm ne-a prins şi ne-antrecut, şi c-am băgat de seamă noi tuspatru că păru' îi albise fir de fir şi că mult rău îşi mai făcuse cuib în ochii lui, ceia ce fără să ne vadă ne-au privit!

Şi, încă crede-mă, acum întâia oară pomenim aiestea toate şi mult mă tem că-s vorbe de scump le vom plăti, că tare mă-ndoiesc c-Alonda-i dusă făr' de-ntors!

BRU:

Aş! Io aş zice c-am plătit destul în cel amar de ani cât i-am cărat merinde în sălaş! Că noi de cum intram, ea ne lua ochii. Şi ne zicea cu vocea ceea a ei, de-ai fi jurat că nu putea grăi de rău:

— Deschideţi minţile, măi Patru-Căpăţâni, şi lasă-mi-le fără-mpotrivire, că nu pentru vreo toană mi-s trebuitoare! Şi, de-oi avea izbândă, nu te-oi lăsa uitării. Da' orb te pot lăsa de nu mi te supui!

Noi ce aveam a face? Ne străduiam spre a ne goni oricare gând şi-n urmă ne potopea neştirea. Şi ne veneam în minţi după o vreme de n-o ştiam cât o fi fost. Eram ca storşi de orice fir de vlagă, da' vedeam şi o tuleam îndată, cu mers împleticit, pocnindu-ne adesea capetele-ntre ele.

Da' uneori, în nopţile de-urmau, io eram pradă viselor în care mă simţeam, aşa deodată, una cu Ubru, Cu şi Du. Aiasta nu era de rău, că vezi, nobile domn, aşa-s aleşii lumii noastre. Ceia, orişicâte capete-ar avea, pot oricând să-şi facă mintea una! Da' noi am fost furaţi din lumea ceea, de către lotri făcători şi vânzători de robi, când încă n-aveam ani destui pentru a-ncerca deprinderea aistei taine. Iată de ce, cu osebire, îi blestemăm pe lotrii ceia necurmat!

Da' vezi că visu' se-nrăia, pen' că, nu prea ştiu cum, tuspatru noi eram şi cu Alonda una, şi ea ne poruncea să repetăm scorneli de-ale ei, zvârlindu-le-n înalt cu

dinadinsu'. Erau ca raze de-mi fugeau din cap, făcându-mă să urlu de amarnică durere şi, ca un fulger, se topeau în soare. Acolo renăşteau, da' înmulţite, şi se zvârleau în ploaie pe ceru' de-l vedeam, în plină zi, împestriţat cu stele. Iară durerea mea se înteţea şi io zbieram, gonind şi somnul meu şi pe-al aistor trei frăţâni de trup.

Întru aceasta ne-am dus la Baba Hâda, plângându-ne că io anume îs rob-de-vis, şi milogindu-ne de-un leac. Că plată a-i aduce n-aveam ce. Da' vezi că ne-am temut să pomenim de-Alonda şi hoaşca afurisită a priceput c-aveam ceva de-ascuns. Şi adevărul ni l-a smuls cu meşteşug, zicând că nu ne poate alina de nu cunoaşte totu'. Iară în urmă a râs, numindu-mă pe mine vinovat că nu-mi pierd destul mintea atuncea când Alonda mi-o cere pentru ea, aşa că îmi rămâne pe undeva, mai prin afunduri, o parte-a celor de le fac când îs robit. Da' s-a milit băboiul şi mi-a dat fiertură de s-o picur în urechi şi-n ochi în pragul nopţilor de mi le ştiu cu cântec. Şi-aşa am fost scăpaţi de-un chin.

UBRU:

Da' io voiam, nobile domn, a-ţi spune despre ziua când Hylm s-a-ntors şi-Ubaru' n-a văzut că-i el anume printre menestreli.

Io-ntâi m-am veselit că-l văz, că-i teafăr, că n-a uitat de noi. Da' poznă îmi părea c-Alonda c-o noapte mai devreme venise în castel!

Şi, într-un acelaşi gând cu fraţii mei, cu-ngrijorare am grăit către Ubar, da' el ne-a izgonit cu uitătură rea şi n-am avut a face alta decât să aşteptăm, cu ochii-n şapte, gata fie s-o ştergem, fie să dăm vreo mână-ntr-ajutor, de n-ar fi fost primejdia prea grea.

Şi, ce să vezi, la niciun ceas, stăpâna noastră, Loena, mireasa, de!, nebună, a fugit. Da' iute au găsit-o şi-a apărut, spăsită, cu Maud lângă ea şi gărzile-mprejur. Şi nimeni nu l-a ruşinat pe-Ubar când a-mbrăcat în vorbe mincinoase rătăcirea ei!

Pe urm-au dus-o s-o gătească, cum îi legea, vreme în care grosu' oaspeţilor a fost călăuzit în Sala-Mare-a-

Zaiafetului, cu menestreli-n mijloc; şi i-au poftit s-asculte snoave şi cântări pe săturate!

Eram şi noi acolo, tupilaţi printre picioare. Eram acolo când Alonda a intrat şi-am auzit cum toţi ca unu’ s-au minunat de nelumeasca-i frumuseţe! Ubaru’ însă le-a cerut tăcerea şi, fericit de nu îşi mai găsea în pielea-i loc, le-a spus că-n scurtă vreme Alonda soaţă avea să-i fie, şi-a poruncit un cânt spre cinstea ei.

Da’ ghiers a dat un singur menestrel, cela mai firav; iar Hylm şi flăcăuaşu’ mai voinic cătau către Alonda cu ochi căscaţi şi buze strânse – de păreau cusute!

Ea, vicleană, le-a zâmbit anume lor, cu faţa-i toată. Şi-n vreme ce Ubaru’ strângea mâini şi mulţumea pentru urări de bine, Alonda mi s-a fofilat, ieşind cu menestrelii-n urma sa.

Noi, după ei! Da’ vrut-a nenorocu’ să ne zărească doi-trei puştani de ne-au oprit cu sila, pentru joacă. Că nu puteam să nu le facem voia, c-ar fi ieşit cu mare tămbălău.

Da’ menestrelii nu au zăbovit prea mult pe-afară! Ş-Alonda s-a-nturnat şi ea ’nainte să sosească vestitorii mirelui, de i-am primit cu toţii cu urale.

Pe Maud l-am întâmpinat cu plecăciuni! Că mândru mai era aşa împodobit cu zale lucitoare, coif cu stea şi paloş greu, cum numai un Ubar poate purta!

El a strigat, aşa cum zice legea:

— Aştept mireasa mea! Nu-mi puneţi răbdarea la-ncercare!

Atuncea menestrelii au ciupit de strune. Şi purtătoarele miresei, toate doar fecioare, trecut-au printre noi cu pas şăgalnic. O purtau pe Loena, strâns înfăşurată într-o frânghie albă, de mătase, de stătea în juru-i colac lângă colac, din gât şi până-n glezne. O aduceau pe braţe spre a o-nfăţişa părintelui, ce-n ziua ceea şi-o scotea din grijă.

Ubaru’ şi-a umplut cu aer pieptu’ şi, sumeţindu-se, a glăsuit:

— Eu, tată al acestei fiinţe slabe, astăzi ţi-o-ncredinţez legată fedeleş, spre-a şti că-ţi dăruiesc asupra

ei putere nesmintită – iar ea spre a pricepe că roabă-ţi este ţie! Eu zic să fiţi…

— Nu zice! s-a auzit o voce. Ş-Ubaru’ a muţit, ca fermecat.

Toţi ochii s-au întors spre locu’ celui glas. Apoi s-a tras mulţimea-n două lături. Iar, printre oaspeţi, Baba Hâda, în sacu’ ei pestriţ, s-a îndreptat, trufaşă, către Ubar.

— Ţii minte, Ubar Budd, că te-ai jurat să-mi dai, când io oi vrea, întocmai ce ţi-oi cere? Îi astăzi ziua plăţii – şi plata-i fiica ta!

TROM:

De bună seamă, Hylm mi-a povestit. Io asta n-o ascund, Luminăţia Ta! Mi-a povestit de noaptea aia când, de spaima Alondei, chica i-a albit. Şi încă mi-a mai spus de alte nopţi, douăşpe să fi fost, de şi-a ucis în fiecare, pentru o toană-a ei, câte un frate.

Că-ntru-nceput el i-a stârnit, vorbind mereu de mult prea multa Alondei frumuseţe. Pân’ ce le-a căzut dragă tuturor! Şi tuturora ea le-a dat, pe rând, prilej ca să socoată că pentru ei ar fi, în inima-i, ceva.

— Mi-e pieptu’ plin de dor pentru voi toţi şi n-aş putea s-aleg numa’ pe unu’. De-ar fi douăşpe morţi şi unu’ singur viu – atuncea aş putea să jur că îl doresc pe cela. Altminteri, mai bine mă văz lângă Ubaru’ Budd, ca ţiitoare, decât să fiu silită a alege între voi!

Aşa le-a zis, în parte, tuturor. Şi toţi au hotărât s-ucidă sau să moară pentru ea.

— La iazu’ mic să vă luptaţi, le-a spus. Că fi-va Copăiţa, pentru cei ucişi, plăcut mormânt!

Au ascultat-o, pen’ că toţi ţineau poruncă vorba ei. Tot ea a spus care să lupte mai întâi. Hylm şi Alyk, iar, după patru zile, biruitoru’ să se-nfrunte cu Kylym.

Hylm a ucis. A tot ucis mereu. Şi, fără lacrimi, a azvârlit în iaz hoit după hoit, nesocotind că legea ăstei lumi, pe care vieţuiţi, statorniceşte morţilor odihna în pământ.

Ei da, de astea Hylm mi-a tot istorisit. Da’ cum era să-l cred, când, noaptea-n vis, Alonda-mi desluşea că Hylm

îi rob-de-farmec şi toate de le crede adevăr îs năluciri?

Da-n pribegia noastră, după ce ne-am rupt de Hypko, lumea mea, s-a întâmplat să poposim pe-o lume-oraş. N-am rămas mult, că ăia ne ţineau de cerşetori. Că ei de menestreli n-au trebuinţă, pen’ c-au cutii de cântă şi vorbesc. Şi cică n-ar avea în ele farmec – că ăia îi hulesc pe farmecfăcători – că-s aparate, şi oricine are dreptu’ şi priceperea de-a-şi meşteri aşa ceva. Acolo Hylm s-a înfuriat şi-a pus pe-un prinde-vorbă, ia, cutiuţa asta cât unghia, de-o ţin mereu la gât, istoria lui toată; şi m-a legat cu jurământ s-o port asupra mea pân’ ce voi fi încredinţat că-i numai adevăr.

Aşa că io ţi-o dăruiesc, Luminăţia Ta, că, după toate câte am văzut aici, loc de-ndoială-n suflet nu mai am!

Da’ Hylm prinsese a se-ndoi de mintea lui. Că inima nu îl lăsa să fugă-n ăle depărtări, und’ să nu se zărească steaua de-i era Alondei soare, iar teama îl oprea să se întoarc-aici, în lumea asta unde ea trăia. Iar io găseam prilej de a-l întărâta:

— Întoarce-te, Hylm frate, în lumea ta! C-orice bărbat adevărat te-ar râde de-ar afla c-ai frică de-o muiere şi c-ai fugit de ea! Să mergem la Alonda, Hylm, c-aşa nevârstnic cum mă vezi, mă prind să mi te apăr io de ea!

Da’ el tăcea şi-şi tot scuipa în sân, ca să nu-l prindă ispita ăstor vorbe. Dintr-asta mult am fost mirat când, într-o bună zi, a zis:

— Mi-e dor de lumea mea! Pornesc chiar azi. Am ştire că un bogătan îşi mână nava-sălaş chiar într-acolo.

N-am întrebat nimic, că tare mă temeam că, iscodindu-l, era primejdie să-şi schimbe gându’ ăl bun. Da’ am chitit c-o fi primit cuvânt în vis. Că, de când mie visele-mi pieriseră cu totu’, el începuse a visa mai abitir. Şi să vezi ciudăţenie, Luminăţia Ta, nu se găsise niciun farmecfăcător să aibă pentru robia lui de vis vreun leac.

Aşa că am plecat în mare grabă. Da’ să nu crezi că am venit de-a dreptu-ncoace! Ci mult am colindat, tot ocolind acest meleag cu dinadinsu’. Da’ drumu’ faimei nu ni l-am cercetat şi, aflând de noi acest Ubar, cu multă

stăruinţă ne-a poftit la nunta fiicei sale.

Noi am sosit aci încă-n ajun şi peste noapte-am mas la un moşneag. Acolo osteneala m-a trântit la somn; Tarr a păţit aşijderea. Da’ Hylm a rămas treaz, cu moşu’ la taifas. Ş-am priceput, din vorbele scăpate-a doua zi, că ar fi dat şi pe la Baba Hâda, farmecfăcătoarea de o pomenea ades!

În ziua aia Hylm a fost zgârcit la grai. Ba chiar, când ne-ospătam la cuhnii şi ne-am pomenit cu frumuşica fată de Ubar holbându-se la noi, Hylm, făr’ să zică pâs, i-a dat ăl talisman cu care io-l ştiam mereu la gât. Da-i drept că ăl oscior nu mai cântase niciodată aşa, ca ăle păsări de le ziceţi sortitoare. Şi fata nu-ş’ cum a făcut de l-a scăpat, şi ăla s-a rostogolit, da’ tot cântând, iar ea, nebună, s-a pornit s-alerge-n urma lui cu fusta suflecată.

— Ce-i asta? s-a mirat frăţâne-miu, da’ io nu prea ştiam a-l lămuri şi m-am uitat la Hylm. El a săltat din umeri, a neştire, da’ ochii îi zâmbeau aşa, senini cum nu i-i cunoscusem, de parcă sufletu’ de-o stâncă i s-ar fi uşurat!

Asta a fost, în ziua aia, ciudăţenia dintâi. Mai spre amiaz-am auzit şi noi c-ar fi fugit mireasa, după obicei, şi, într-aceleaşi datini, o adusese mirele-napoi, cu gărzile-mprejur.

Atuncea i s-a dezlegat limba lui Hylm:

— Nu-i curat lucru, măi flăcăi, s-o ştiţi! Asemeni obicei nu-i nici în vis pe-aci!

Da’ nu părea să aibă pentru asta ceva griji, aşa că ne-am pornit la cântec şi la snoave, mult mulţumiţi c-aşa grămezi de oaspeţi ne ascultau cu bucurie mare!

Uimirea a mai grozavă a fost nu peste mult, când a intrat Alonda! Io am muţit întâi, pen’ că era frumoasă mult peste a din vis, ş-am priceput cât de mult dor de chipu’ ei se grămădise-n mine în anii ăi de când mi-era somnu’ pustiu. Pe urmă a muţit şi Hylm, da’ lui i s-a pierdut şi roşu’ din obraji.

Apoi a prins să glăsuiasc-Ubaru şi am crezut c-urechile mă mint atuncea când a zis că o să-i fie Alonda, lui, soaţă după lege!

Cred că păream cam tâmpi, io şi cu Hylm, după

asemeni veste. Iar Tarr căta, sărmanu’, năucit spre noi.

Da’, luminate domn, s-au schimbat toate când ea, minunea aia vie, cu ochii-n ochii noştri, a zâmbit.

— Rămâi aici şi cântă, i-am spus lui Tarr, în şoaptă apăsată, şi, grabnic, m-am strecurat spre ea cu Hylm deodată, că mă-mboldea ceva să îi vorbesc şi s-o ating…

Nu ştiu cum de-am ieşit toţi trei de-acolo fără să ne întrebe vreun curios ceva! Ei, doar Ubru-Cu-Du-Bru, pocitura aia, ne urmărea cu toţi ăi opt ochi lacomi şi poate c-ar fi luat-o după noi de nu s-ar fi iţit în jurul lui trei plozi cu chef de pozne. Da’ cred că tot Alonda a aruncat vreun farmec, de ne-am putut mişca aşa nestingheriţi!

Când ne-am văzut scăpaţi de-ochi şi urechi străine, Hylm şi-a lăsat pe umerii Alondei mâinile-amândouă şi, cu privirea într-a ei, a întrebat:

— De ce?

— Io te întreb de ce, a-ntors-o ea. De ce chemi adevăr o nălucire? De ce-ai crezut aievea ce-ai desluşit la Râpa Amăgirilor, când m-ai trădat?

— Da’ fraţii mei, de i-am ucis de dragu’ tău, cu mâna-aiasta? Da’ tată-tău, de l-ai zdrobit cu ceea putere blestemată-a ta? Tot amăgiri aiestea toate? Cutezi a-mi spune că-i aşa?

— Cutez! s-a sumeţit Alonda. Căzut-ai pradă Râpei şi farmecelor ei!

— Altă dovadă în afar’ de vorbe poţi să dai?

Alonda a surâs.

— De bună seamă. Ai drept s-o afli de te-ncrezi în mine şi-mi intri în sălaş în noaptea aiasta, îndată ce pe-aci va fi chefu’ stricat.

— Stricat?! Cine să-l strice?! m-am uimit.

— Da’ nunta ta c-Ubaru’? a întrebat-o Hylm, şi ea a dat deoparte nedumerirea mea.

— E vorbă-n vânt, da’ fără vorba aiasta n-aş fi fost aici, printre obraze-alese, spre a-ţi putea vorbi făr’ a mă teme de mânia ta!

Hylm a oftat.

— Să fie cum zici tu! Sălaşu’ und’ mai ţi-i?

— De-aiasta n-avea grijă, că s-o găsi cin’ să-ţi îndrume paşii. Poate chiar Ubru-Cu-Du-Bru, prieten vechi al tău! Iară aist copil, de-i mulţumesc acu’ că fostu-mi-a de mare ajutor (şi când a zis-o p-asta mi-a strâns mâna-ntr-a ei), va fi binevenit a te-nsoţi!

Cu astea şi cu ăl zâmbet de mă umplea de har, ne-a părăsit, grăbită de-a se-ntoarce-n sânul puhoiului de oaspeţi zgomotoşi. Întorşi am fost şi noi alăturea de Tarr şi, făr-a-l dumiri asupra lipsei noastre, ne-am pus struna şi glasu’ în slujba veseliei de se tot înteţea.

BABA HÂDA:

Ce au mai înlemnit cu toţii! Ohoho! Şi Ubar, şi Maud, şi menestrelii, şi Ubru-Cu-Du-Bru, şi oaspeţi, şi…

Da’ am încremenit şi io, când am văzut c-Alonda îmi zâmbeşte! Şi-am priceput că ceilalţi nu se-mpietriseră numai din uluiala vorbelor de le zisesem, ci, mai cu seamă, fiindcă ea, Alonda, pusese asupră-le farmec înfricoşat.

— Io, babo, mi-a grăit ea, numai miere, vreu să te-ajut, dacă te legi să nu mi te aşezi de-a curmeziş. Pen’ că nu uit că, într-o noapte, mi-ai dat imbold să desluşesc cine îs io şi care îmi e rostu’. Ştii c-aş putea să nu-ţi dau pace acu’, când vrei tu să rupi nunta! Da’ n-aş avea folos de răul tău. Mi-ar fi mai cu priinţă, ca şi ţie, să facem chiar un târg de-a nu ne pune beţe-n roate. Şi încă, babo, ţine minte, îţi dau făgăduinţă că, ţie anume, izbânda mea va să-ţi aducă noi şi mari puteri.

Multe-am pus io în cumpănă atuncea. Multe, ohoho! Cele nenorociri de le ştiam sortite a veni când poarta dinspre narzi se va deschide; juruinţa de ajutor făcuta către Hylm; cele puteri cu care mă-mbia Alonda, că desluşit simţeam că ea nu zvârle vorbe-n vânt; trânta de o dusesem, amar de ani, cu moartea, tot aşteptând să aflu copila jinduită, ceea de îmi era acolo, şi încă dornică să-nceapă viaţă ca a mea!

La gându’ aista mi-am lăsat privirea să se ducă către ea, către Loena. Fata era-nlemnită, da’ ochii i-avea vii şi, io nu-ş’ cum, de la distanţa ceea, am desluşit în ochii ei vârtej de feţe-nvălmăşite, aşa cum îs nălucile de vin de prin

tărâmuri bănuite a avea cuprinderi multe – cinci ori şase, ori Ceru’ ştie câte!

Ce m-am mai uşurat în clipa ceea! Ohoho! Şi-am priceput că-n lupta între Alonda şi cei ce împotriva ei aveau s-o facă pe Loena armă, io nu-nsemnam nimic – şi, orice-aş fi făgăduit, pe nimeni n-ajuta. Greşea Alonda făcându-şi târg cu mine! Da’ nu eram năroadă să-i zic ce rău greşea! Aşa că m-am jurat să n-am amestec în cele de urzea! Şi am ştiut că-n felu’ aista vrăjmaşii ei aveau dovadă c-am priceput că-i înfruntarea lor cu mult deasupra mea.

TARR:

Când baba aia hâdă a cerut mireasa pentru ea, ochii Ubarului s-au bulbucat şi chipu’ i s-a înverzit în graba mare. Şi-a dat din buze făr’ să scoată grai!

Mirele a răcnit şi-a tras din teacă paloşu’ cu mâinile-amândouă. Şi-avea în colţul gurii spume când s-a repezit cu el la babă! Geaba Ubru-Cu-Du-Bru i-a sărit în spate ca să-l ţină-n loc, că el, cu sete, i-a lovit hoaştei grumazu’. Da’ capu’ ei nu a căzut! Ci paloşu’ s-a rupt în două, din care una a sunat a bocet, rostogolită pe podea.

Şi cineva a chicotit. Ca un copil prea bucuros de-o şotie de-a izbutit-o. Era mireasa, nu ştiu cum scăpată de funia de-o-ncolăcea! Stătea-n picioare, goală, în mijlocu’ fecioarelor de o purtaseră, şi alea se holbau la ea cu gurile căscate!

Era frumoasă, Luminăţia Ta, de îţi tăia suflarea! Da’ n-am avut noi, ăi de-acolo, parte să ne bucurăm prea mult de-a o vedea aşa; c-a dat din mâini de parcă ar fi tras pe ea un strai şi-ndată a apărut înveşmântată-n sac pestriţ, ca baba de-o cerea.

— Eu, tată al acestei fiinţe, a gemut Ubaru’, rostogolindu-şi ochii de ziceai că minţile îi rătăcesc departe, astăzi ţi-o-ncredinţez, babă haină, spre-a nu purta păcatul jurământului călcat – şi spre-a se face după voia ei, a unei fiice care de glasul sângelui îşi bate joc!

În urmă, nimeni n-a mai zis nimic şi nimeni n-a mişcat. Numa’ Loena a venit la Maud, s-a înălţat pe vârfuri

şi l-a sărutat pe amândoi obrajii.

— Asta să-ţi fie de-ocrotire, a grăit ea, ţie, cel ce-ai avut în pat, chiar peste voia ei, o farmecfăcătoare!

Printre oaspeţi a trecut un murmur, a spaimă şi-a mirare. Loena a cătat spre ei – spre noi – cu ochi triumfători (io m-am simţit un vierme când şi i-a pus pe mine), şi-a fost o clipă lungă când şi i-a pironit într-ai Alondei, muierea aia frumoasă peste poate, spre-a cărei preaslăvire Ubaru’ ne pusese să cântăm.

A fost atuncea ceva de m-a-ngrozit; parcă în juru’ meu se-nfruntau demoni în care furia dăduse-n clocot ş-oricare dintre ei m-ar fi putut zdrobi, în treacăt, făr’ ca măcar să bage de seamă ce-a făcut!

Când mi-am venit în fire, Alonda îl trăgea pe Maud către Ubar şi el se lăsa dus.

— Cere-i să-şi facă, de dragu’ tău, păcat, să-şi ia făgăduiala dată babei înapoi!

L-a apăsat de umeri, ca să se plece în faţa Ubarului, şi Maud a căzut într-un genunchi. Da’ nu a spus nimic!

— Noi am făcut un târg, a rostit baba, părând că îi vorbeşte gura fără ea. Apoi, văzând-o pe Loena pornind-o către uşă, a ridicat din umeri şi i-a păşit în urmă. Iar oaspeţii, c-ochi mari şi buze strânse, călcau grăbiţi în lături, ca să le facă loc.

Atunci Alonda s-a întors spre Hylm. Avea lacrimi în ochi şi faţa-i strălucea.

— Acu’ ori niciodată, dacă mă vrei, să vii!

Şi a plecat şi ea cu Hylm de mână. Iară frăţâne-meu a luat-o după ei, ca tras cu aţa, cum făcuse şi-nainte.

Şi lor le-au croit oaspeţii potecă, ca vrăjiţi. Şi nimeni n-a clintit atuncea când Ubaru’ s-a prăvălit pe dalele de piatră, suspinând.

Abia într-un târziu s-a strecurat spre el Ubru-Cu-Du-Bru şi s-a străduit să îl ridice şi să îl proptească. Şi io am socotit că se cuvine să-l ajut, şi asta am făcut în vreme ce ăilalţi, cu Maud între ei, se buluceau în ghionţi, porniţi s-o şteargă-n mare grabă.

MOŞUL:

Se şi lăţise vestea-n sat! Se-aflase că e poznă la castel! Că s-a smintit mireasa şi-a fugit. C-a hăituit-o mirele şi-a dus-o înapoi.

Da’ io nu m-am mirat. N-aveam la ce. Că la aşa uniri nelegiuite Ceru’ pune piedici!

Ehe! Da’ către seară s-a zvonit că hoaşca, Hâda, luase drumu-nspre castel. Şi singur io, ehe!, am priceput. Am priceput că va să fie lucru’ necurat!

Şi-am mas în poartă. Cu câinele de-urla. Urla, ehe!, la cele luni. Rotunde toate trei!

Şi-n cea lumină, le-am văzut. De hăt departe. Cu ochii ăştia ai mei, bătrâni. Erau vârâte fiecare în câte-un sac pestriţ. Şi ceea de pe urmă era hoaşca, fir-ar neamu’ ei afurisit! Iar cealaltă-mi părea fragedă şi zveltă. Da’, după umblet, îmi părea străină. Că, singur io, de-atâta stat în poartă, cunosc – ehe!, şi încă bine, taică –cum umblă, în satu’ aista, orişicare!

Când s-au mai apropiat, am desluşit că era femeiuşcă proaspăt împlinită. Şi frumuşică foc! Da’ tot n-o cunoşteam.

— Ştiu cine eşti şi am a-ţi spune-o vorbă, mi-a zis, înfiptă, adăstând în faţa mea.

Da’ io eram cu ochii după hoaşcă. Ceea nu s-a oprit. Mergea cu ochii-n jos. Ehe! Aşa n-o mai văzusem. Niciodată. Ş-aşa a mers până-n cocioaba ei.

— Eu sunt Loena, a zis fata. Moşule, pricepi?

Păi pricepusem, ehe! Adică de ce nu? Că toţi ştiam că îi Loena numele odraslei de Ubar. E, de văzut, niciunu’ n-o văzusem. C-aşa îi legea. Să şadă fetele de neam pitite-n casa părintească pân’ la măritiş.

Şi nici n-aveam a mă uimi că era-n strai pestriţ. Că io-i spusesem, singur io, lu’ Maud, frăţâne-său cela prost de-ndrăgostit, că fata are-n ea ceva puteri. Ghicisem io, ehe!, ce pui de farmecfăcătoare îmi era!

Da’ m-am uimit când am privit-o-n ochi! Că în lumina lor juca oareceva! Nişte făpturi cu chipu’ vălurit!

Ehe!, până să prind io grai, ea m-a şi luat deasupra coatelor şi m-a cam zgâlţâit.

— Moşule, simt că ştii poveşti! Pe toate cele despre narzi şi poarta lor! Aşa că eu te leg să mergi înspre castel! În drum vei da de Maud şi eşti dator să-l duci la Râpa Amăgirilor, în cel sălaş săpat de tata! C-acolo e Alonda! Şi ea deschide Poarta! Dar e adevărat că poate fi închisă! Aşa cum spun acele vorbe de demult! Pe Maud o să-l faci să o închidă, că el e mult ascultător de vorba ta!

Ehe! Ştiam! Ştiam io câte toate! Şi mă bătuse-n dese rânduri gându’ c-o fi în ele niscai brumă de-adevăr! Ş-am priceput, ehe!, atuncea ce era cu-Alonda, cu Hylm – şi ce se alese de ceia fraţi ai lui!

Numa’ c-ar fi putut şi ea, Loena, să-nchidă Poarta ceea. Şi io. Şi-oricine nu ţinea la viaţa lui!

— Ba nu! a zis. Ehe! Parcă-mi ştiuse vorbele de n-apucasem să rostesc! Eu nu pot, moşule, fiindcă-s aici, cu mine, Ei. Şi-a închis ochii, coperind cele plăsmuiri de înotau în apa lor albastră. Iar ei şi-au istovit puterea de-a merge-n pragu’ Porţii în ăst eon!

— Da’ io…, am dat să spun.

— Nu, moşule. Că dumitale anii ţi-au şters vlaga, şi o asemeni faptă ţi-ar aduce pieirea fără rost. Maud e tânăr şi-n putere. Şi eu l-am sărutat, dându-i tăria mea – şi-a Lor!

— Da’ el…

— Lui, moşule, aşa i-o fi mai bine. Că el nu-şi ştie locul printre oameni dacă pe mine nu mă poate-avea! Aşa că, moşule, grăbeşte-te să faci cum ţi-am cerut! Că, de dai greş, blestemul meu e să nu poţi muri!

TROM:

Totu’ părea un vis. Mă luasem după ei fără să ştiu de o fi fost aşa ceva după cuviinţă. C-Alonda mă poftise mai devreme a veni cu Hylm, da-nţelegeam c-acu’ ceva era schimbat. Da’ ei nu m-au gonit! Şi cred, nobile domn, că nici nu mă vedeau!

Aşa că am intrat şi io-n sălaşu’ ei. De basm sălaş, Luminăţia Ta! Tot după ei, m-am dus şi la Alonda în iatac!

— Io vreau dovada! i-a zis Hylm. Dovada de-ai promis!

Ea a surâs – şi ochii ei făgăduiau orice! Pe urmă, cu

gesturi repezite, şi-a sfâşiat veşmântu'.

— Dovada aiasta are pentru tine preţ?

El s-a-ncleştat cu mâinile de-un jilţ. Şi-a prins a tremura. Da' io, râzând prosteşte, am pornit, cu braţele deschise, către ea.

Hylm m-a zărit şi m-a-mbrâncit într-un ungher, c-o-njurătură.

— Vreau sânge, Hylm, a susurat Alonda, şi el a luat degrabă un stilet, parcă anume aruncat pe o măsuţă joasă.

M-ar fi-njunghiat făr' să clipească, dacă ea n-ar fi şoptit:

— Sânge străin a fost. Varsă-l pe-al tău…

El şi-a înfipt stiletu-n gât. Şi-n loc să pice lat, s-a liberat de straie, horcăind. Şi s-a unit cu ea. Urlând. Urlând ca nişte fiare s-au contopit, Luminăţia Ta!

Da' am urlat şi io. De multă spaimă! Şi-am dat în plâns de prunc înfricoşat!

Pe urmă, printre lacrimi, am văzut. Creştea, din ei, un zid de neguri! Se înălţa şi se lăţea! Şi ei s-au dus. Aşa, parcă s-ar fi topit. Da' a rămas în zid o gaură, o… poartă. Avea conturu' lor, îmbrăţişaţi. Şi io vedeam, prin ea, spre alt tărâm. Cred c-alt tărâm era! Şi de acolo, năboiau, puhoi, o umbră după alta, negre, mari şi late, da' mai subţiri ca pânza de paing, subţiri cum nu-i nimic!

Io am suflat în lumânări şi am fugit, cu groază, afară din sălaşu' blestemat. Da-n uşă-am dat cu Maud piept în piept.

Nu mi-a fost greu să-l recunosc, că-n urma lui, purtând în fiecare mână o făclie, venea un moş – chiar ăl de ne fusese, o noapte mai 'nainte, gazdă-n sat.

— Dă-te din drum, băiete! a zis moşneagu'. Şi şterge-o de aci! Ori, dacă mai rămâi, ia seama să-ţi ţii umbra în spatele lu' Maud. Da' mereu!

Io n-am răspuns. Că dinţii-mi clănţăneau de nu puteam vorbi. Însă din calea lu' Maud m-am ferit.

El a intrat, urmându-şi umbrele lungi, zvârlite 'naintea-i de făclii. S-a dus către iatacu' Alondei, a de-mi fusese mie – da' parcă de atuncea se scursese-un veac! —

vis peste poate de frumos, da’ cât de mincinos, Cerule Sfânt!

Acolo, peste pragu’ ăla de iatac, se prelingea, uriaşă, întâia umbră scăpată din tărâmu’ ălălalt. Moşu’ a mişcat în grabă o făclie ş-o umbră de-a lu’ Maud s-a scurs, deodată, peste umbra rea. Maud s-a clătinat. Da’ tot a trecut pragu’. Cu moşu-n urma lui, rotind ca un nebun făcliile-amândouă, trântind umbra lu’ Maud când pe pereţi, când pe podea, când sus, pe bagdadie, când prin vreun ungher und’ bănuia vreo umbră blestemată, când peste poarta prin care alte umbre dădeau a năvăli!

Când încăperea a rămas curată, Maud tremura. Şi moşu’ răsufla cu greutate, da’ tot nu s-a lăsat! A mânat iară umbrele lu’ Maud, pân’ ce le-a potrivit s-astupe-n totu’ poarta de mai păstra conturu’ bietului Hylm cu Alonda-mbrăţişat.

Atuncea făcliile s-au stins şi Maud a zbierat. Ştii, Înălţimea Ta, cum zbiară omu’ prăvălit în hău din vârf de stâncă?

Io eram gata să leşin. Da’ o lumină-a pâlpâit. Era moşneagu’, aprinsese-o lumânare.

Eram numai noi doi în ăl iatac! Nu era zid de negură, nu erau umbre, nu mai era Maud. Nu era nici Alonda. Nici Hylm nu mai era.

Moşu’ a chicotit:

— Maud a strâns în trup toţi narzii ceia! Ehe! Pe toţi i-a strâns! A fost voinic! Ba le-a închis şi poarta! Le-a-nchis-o-n nas când s-a zvârlit, cu ei cu tot, în cel tărâm al lor! Tărâm afurisit!… E, da’ pe Maud tot l-or primi ei bine, că zice-se c-acolo tot ce-i suflet de viteaz îi şi slăvit!

Io am scâncit:

— Da’, moşule, Alonda..?

— Ehe! Alonda! Ceea, taică, o primi răsplată, că de deschis, vezi tu, ea a deschis! Acu’ nunteşte cu Ub-nardu ei! Iar Hylm şi ceia fraţi ai lui li-s robi smeriţi!

EPILOG

Strâns-am acestea pe-un prinde-vorbă chiar eu, Kodd Doc, Înalt Iscoditor. Şi aranjatu-le-am, nu fără trudă, în aşa

chip încât slăvitul Ub-ubar să afle-n ascultarea lor o desfătare.

Şi am acum a mai adăuga c-acolo, în acea îndepărtată ubarie, am dat răsplată în odoare de preţ acelui moş ce-a ajutat la mântuirea de primejdia ce-a fost. Iar el le-a împărţit între feciori şi-n două zile s-a şi călătorit dintre cei vii. Că, pasămite, în lupta cu nard-umbrele prea mult s-a istovit!

Lui Budd, Ubarul locului, i-am dat povaţă să ridice chip de piatră fiului pierdut, statornicind să se smerească către dânsul trecătorii, iară Ubru-Cu-Du-Bru să le istorisească, cu cele patru guri plăcute la taifas, toate câte au fost acolo întâmplate. Şi i-am mai dăruit Ubarului aceluia şi cinci roabe, toate nurlii, doar-doar l-or ogoi de pierderea Alondei şi i-or dărui copii în locul celor ce l-au părăsit.

Lui Tarr şi Trom le-am înlesnit să plece-n lumea lor, unde părinţii de dor le-or fi albit.

Şi am zăbovit pe-acel meleag la-ngropăciunea Babei Hâda, farmecfăcătoarea. Căci, pricepând că are în fiica Ubarului urmaşă cu temei, cu sufletu-mpăcat s-a dat în braţe morţii, bându-şi licoarea ce din vina lui Hylm se preschimbase!

Iară Loena, luând cu sine acel ceaun şi-acele pirostrii ce-a moştenit, s-a învoit a mă urma spre a trăi în preajma Ub-ubarului, fie slăvit în veci! Şi bucuroasă va veghea cu ochii limpezi – ochii aceia din care nălucile s-au dus – asupra fericirii acestei Ub-ubarii, a cărei Ub-farmecfăcătoare pe drept merită a fi!

Pe lângă acestea, s-a învoit frumoasa a se da de ştire puternicului nostru Ub-ubar că, dacă trupul ei, cel care nu l-a cunoscut decât pe Maud, fratele ei jertfit, găsi-va desfătare în braţele unui bărbat puternic şi mult vrednic de slavă, aceasta nu va fi temei ca tainele pe care ea le stăpâneşte să se piardă sau ca să i se-mpuţineze harul, ci, dimpotrivă, numai astfel tot ce ştie şi ce poate fi-va însutit!

SCRISOAREA LUI ZWIAT

Cyntya, te implor, nu citi asta acum şi aici. De dragul meu, fă-o în munţi, în mirifica şi tăinuita poiană în care ne-am simţit, cândva, atât de bine…

Mai întâi, Cyntya, iartă-mă că nu te-am aşteptat, că nu mi-am mai acordat răgazul unei zile… Dar nu vreau să mă cunoşti astfel transformat, nu pot să te privesc în ochi simţindu-mă nedemn de tine. Şi îţi scriu, iubita mea, pentru că nu pot nici să mă pierd în tăcere…

Totul a început la o săptămână după detaşarea ta la sanatoriul din Spoleto, când Hanaga, ştii, Şeful, ne-a anunţat că trebuie să ne aflăm, cu toţii, la ora 12 a.m., adică la mijlocul programului, la cel mult distanţa maximă de emisie-recepţie clară faţă de biroul lui, ceea ce nu ne mai ceruse de ani. Aşa că am dedus că era vorba de o comunicare extrem de importantă şi fiecare dintre noi i-am simţit pe ceilalţi la fel de dezamăgiţi când Hanaga a început cu o întrebare:

„Voi aţi auzit Tăcerile?“

(Nu te mira că am scris ultimul cuvânt cu majusculă. Atunci, tot personalul Agenţiei de Investigaţii a sesizat că, pentru el, ceea ce numea „tăcere“ era un fenomen cu totul aparte.)

„V-aţi cam pleoştit şi aveţi impresia că-mi arde de glume“, a constatat, surprins. „Cum, oameni buni, niciunuia dintre voi nu i s-a întâmplat încă?!“

„Ce?“ am gândit noi, aproape simultan.

„Să treacă pe lângă un om, pe lângă un semen de-ai săi înzestrat cu raţiune şi, nu poate exista îndoială, vaccinat, ca noi toţi, cu Protelepatia încă din prima lună de viaţă extrauterină, şi să nu audă nimic, ca şi cum respectivul n-ar gândi, n-ar recita nicio litanie, niciun slogan derutant, ba chiar ca şi când n-ar fi, ca un biet animal, înfometat, înfrigurat, îngrozit, furios, plictisit, bucuros, în călduri sau Dumnezeu mai ştie cum dracu’!“

„Cred că mie mi s-a întâmplat“, a replicat Shylm, şovăitor şi, mai ales, şocat de formula din finalul izbucnirii Şefului, cea care-i trăda exasperarea. „Dar n-am dat importanţă, adică mi-am închipuit că e, în fine, un soi de

efect secundar al… extazului, pentru că, ei bine, de câteva săptămâni, nevastă-mea, de câte ori facem dragoste, pare la fel de lipsită de gânduri şi senzaţii ca un… hoit, deşi mă asurzeşte cu suspine de plăcere…“

Toată lumea a râs şi multora li s-au derulat în minte, fulgerător, istorii sau imagini deşucheate.

„Dacă e aşa“, a intervenit Karina, ştii, grăsana aia simpatică, „şi pe mine mă îngrijorează Gerdi, băiatul cel mare. De când s-a angajat la „Kazahom & Fiii“ a învăţat sloganuri derutante. Pe ăla cu „DACĂ GÂNDUL LIBER NU-I / PUI DEMOCRAŢIA-N CUI“, îl repeta cel puţin o oră în fiecare seară, şi acum pare că le-a uitat pe toate. În schimb, minute în şir e ca şi cum n-ar fi, ca şi cum nu s-ar afla în mijlocul nostru, ci la cel puţin trei sute zece metri depărtare. Toată familia e speriată şi, deşi niciunul dintre noi n-a auzit de boli care să te facă să-ţi pierzi capacitatea de emisie telepatică – fiindcă de recepţionat recepţionează, l-am testat, atunci îşi revine, ne şi răspunde –, ne-am hotărât să luăm legătura cu un medic…“

„Nu vă osteniţi“, a întrerupt-o Sorge. „Eu am doi vecini… tăcuţi, dar medicul căruia i-am cerut părerea a spus că singura explicaţie ar fi că *eu* am probleme cu recepţia şi mi-a sugerat să fac vreo şapte seturi de teste. Chiar azi sunt programat la laborator pentru al patrulea…“

„Dar rezultatele primelor trei?“ s-a interesat Hanaga.

„Încadrare în limite absolut normale. A, şi să vedeţi ciudăţenie, vecinii mei tot pentru «Kazahom» lucrează şi într-o vreme le plăcea şi lor sloganul cu democraţia…“

„Ciudăţenia, frumuşeilor“, s-a supărat Şeful, „e că, Dumnezeu ştie de ce dracu’, la început păreaţi să nu pricepeţi unde bat, şi acu’, care mai de care…“

„Care mai de care“, a îndrăznit Karl, portarul, „credeam că am avut de-a face cu cazuri izolate, nu ne-am prins despre ce e vorba… Că şi eu, ieri, cum eram cam obosit, am crezut că mi se pare când au intrat doi domni care nu emiteau nimic“.

„Cei doi de la Departamentul Presei Gândite?“ a tresărit Konia, secretara. „Şi mie mi s-a părut că înainte de

a mă saluta erau muţi, dar am crezut că, fiind preocupată, nu-i selectasem din emisia de fond.“

Hanaga a oftat.

„Gata, e limpede…. Acum potoliţi-vă şi încercaţi să mă ascultaţi! Deşi nimeni nu a cerut să investigăm Tăcerile, deşi nimeni nu mi le-a pomenit, nici oficial, nici altcumva, eu consider util să cercetăm fenomenul din proprie iniţiativă. Căci, amintiţi-vă…“

Şi, aşa cum ne-a dat el tonul, ne-am scormonit memoriile, amintindu-ne tot ceea ce învăţasem, citisem, auzisem vreodată despre îndelungata Eră a Singurătăţii, când fiecare trăia şi murea singur, cu bucuria, durerea şi zbuciumul lui, când nu ştiai adevărata părere a celorlalţi despre tine, când aşa-zişii prieteni mascau sub vorbe bune intenţiile rele, când hoţul sau ucigaşul te putea urmări sau pândi de la doi paşi, ţinându-şi numai pentru el gândurile criminale, când soţul sau soţia îţi făcea jurăminte mincinoase, râzând în sine şi visând nurii amantei sau potenţa amantului, când copiii erau dificil de educat, fiind impenetrabili, când politicienii ascundeau corupţia sub fraze sforăitoare, când guvernanţii camuflau dorinţa de expansiune sub tratate făcute anume spre a fi încălcate, când extrem de rar se năştea un fericit care putea emite şi recepţiona gânduri, sentimente şi senzaţii.

Ne-am amintit apoi deruta şi frustrarea adulţilor de la începutul secolului trecut, când vaccinul Protelepatia a devenit obligatoriu şi ei s-au pomenit, peste noapte, părinţii unor puşti cărora nimic nu li se putea ascunde. De fapt, Karina chiar a citit undeva că ei au fost cei care au inventat, ca unic mijloc de autoizolare, sloganurile şi litaniile derutante. Tot ei au cârtit, la bătrâneţe, agitând spiritele, când toate ţările s-au unit, formând Republica Terra. Şi de la ei au moştenit nababii obiceiul de a-şi construi vile în centrul unor parcuri cu rază mai mare de 308,7 m, căci aceasta a fost, de la bun început, distanţa maximă de emisie-recepţie clară. Pe urmă am mai aflat, de la Shylm, care a avut o dată acces la nişte arhive secrete, că tot ultima generaţie netelepată a înfiinţat „Oastea

intimităţii“, ştii, bezmeticii ăia care emit permanent sloganul idiot: „GÂNDURILE TALE SUNT ŞI ALE MELE/ OARE CHIAR ÎŢI PLACE CÂND BAG NASU-N ELE?“

Ei, dar nu te mai plictisesc şi cu alte istorii pe care le ştii, trec direct la concluzia noastră comună, şi anume că, deşi societatea telepaţilor se dovedeşte net superioară celei a izolaţilor, există încă destui indivizi care au nostalgia intimităţii pe care nici măcar n-au cunoscut-o, nişte neadaptaţi care s-au dovedit inofensivi, pentru că se mulţumesc să pună între ei şi ceilalţi bariera distanţei, să repete sloganuri şi litanii derutante când n-au chef să-şi împartă gândurile cu cei din jur şi să tot încerce să construiască circuite de bruiaj, fără a reuşi vreodată să le facă operaţionale.

„Dar eu sunt sigur“, a spus Hanaga, „că tăcerile reprezintă primul lor succes – şi o voi dovedi, cu ajutorul vostru.“

„Mda“, a meditat Sorge. „S-ar putea ca vecinii mei să fie nişte neadaptaţi. Întotdeauna au avut gânduri bizare.“

„Dar eu nu pot crede asta despre Gerdi“, a suspinat Karina.

„Nici eu despre nevastă-mea!“ a erupt Shylm, şi toţi am desluşit cum îl sfâşiau bănuieli din ce în ce mai urâte.

„Neadaptaţi la Departamentul Presei Gândite?!“ a turnat Konia gaz pe foc şi, pentru o clipă, gândurile tuturor au amuţit.

„Dezlegarea misterelor e specialitatea noastră“, a subliniat Hanaga. „Deci lăsaţi supoziţiile şi treceţi la munca organizată! Pentru început, împrăştiaţi-vă, ascultaţi – şi străduiţi-vă să adunaţi date cât mai complete despre toţi Tăcuţii întâlniţi. Întocmiţi liste! Mâine, la aceeaşi oră, ne întrunim pentru centralizare!“

Docili, ne-am împrăştiat imediat, târându-ne după noi gândurile confuze.

„Ce faceţi, frumuşeilor?“ a emis Hanaga în urma noastră. „Sau aţi uitat că-n timpul investigaţiilor aveţi datoria să fiţi derutanţi? Spuneţi cele litanii ori cele sloganuri!“ Avea dreptate, dar ştii că mie îmi repugnă de

obicei să recurg la subterfugiile astea puerile şi penibile. Totuşi, am apelat la unica litanie pe care o reţin, cea învăţată în zilele noastre de început, când, pur şi simplu, mă temeam să nu te sperii cu intensitatea sentimentelor mele, pe lângă care această Cântare a Cântărilor mi părea un foc de paie.

„VINO DIN LIBAN, MIREASA MEA, VINO DIN LIBAN CU MINE! DEGRAB' POGOARĂ DIN AMANA, DIN SENIR ŞI DIN LIBAN, DIN A LEILOR CULCUŞURI ŞI DIN MUNŢII CU LEOPARZI!“

Am repetat asta de sute de ori, cu mintea golită de tot ce nu era dorinţă de a surprinde curgerea gândurilor mulţimii ce mă înconjura, gânduri pe care le percepeam doar ca pe un vacarm lipsit de sens, căci nu conţinutul lor mă interesa, ci posibilitatea ca măcar unul dintre emitenţi să se cufunde în tăcere.

Şi, în ciuda convingerii că nu voi găsi nimic, că toată istoria era o fantasmagorie, în Parcul Rombic am avut parte să văd cu ochii mei imposibilul: un bărbat de vreo patruzeci de ani, distins şi elegant, la fel de mut ca banca pe care stătea, de altfel, atitudine visătoare.

„Vă simţiţi bine, domnule?“ am emis, dornic să-i verific capacitatea de recepţie.

El a tresărit şi mi-a azvârlit o privire ostilă, dar a rămas tăcut în continuare.

„Sunt sigur că unul din noi are o problemă“, am insistat. „N-aţi vrea să lămurim…“

Tipul s-a strâmbat şi mi s-a adresat folosindu-şi vocea:

— Omule, dacă ai pauze în recepţie, e problema ta. Caută un medic, eu sunt un profan care n-a mai auzit de boala asta!

„VINO DIN LIBAN, MIREASA MEA…“, am reînceput, gonind pofta de a-mi autoreproşa modul idiot în care îl abordasem.

Şi, deodată, i-am recepţionat gândul:

„Zurliu!“

Părea o concluzie logică, dar m-a intrigat faptul că

era amalgamată cu o vagă senzaţie de uşurare. „Dumnezeu ştie de ce dracu'…“, mi-am spus, împrumutând expresia Şefului şi – macabră coincidenţă! — imediat mi-a captat atenţia unul dintre mesajele care sar peste distanţe, folosind aşa-numita punte a bunăvoinţei gândurilor purtătoare:

„Hanaga mort. Investigatorii aşteptaţi la Agenţie.“

Mi-am făcut datoria, preluând ştirea şi relansând-o în cercul de rază 308,7 m în centrul căruia mă aflam. Apoi, tremurând şi repetând numai „MUNŢII CU LEOPARZI“, m-am aşezat pe una din strapontinele benzii care rula spre Agenţie.

Pe măsură ce mă apropiam, mulţimea se îndesea şi se înmulţeau cei care, în stare de şoc, păreau obsedaţi de ceea ce numeau „măcelărirea unui investigator“ şi emiteau o imagine destul de distorsionată de preluarea din om în om, dar în care l-am putut recunoaşte, în mijlocul unei pete sângerii ce creştea încet, pe Hanaga, prăvălit într-o rână şi cu un cuţit rudimentar înfipt în spate. Şi mi-am dat seama că se afla în bibliotecă, aşa că am dedus că rămăsese peste program ca să caute referiri la ceva care-l preocupa, probabil la pauzele în emisia telepatică, pauze pe care, am presupus, ucigaşul le cunoştea şi le folosea fără scrupule.

Bineînţeles că toţi colegii mei au făcut aceleaşi deducţii şi presupuneri. Ba chiar, după ce ne-am strâns laolaltă, Karina s-a hazardat să afirme că neobişnuita idee de a face investigaţii din proprie iniţiativă îi adusese lui Hanaga ghinion, lăsându-l la bunul plac al unor forţe oculte, pe care ea le-a botezat „energii malefice imperceptibile“. „Dacă te-ar mai putea auzi“, am replicat, încruntându-mă, „Şeful ar spune: Femeie, Dumnezeu ştie ce dracu' e în capu' tău când emiţi bazaconiile astea! Iar eu, adjunctul lui, susţin că e datoria noastră morală să începem imediat cercetările, pentru a spulbera misterul care acoperă moartea lui neobişnuită!“

„Dragă Zwiat“, a intervenit Niske, maimuţoiul ăla, „eu, în calitate de Consilier Principal, nu neg că suntem

singura instituţie autorizată să clarifice circumstanţele în care fostul nostru şef a trecut în nefiinţă, dar, fără a fi de acord cu speculaţiile fantasmagorice ale Karinei, mă opun categoric împământenirii obiceiului de a ne lansa în investigaţii care n-au fost solicitate de Înaltele Foruri. Şi sper că nu conteşti dreptul meu de veto!“

M-am înroşit (pe toţi i-a distrat asta) şi mi-am pierdut controlul:

„Ştii că nu-l pot contesta, lua-te-ar naiba de legist căcăcios!“

Afurisitul a încremenit, fără să mai radieze decât furie incoerentă, iar ceilalţi şi-au ascuns stânjeneala debitând sloganuri şi litanii, care de care mai stupide.

Situaţia a fost salvată de faptul că tocmai se făcuse 9 p.m. şi Presa Gândită şi-a pus în funcţiune amplificatoarele, îngrămădind în minţile noastre Info-gândurile Serii. Şi bineînţeles că a început cu evenimentul evenimentelor, adică „omuciderea din biblioteca Agenţiei de Investigaţii“.

„Cercetarea nu va fi încredinţată bravilor investigatori, subalternii generalului post-mortem Hanaga, nu din cauză că Înaltele Foruri s-ar îndoi de competenţa acestora, ci pentru că, fiind vorba de un caz care îngrijorează în mod deosebit Conducerea Republicii, Parlamentul, întrunit urgent în şedinţă extraordinară, a hotărât înfiinţarea unei Comisii Speciale însărcinate cu elucidarea acestei crime fără precedent în istoria societăţii noastre telepate.“

„Ei?“ a întrebat satisfăcut Niske, iar eu nu m-am simţit în stare decât să fac stânga-mprejur, cu coada între picioare şi cu litania după-amiezii revenită în minte:

„… DIN A LEILOR CULCUŞURI…“

A doua zi am primit numirea în postul de Investigator-Şef, dar asta nu a însemnat şi că autorităţile au catadicsit să mă coopteze în Comisia Specială sau măcar să-mi aducă la cunoştinţă componenţa acesteia, pe care nici n-am reuşit s-o descopăr circulând prin gândurile cunoştinţelor mele din înalta societate.

Şi au urmat zile lungi, care au devenit săptămâni pe nesimţite, răstimp în care, probabil, mai toată lumea m-a surprins cugetând că, acolo SUS, se muşamalizase (am găsit cuvântul într-o carte de istorie şi am aflat din dicţionar că înseamnă „a ascunde o acţiune urâtă, necinstită") cazul Hanaga, iar eu am surprins Tăceri din ce în ce mai multe.

Dar n-am mai făcut încercări de a intra în vorbă cu tăcuţii. M-am mulţumit să-i urmăresc şi, folosindu-mi noua funcţie, am realizat ceea ce dorise răposatul, adică am întocmit o bază de date.

Acţiunea asta n-au mirosit-o decât câţiva dintre colegii mei (şi ei au socotit că e mai înţelept s-o facă pe niznaiul), pentru că nu foloseam facilităţile de la sediul Agenţiei decât în afara programului şi cutreieram oraşul recitând litania mai tot timpul. Până şi eu însumi m-am simţit – incredibil dar adevărat – la început atât de derutat, încât n-am conştientizat că, de fapt, făceam pe cont propriu investigaţii neautorizate. Iar când m-am dezmeticit, mi s-a părut prea târziu ca să mai dau înapoi, mai ales că obţinusem ceva rezultate.

Vreau să spun că vreo trei dintre Tăcuţii depistaţi de mine mă conduseseră tot la firma „Kazahom & Fiii", ai cărei angajaţi erau. Iar când i-am luat la bani mărunţi pe ceilalţi, am descoperit că nu exista niciunul printre ale cărui tranzacţii financiare să nu se fi numărat şi un transfer de fonduri către aceeaşi firmă!

Mi-am focalizat aşadar atenţia asupra numiţilor Kazahom şi am aflat că se reprofilaseră de curând, devenind în timp relativ scurt specialişti reputaţi în producerea de micro-aparatură biomedicală implantabilă.

Asta însemna ceva, un lucru la care nu îndrăzneam să mă gândesc în sânul aglomeratei noastre metropole. Aveam nevoie de răgaz şi izolare şi le-am găsit pe amândouă petrecându-mi următoarea zi liberă chiar în poiana în care sper să te afli acum… Aici, după ce am fost sigur că nu percep nici umbră de gând prin preajmă, am îndrăznit să formulez, clar şi concis, concluzia care se

impunea de la sine: neadaptaţii reuşiseră să realizeze nu un circuit de bruiaj, ci un implant anihilator-selectiv de emisie! Dar cum hotăra posesorul implantului ce gânduri să ascundă şi, mai ales, DE CE? Care putea fi scopul?

Ei, dar astea le puteam afla foarte simplu, câştigând încrederea unui tăcut care să-mi dezvăluie secretul!

Foarte simplu?!

„Baliverne, Zwiat!“ mi-am râs singur în nas. „Crezi tu că Hanaga nu s-a gândit la asta? Dar era mai deştept decât tine şi a înţeles că nu e nimic mai complicat decât să câştigi încrederea unui om care are acces la toate gândurile tale şi pe care, în realitate, tu vrei să-l bagi la apă! Numai un Tăcut ar fi în stare de performanţa asta!“

„Hopa!“ am tresărit. „Zwiat, băiatule, tocmai ai descoperit singur unul dintre avantajele Tăcerii!“

„Avantaj!“ am chiuit, aproape sărind în sus de bucurie. Iată cuvântul-cheie! Un investigator, mai ales un Investigator-Şef, şi-ar uşura enorm munca dacă ar putea jongla cu Tăcerea! Mda, dar e sau nu corect să aibă avantajul ăsta?

Cred că nimeni nu poate nega că-mi pusesem o întrebare pe care un profesor de deontologie ar fi trecut-o, fără şovăială, în rândul celor de zece puncte. „Dar“, mi-am spus atunci, „e cazul să dau pe apa sâmbetei deontologia şi să mă gândesc numai la avantaj – AVANTAJ, adică!“.

Da, da, soluţia era să-mi aplic terapia intensivă de zugrăvire în culori extrem de vii a portretului „investigatorului ideal“, cel care putea emite selectiv, în timp ce, de recepţionat, recepţiona totul, transformându-şi astfel munca într-o adevărată bagatelă! Zis şi făcut! În săptămâna următoare, în locul litaniei cu care toată lumea se obişnuise, m-am apucat să tot pritocesc în minte reveria roz al cărei erou principal eram eu, *investigatorul tăcut* – faptă ce mi-a atras oprobiul colegilor, care, chiar şi atunci când mă priveau în ochi, se gândeau, ostentativ, la modul în care decăzusem. Iar papagalul de Niske a mers chiar până la a emite, adresându-mi-se direct:

„Zwiat, am luat notă de ideile tale antisociale! Voi

raporta Înaltelor Foruri şi voi cere să ţi se retragă conducerea Agenţiei, ba chiar să fii concediat dacă prima sancţiune nu te va readuce la gânduri mai bune!“

I-am întors spatele şi l-am tratat cu indiferenţă, adică i-am servit un „VINO DIN LIBAN, MIREASA MEA…“.

Şi am râs sincer când a plecat, întreţesând crâmpeie de înjurături şi gânduri mânioase, la fel de sincer cum m-am bucurat a doua zi, când m-am pomenit acasă cu Gerdi, fiul tăcut al Karinei.

— Domnule Zwiat, a rostit el (mărturisesc, Cyntya, că auzind iarăşi vorbe în spatele cărora păreau să nu existe gânduri m-am înfiorat ceva mai abitir decât în Parcul Rombic, atunci când asta mi se întâmplase pentru prima oară), în primul rând vă rog ca, în timp ce mă ascultaţi, să vă recitaţi litania preferată şi să încercaţi să n-o întrerupeţi nici când îmi veţi răspunde, cu glas, prin câte un simplu „da“ sau „nu“. Se poate?

„VINO DIN…“

— Da!

„… LIBAN, MIREASA MEA…“

— Aşadar, domnule Zwiat, a continuat, zâmbind cu toată faţa, am în fiecare zi acces la gândurile mamei mele, care, tot în fiecare zi, are acces la gândurile dumneavoastră. Deci cunosc ceea ce, în visele care vă bântuie în stare de veghe, numiţi „prototipul investigatorului ideal“, şi vă pot ajuta să ajungeţi aşa cum jinduiţi – contra unei sume modice vărsate în contul meu, ca intermediar, şi a alteia ceva mai mari, destinată trustului „Kazahom & Fiii“, cel care deţine pâinea şi cuţitul. Ce ziceţi, vă interesează?“

„… POGOARĂ DIN…“

— Ba bine că nu!

„… AMANA, DIN SENIR…“

— Excelent! Atunci, ca garanţie, operaţi transferul în contul meu şi însoţiţi-mă la sediul filialei „Kazahom“ din metropola noastră!

„Drace, chiar mă vâr în asta? Chiar acum?“ mi-am scăpat gândul cu îngrijorare tot atât de sinceră pe cât îmi

fusese bucuria.

— Nicio grijă, a râs el, şi de data asta i-am recepţionat şi gândul, şi veselia. Nu riscaţi nimic, avem şi noi un cod al onoarei, răsplătim întotdeauna încrederea cu onestitate! Vă rog doar să nu renunţaţi la litanie înainte de a ajunge în Adăpostul nostru. Ei, batem palma?

„… A LEILOR CULCUŞURI…“

— Chiar acum!

„… DIN MUNŢII CU LEOPARZI…“

Şi i-am întins mâna, gest pe care l-am repetat şi când l-am cunoscut pe „pregătitorul“ lor, în aşa-numitul adăpost, un soi de buncăr subteran aflat la circa patru sute metri sub clădirea sediului, adică, îţi dai seama!, la o adâncime ce depăşeşte, cu marjă de siguranţă, distanţa maximă de emisie-recepţie clară.

— E datoria mea, a început pregătitorul, după ce Gerdi s-a retras făcându-mi încurajator cu ochiul, să vă explic care sunt multiplele avantaje şi singurul dezavantaj a ceea ce vă putem oferi. Pe scurt şi în termeni accesibili oricui, este vorba de un absorbitor selectiv de unde psi care vă va fi implantat sub tâmpla stângă printr-o operaţie rapidă şi nedureroasă şi pe care organismul dumneavoastră îl va tolera de la bun început. De asemenea, vă garantăm că implantul nu poate fi detectat cu niciunul dintre mijloacele pe care tehnica actuală le pune la dispoziţie.

Cât despre rolul său, ei bine, absorbitorul detectează două lungimi de unde psi relativ apropiate, şi anume cea a vinovăţiei şi cea a dorinţei de a ascunde. Prin urmare, toate gândurile care vă fac, conştient sau inconştient, să vă simţiţi vinovat de ceva (cum ar fi încălcarea unui principiu) sau faţă de cineva (fie că acesta se află sau nu în intervalul spaţial de emisie-recepţie clară), precum şi toate cele pe care, dintr-un motiv sau altul, doriţi să le păstraţi numai pentru dumneavoastră, vor fi absorbite de implantul care este alimentat de o infimă fracţiune din propria dumneavoastră bioenergie, ceea ce nu are niciun fel de efecte secundare. Unicul său defect este că, odată

declanşat de lungimile de undă respective, va absorbi tot ce emiteţi, pe alte lungimi, în acelaşi timp. (De exemplu, inofensivele senzaţii de fond, ca frigul, foamea...) De aici dezavantajul: vă face să reprezentaţi, pentru cei din jur, o suspectă oază de tăcere.

„Dacă n-ar fi fost Tăcerile, nu aş fi ajuns aici“, am emis – iarăşi aproape fără să vreau! — adevărul.

A râs.

— E şi ăsta un aspect al problemei. Dar noi antrenăm oricum o echipă de... racolare! Iar specialiştii noştri lucrează deja la absorbitoarele din generaţia a doua, dotate cu filtre speciale, care îi vor permite utilizatorului să emită partea inocentă a gândurilor şi a senzaţiilor sale. În plus, vor avea efect şi asupra aşa-numiţilor „excepţionali“, ştiţi, cei cu capacitate înnăscută de emisie-recepţie pe distanţe nelimitate. Iar clienţii noştri mai vechi vor beneficia de înlocuirea implantului din prima generaţie cu cel nou, la un preţ derizoriu.

„Fascinant!“ am comentat, cu inima galopând.

— Păreţi confuz şi îngrijorat. Să deduc că totuşi nu vă veţi supune operaţiei de implantare?

„Oh, ba da! Aţi avut încredere în mine şi consider că am datoria morală de a cumpăra implantul, devenind astfel aliatul dumneavoastră.“

A râs din nou.

— Bunele dumneavoastră intenţii în ceea ce ne priveşte vor fi adeverite sau infirmate de faptele dumneavoastră ulterioare. Apropo, „cazul Hanaga“ a convins, cred, pe toată lumea că moartea violentă a reintrat în cotidian... Iar dumneavoastră, care cunoaşteţi mai multe... amănunte, vă pot spune că răposatul nici măcar nu era unul dintre clienţii noştri infideli, ci doar un... curios care, după ce a auzit de două ori numele trustului nostru asociat cu problema care îl frământa, a intenţionat să scormonească biblioteca, încercând să afle totul despre ceea ce, în Era Singurătăţii, se numea percheziţie. Căci visa să capete aprobarea de a cerceta amănunţit sediile tuturor filialelor noastre şi de a ne

interoga toţi angajaţii – în stare de hipnoză. Dar colega dumneavoastră Karina era pe-aproape când şi-a urzit planul şi nu s-a putut împiedica să se gândească la asta acasă, în prezenţa lui Gerdi. A fost ghinionul lui Hanaga, a continuat, cu o grimasă ironică, şi norocul celor care, ca şi dumneavoastră, apreciază avantajele emisiei selective. Să nu cumva să vă închipuiţi că aceştia ar fi mai ales indivizi cu înclinaţii criminale! Dimpotrivă, majoritatea o deţin reprezentanţii înaltei societăţi, înţelegeţi, politicieni, oameni de afaceri…

„COBOARĂ DIN LIBAN, MIREASA MEA…“

— Aşa fac mulţi, a hohotit el, pentru a treia oară. Când cele aflate îi răscolesc, apelează la litanii ca să-şi oprească gândurile de tot felul. Vă daţi seama cât de bine vă veţi simţi când veţi putea renunţa la acest mijloc rudimentar de camuflare?

Într-adevăr, după două ore, când am părăsit buncărul cu contul simţitor subţiat, dar cu implantul în dotare, mi-a făcut plăcere să mă concentrez asupra planului acţiunilor mele viitoare ştiind că nu-l emiteam – pentru simplul fapt că aveam dorinţa de a-l ascunde.

„Fiecare pasăre pe limba ei piere“, am cugetat amuzat de ironia sorţii care îmi permitea să distrug „Kazahom & Fiii“ cu propriile sale arme. Căci plănuisem ca a doua zi să cer o audienţă la însuşi Ministrul Securităţii Publice, cu scopul de a mă prezenta drept dovadă vie a abominabilei maşinaţii care era pe cale să arunce societatea omenească înapoi în promiscuitatea şi corupţia Erei Singurătăţii, readucând printre noi Izolarea, adică ocrotitoarea ipocriziei a minciunii, a jafului, a crimei, a lipsei de scrupule, a exploatării… Ce mai, aveam să dobor, fără doar şi poate, puternicul trust care redeschidea cutia Pandorei!

Cred că-ţi închipui, Cyntya, că a urmat o noapte în care am dormit cum nu mai dormisem dinaintea morţii lui Hanaga, adică buştean şi fără să-mi amintesc la trezire nici visele mele, nici fragmente, fie ele terifiante sau paradiziace, din visele vecinilor de apartament.

Ceea ce nu cred că îţi imaginezi este că am obţinut nesperat de uşor audienţa plănuită. De fapt, am fost poftit în biroul ministrului imediat ce mi-am prezentat solicitarea, folosind legătura gând-gând a curierilor de serviciu.

Iar ceea ce nu-mi imaginasem eu a fost că, odată pătruns în spaţiul de izolare la care are dreptul cabinetul ministrului – ca toate celelalte incinte destinate unor activităţi ce necesită maximum de concentrare –, am constatat cu stupoare că locul celor emise de personalul din afară, care se estompau treptat, nu era ocupat de nimic altceva, ca şi cum m-aş fi îndreptat spre o încăpere pustie.

„Probabil că Excelenţa Sa lipseşte momentan, dar şi-a exprimat dorinţa de a mă găsi aşteptându-l“, mi-am spus şi, pe deplin încrezător în această deducţie, nu am mai îndeplinit formalitatea ciocănitului în uşa de lemn sculptat. La ce bun, dacă tot n-avea cine să-mi răspundă?

Dar ce oribilă surpriză! În cabinet se aflau trei persoane: Ministrul Securităţii Publice, Ministrul Sănătăţii şi o secretară apetisantă.

— Nu te ştiam atât de neprotocolar, domnule Investigator-Şef! a spus – prin viu grai – Ministrul Securităţii Publice.

Iar ceilalţi doi au izbucnit în râs şi, fiindcă nu-şi emiteau nici măcar „veselia“, am presupus că, în sinea lor, se simţeau vinovaţi pentru că râdeau de mutra mea perplexă.

— Pesemne că erai din cale-afară de preocupat de cele pe care intenţionezi să ni le comunici, a continuat primul. „Dar înainte de a te asculta“, a început să emită, „dă-mi voie să te felicit pentru că ai intrat în Tabăra Puterii!“

Câteva secunde l-am privit cu ochi rătăciţi. Pe urmă am priceput că nimerisem în bârlogul cui nu trebuia, de unde am ieşit trântind uşa. Dar asta s-a întâmplat după ce m-am înclinat, în zeflemea, în faţa celui pe care îl crezusem superiorul meu integru şi am rostit, cu

ceremonioasă şi amară ironie:

— *Ave, Caesar, morituri te salutant!*

Desigur, nu era vorba de mai multe persoane mergând la moarte (dar cine, în zilele noastre, mai ştie atâta latinească, încât să folosească singularul?), ci doar de mine, fraierul, cel care tocmai avea şansa de a crăpa ca Hanaga!

Dar nu asta mă îngrozea în clipa aceea şi nu asta mă îngrozeşte acum, ci faptul că am înţeles cât de departe s-a ajuns, că am început să văd clar viitorul – fresca unei societăţi stratificate, având în vârf o şleahtă dotată cu absorbitoare selective din ce în ce mai performante, iar la bază mulţimea continuând să-şi emită, candidă, fiecare gând, fiecare temere, fiecare speranţă şi neavând habar că astfel se află, cu mâinile legate, la bunul plac al unor şacali deghizaţi în oiţe!

O, nu, mulţumesc! N-am de gând să trăiesc coşmarul ăsta, nici măcar făcând parte din… elită, monstruoasa elită ipocrită!

Şi nici n-am de gând să aştept cuţitul ucigaş. Voi face sacrilegiul de a profita de avantajul implantului cu care m-am pricopsit şi care îmi va absorbi intenţiile sinucigaşe, aşa cum a absorbit şi mesajul acestei scrisori, şi voi înghiţi destule somnifere ca să nu mă mai trezesc niciodată.

Tu, Cyntya, iartă-mă! Şi, dacă ai convingerea că se mai poate face ceva, luptă cu RĂUL! Dar ţine minte că sinuciderea mea nu înseamnă laşitate, ci doar recunoaşterea neputinţei, căci sunt convins că zarurile au fost deja aruncate!

„De ce n-o fi vrut s-o citesc aici?“ se întrebă Cyntya Zwiat, azvârlind scrisoarea pe pat, alături de cadavrul chircit al celui care-i fusese soţ.

„Ar fi fost normal să dorească să afle vecinii, să se răspândească… adevărul! A, da, probabil s-a temut că-i voi atrage către mine pe ucigaşii cu implant… sfântă naivitate! Omul ăsta a trăit şi a murit copilăreşte!

Şi eu care voiam să-i povestesc cât de util îmi e absorbitorul în munca mea de psihiatru, cât de bine m-am

descurcat în ultimele două săptămâni, când mi-am putut ascunde o parte din gânduri în timp ce îmi sondam pacienţii! Oh, când mă gândesc că plănuisem să-l conving să meargă chiar azi la «Kazahom & Fiii»! Dar, oh, idiotul…“

ÎNCHISOARE CONTRAVENŢIONALĂ

Nu cred că totul a început din cauza tatei – deşi mama e întotdeauna gata să jure că sunt fiul celebrului Hon Reep (având grijă să menţioneze că o fiolă cu sperma lui a costat-o bursa pe cinci luni) şi că de la el am moştenit microbul curselor de teleportare.

Oricum, avocatul – un nonagenar pedant – n-a fost de acord să ridice problema moştenirii genetice. A cerut doar circumstanţe atenuante pentru că stabilisem un record: mă teleportasem din sectorul ß5V în sectorul Ø3S într-un minut, o secundă şi cinci zecimi, adică atinsesem viteza de doi parseci pe secundă!

Auditoriul a fost impresionat. Publicul m-a ovaţionat, juraţii m-au aplaudat, procurorul mi-a strâns mâna şi judecătorul şi-a scos tricornul şi mi-a zâmbit cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenţia era gravă, depăşirea cu peste sută la sută a vitezei legale, iar consecinţele – perturbarea traficului pe întreg tronsonul şi contorsionarea liniilor spaţiu-timp din sistemul Ø3S-12, cel al planetei de destinaţie – dezastruoase. Nu se înregistraseră pierderi de vieţi omeneşti, dar debandada şi pagubele materiale erau considerabile.

Aşa că m-au condamnat. Închisoare contravenţională – doi ani standard cu suspendarea a trei grade de libertate.

N-am cerut recurs. Toate legăturile mele sus-puse m-au avertizat că nu m-aş fi ales decât cu trei luni de aşteptare zadarnică, adică trei luni de detenţie în plus – şi încă într-o banală închisoare tridimensională!

De fapt, un teleportist împătimit, ca mine, nu putea considera experienţa transferului în plan – în aşa-numita placă C (a contravenienţilor) din penitenciarul Mawakucci

(vestitul stabiliment purtând numele inventatorului teleportării din spaţii n-dimensionale în spaţii n-1 şi retur) – altfel decât emoţionant de inedită!

În primul rând, mi-au extras teleportatorul individual, încorporat în parietalul stâng; pe urmă m-au expediat în Bidimensional folosind un aparat vetust, cu cabină.

În timpul transferului n-am simţit nimic. Asta a fost prima dezamăgire. Dar mai cruntă a fost a doua, pe care mi-a adus-o traiul în plan. Pentru că aveam senzaţia că eram tot vechiul eu, deşi eram conştient că mă transformaseră într-o pată-târâtor rotitoare, văduvită chiar şi de grosimea infinitezimală a celei mai fine folii din acel spaţiu căruia îi aparţineam de drept.

Era aşadar normal să caut o compensare, ceva care să spulbere plictiseala inerentă detenţiei în condiţii total nespectaculoase, printre alte entităţi blazate, vegetând ca nişte tuşe de culoare într-un tablou viu, căruia îi percepeam rama ca pe o impenetrabilă pâclă translucidă.

Fireşte, cu asta mi-am început pledoaria la cel de-al doilea proces. (Renunţasem la serviciile avocatului, sincer convins de sublima lor inutilitate.) Dar nu m-au lăsat să-mi finalizez expunerea explicativă. În schimb, am obţinut circumstanţe atenuante pentru ingeniozitate excepţională: realizasem, şi încă artizanal, primul mini-teleportator bidimensional!

Personal, nu eram câtuşi de puţin mulţumit: improvizaţia mea nu mă putea teleporta decât în celelalte plăci ale închisorii, şi asta cel mult o dată pe zi, pentru că era alimentată de propriul meu biocâmp energetic – iar eu am fost de când mă ştiu un tip cu hiper-instinct de conservare!

Însă auditoriul a fost impresionat. Nu exista public (deţinuţii nu erau admişi la procesele din placă, pentru a se preîntâmpina propagarea ideilor subversive), dar juraţii au scandat „Mulţi ani trăiască!“, procurorul şi-a şters pe furiş o lacrimă, iar judecătorul a făcut de trei ori „Tţ!“ şi mi-a zâmbit cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenţia era gravă – deţinere şi utilizare

neautorizată a aparaturii de transport, iar consecinţele – generarea de fisuri remanente în ramele izolatoare şi favorizarea prelingerii în Tridimensional a deţinuţilor aplanizaţi – dezastruoase. Nu evadase nimeni, dar „prelinşii“ acuzau disfuncţii de gravitate medie ale organismului, iar pagubele materiale erau considerabile.

Aşa că m-au condamnat. Închisoare contravenţională – încă un an standard cu suspendarea încă unui grad de libertate!

La recurs nici nu m-am mai gândit. Ştiam că nu face parte din drepturile contravenienţilor recidivişti judecaţi în închisoare.

De fapt, n-am avut timp să mă gândesc la nimic, pentru că forţele de ordine m-au scurs imediat într-o pată teleportatoare!

Transferul a fost la fel de sărac în senzaţii. Şi mă simţeam acelaşi eu, deşi îmi era clar că mă aliniarizaseră şi că eram o parte a „Segmentului Contravenienţilor“ din Arestul Liniar. E drept, acolo percepeam lumea ca pe o vale îngustă şi adâncă, în care schimbarea sensului de mers era similară unei rotaţii combinate cu ghemuirea în mine însumi, şi implica o concentrare extenuantă. Dar reprezenta mult aşteptatul factor inedit şi mi-a menţinut buna dispoziţie timp de două luni. Pe urmă n-a mai avut niciun haz; devenisem expert în întoarceri. În schimb, am sesizat imposibilitatea de a-l depăşi pe cel care se deplasa (sau, pur şi simplu, sta) înaintea mea sau de a mă lăsa depăşit de cel care venea din urmă; şi, cum era normal, am căutat o posibilitate de înlăturare a acestui inconvenient major – care mă obseda, mă teroriza, ce mai, mă scotea din minţi!

Am vrut să explic asta la al treilea proces. Fireşte, nu am găsit înţelegerea scontată, ci doar obişnuitele circumstanţe atenuante – pentru că eram primul aliniarizat capabil de autocontrolul şi concentrarea necesare trecerii înaintea sau în urma unui coabitant, printr-un proces de infiltrare şi străpungere instantanee în şi a trupului celuilalt.

Ca de obicei, auditoriul a fost impresionat. De data asta erau doar procurorul şi judecătorul. Primul m-a implorat să nu-l traversez, iar cel de-al doilea şi-a făcut cruce înainte de a-mi zâmbi cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenţia era gravă – încălcarea premeditată a Legii Nepătrunderii, iar consecinţele – defazaj temporal între acţiuni în mod natural concomitente şi tulburări mentale ale celor depăşiţi – dezastruoase. Nimeni nu înnebunise, nu într-atât încât să fie irecuperabil, dar cheltuielile de spitalizare erau considerabile.

Aşa că m-au condamnat. Închisoare contravenţională – o suplimentare de optsprezece luni standard, în condiţiile suspendării penultimului grad de libertate.

Imediat, forţele de ordine m-au împins în liniarul teleportator. După banalul transfer (pe care cel puţin mă resemnasem să-l privesc ca atare), m-am pomenit într-o Carceră Zero-dimensională, tot cu impresia că eram neschimbat, deşi ştiam că mă punctiformizaseră şi mă înghesuiseră în ceea ce era, de fapt, intersecţia a două segmente din Arestul Liniar. Acolo trăiam cu iluzia că sunt prizonierul unui cilindru buretos, plămădit din familiara pâclă translucidă, care, deformându-se şi realizând negativul formelor mele, mă încorsetase, nepermiţându-mi decât să mă rotesc în jurul propriei axe, pe care mi-o închipuiam ca pe o ţeapă ce mă traversa din anus până în creştet, ţintuindu-mă în acel punct blestemat!

Abia atunci am înţeles cu adevărat ce e plictiseala. Nu ştiu cum mă hrăneau, dar e cert că îmi furaseră până şi senzaţia de foame! Şi n-aveam cui să-i arunc o vorbă şi, dacă doream să mă mişc, mă pomeneam învârtindu-mă ca o sfârlează! Degeaba îmi schimbam tot mai des sensul de rotaţie! Nu izbuteam să sparg monotonia – adică ceea ce e, pentru mine, principalul factor de stres.

Ştiu că ar trebui să povestesc despre asta – acum, la al patrulea proces. Dar tac, pentru că am învăţat ce este – şi ce nu – demn de luat în consideraţie!

De pildă, sunt sigur că îmi vor acorda circumstanţe atenuante, pentru că am demonstrat că e posibil să te

roteşti cu atâta furie, încât să-ţi dezghioci carcera şi, făcând corp comun cu ea, să te deplasezi, prin rostogolire, de-a lungul segmentelor-arest, antrenând toate celulele din intersecţii.

Şi bănuiesc că auditoriul va fi impresionat – de fapt e numai judecătorul, un chip de pâclă luminiscentă, care îmi zâmbeşte deja cu nedisimulată simpatie.

Dar – nu am dubii – contravenţia e gravă – dislocare şi transport neconvenţional al echipamentelor imobile din dotare, iar consecinţele – demolarea ireversibilă a barierelor dintre segmentele-arest şi carcere şi antrenarea deţinuţilor în mişcare necontrolabilă – dezastruoase. Nu a murit nimeni, dar majoritatea aliniarizaţilor şi punctiformizaţilor prezintă plăgi străpunse; iar pagubele materiale sunt fabuloase!

Aşa că mă vor condamna. Cel puţin doi ani suplimentari de închisoare contravenţională. Dar nu-mi imaginez cum dracu' or să mă mai transforme şi unde naiba or să mă mai teleporteze!

CULOARE LOCALĂ

Amiază. Soare – de nu te poţi uita! Vânt – de mult i s-a uitat numele!

Spaţioportul Terra III, zis Poarta de Est, poreclit Uşa din Dos. Elipsă de vreo şaizeci de hectare, acoperită cu gazon artificial (made in USM – United States of Moon) hărtănit, cu margini ciupite artistic.

În focarul din S-E, trei exemplare subnutrite de giga-molia terrestris (specie derivată, prin clonare şi mutaţii scăpate din frâu, din Pasărea Noului Paradis, adusă, prin contrabandă, în vremea Primului Mare Embargo, din Betelgeuse IV); două răzuiesc gazonul cu ciocurile-coasă; a treia (femelă gestantă, căci giga-molia e mamifer marsupial) greblează cu coada dinţată şi înghite pe nemestecate.

În focarul din N-V, aliens (cincisprezece bucăţi felurite) descind din singura navă parcată şi se zgâiesc în cele patru vânturi cu ochii roată.

Un aeroglisor (tip rablă cu lustru) coboară vertical şi aterizează brusc. Din gazon se înalţă vălătuci de praf. Vălătucii – negrii tuci! — se contopesc.

E beznă.

Praful se împrăştie fără grabă.

Când vizibilitatea redevine acceptabilă, în aeroglisor sunt deja paisprezece aliens şi catrafusele lor.

Lângă aeroglisor e alien Shawror – umanoid fusiform, mult peste înălţimea standard; poartă salopetă etanşă, cu buzunare aplicate, cizme cu gheare, mănuşi cu degete suplimentare, cască defensivă şi obrăzar cu transparenţă reglabilă. Lângă Shawror – o valiză supraponderală.

PILOTUL (homo-sapiens-mutantis pur-sânge, pregătindu-se să programeze decolarea, priveşte peste umăr la Shawror şi i se adresează politicos – adică el aşa crede): Ce naiba, tipule, n-ai de gând să urci odată?

SHAWROR (mimând un zâmbet – adică el aşa crede): Nţ! Mulţumind la tine, nu suind la mine! Mine place cercetând culoare local. Singur mine cercetând place!

Pilotul saltă din umărul drept şi-şi strâmbă gura într-o parte. Aeroglisorul decolează scârţâind şi se înalţă odată cu vălătucii tip tuci.

E beznă.

Praful se împrăştie fără grabă.

Când vizibilitatea redevine acceptabilă, alien Shawror e înconjurat de şapte pomanagii trenţăroşi. (La circa zece metri în spatele lor, pe direcţia S-S-V, un capac mimetic, tip gazon fals, culisează peste un orificiu tip gură de canal.)

TRENŢĂROŞII I, II, III (mutanţi cu malformaţii banale, psalmodiază în canon pe patru voci – pentru că trenţărosul I are două capete): Dai la noi un ban, alien barosan!

TRENŢĂROŞII IV, V, VI (corcituri homo-aviane, bine sărite de douăzeci şi cinci de ani standard, cu aripi atrofiate şi gâturi golaşe, prost camuflate de fleandura bălţată – uniformă cvasioficială a Copiilor Căilor Rulante – silabisesc la unison): N-avem tată, n-avem mamă! Alien

bun, dă-ne pomană!

TRENŢĂROSUL VII (un superb homo-sapiens-sapiens, tip arian, cu ochelari reflectorizanţi, sprijinit într-un baston de lemn autentic): Sta-vor goi bogatul şi săracul înaintea Judecăţii, şi geaba fi-va căinţa lor dacă milostenii nu vor fi făptuit îndestul…

SHAWROR (indicând băţul cu un pseudo-deget): Asta cumpărând! Cât?

TRENŢĂROSUL VII (ca şi cum ar fi văzut gestul, strânge băţul la piept): Blestem asupră-i hainului ce râvnit-a sprijinul văduvitului de lumină!

SHAWROR:?!

TRENŢĂROŞII I, II, III: Dai la noi un ban, alien barosan?

TRENŢĂROŞII IV, V, VI: N-avem tată, n-avem mamă! Alien bun, ne dai pomană?

SHAWROR (strâmbându-se – adică trenţăroşii aşa cred): Nţ! (Le întoarce spatele şi rosteşte sentenţios, parcă adresându-se unui arbitru nevăzut:) Demnitate nu! Păcat fiind!

Trenţăroşii îl improaşcă cu sudalme învălmăşite şi-şi înfrăţesc eforturile încercând să-i urnească valiza.

SHAWROR (tot sentenţios): Solidaritate da! Pericol fiind! (Îşi face loc printre ei, cadorisindu-i, fără discriminare, cu câte un dos de palmă. Apoi loveşte de două ori, prieteneşte, partea cea mai proeminentă a valizei burduşite.)

Valiza demarează spre Poarta A, plutind la trei milimetri deasupra gazonului prăfos. Shawror scoate din buzunar o microtelecomandă, o depliază şi o aţinteşte asupra cufărului zburător. Este atras, imediat, pe urmele lui. Pluteşte lin, dar iute, când şi când agitând praful cu gheara câte unei cizme, şi evitând, cu măiestrie, impactul cu giga-molia gestantă.

Trenţăroşii (pomanagii poligloţi) înjură în limbi de mult uitate sau abia inventate şi prind să-l fugărească în trombă, care în pas ţopăitor (adică homo-avianii), care târâş-grăpiş (adică malformaţii), care călare pe băţ (adică

văduvitul de lumină).

Valiza şi alien Shawror frânează în faţa Porţii A. Prima se oploşeşte-n praf. Al doilea e momit de afişele ţipătoare care tapetează canaturile porţii (nu atât în scop publicitar, cât pentru a masca plasto-zugrăveala scorojită).

SHAWROR (cu dispreţ, de fiecare dată când termină de citit câte un afiş): Nţ!

Trenţăroşii se aproprie gâfâind şi prind să mişune, pe muteşte, în spatele lui. El îi ignoră.

SHAWROR (după treisprezece minute şi treisprezece secunde – standard! —, sentenţios, parcă adresându-se unui arbitru nevăzut): Cultură nu! Trist fiind! (Se întoarce şi caută valiza din priviri. Nu-i găseşte decât urma-n praf. Holbându-se:)?! (Ridică ochii şi-i vede pe trenţăroşi îndepărtându-se, înghesuiţi, claie peste grămadă, pe valiza care pluteşte spre gura de canal. Dă să scoată telecomanda şi icneşte găsindu-şi buzunarul gol. Apoi, resemnat:) Tehnică da! Jale fiind!

IRECUPERABILUL DONALD

Ca de obicei, lumea se contură brusc în jurul lui şi, tot ca de obicei, Donald fremătă, încântat.

„Bun sosit în 27 septembrie 1992, domnule!“ îşi ură. „Bucureştiul e la picioarele dumneavoastră! Cuceriţi-l!“

Zâmbi, îşi studie în grabă hainele neobişnuite, aprinse o pseudo-ţigară (recuzită absolut necesară pentru camuflarea tragerii de timp) şi îşi roti ochii, cercetător, fără să neglijeze niciun amănunt din cele observate: blocuri urâte, înghesuite, cu tencuiala ciupită de amprentele murdare ale anilor; strada desfundată şi îngustată de automobile parcate dezordonat; câteva cumetre grase cărând sacoşe burduşite; câţiva copii murdari jucându-se nu departe de un container ce trona printre gunoaie răvăşite, emanând un miros fetid, aproape insuportabil; o melodie lălăită pe nas: „Eu i-am spus nevestei mele / să nu se ducă la lemne“. Privirile lui Donald căutară şi descoperiră cântăreţul, un mustăcios gol până la brâu, irigând, cu un ibric văduvit de coadă, trei

ghivece mari ce se lăfăiau, în echilibru instabil, pe balustrada unui balcon de la etajul al treilea.

„Totuşi... Totuşi, fufele de la «Localizări» nu mi-au dat indicaţii suficient de precise“, conchise, posomorându-se. Nu putea crede că liderul unui partid politic de o asemenea importanţă ar fi locuit şi votat vreodată într-un astfel de cartier!

Misiunea lui banală părea să se complice – şi nu din vina lui. El ar fi trebuit doar să fie prezent la ora şi la locul indicat şi să dilate, numai pentru sine, o fracţiune de secundă, aducând-o la dimensiunea a cinci minute, timp arhisuficient ca să se strecoare neobservat în spatele liderului tocmai când va fi încununat cu ştampila „votat“ numele unui candidat la preşedinţie. Ar fi ajutat astfel la descâlcirea încurcatelor iţe ale unui agitat sfârşit de mileniu – şi încă pe una din liniile de timp principale!

După o scurtă ezitare, se hotărî să-i ceară o informaţie fetişcanei blonde care se apropia. „Doar n-o să se modifice trecutul pentru o biată întrebare!“

— Scusati-ma, tomnisora, stiti cumva daca la acest sectia voteasa si tomnul...?

La auzul numelui, fata clipi surprinsă, ceea ce n-o împiedică să-l cântărească, o secundă mai târziu, cu priviri sticlind a râs.

„Uite la el! Ce stil are la agăţat! Da’ e-nţolit ca lumea! Chiar o fi v’un observator străin? Unu’ mai picat din lună?“

— Da’ de unde, domnule, îi răspunse, luând un aer serios. Ce să caute ăsta în Militari? Ăsta stă în...

Un al şaselea simţ – sau poate doar frângerea, pe o notă falsă, a lălăielii din balcon – îl făcu pe Donald să ridice ochii tocmai când mustăciosul lovea un ghiveci, ca din greşeală, aşa că o înhăţă pe fată de braţ, trăgând-o spre el. Ea ţipă scurt, a surpriză, în vreme ce recipientul de lut se zdrobea de caldarâm, la picioarele lor, împroşcând gălăgios cioburi zdrenţuite. Chipuri curioase se iţiră la ferestre. Fata privi în sus, observă retragerea grăbită a mustăciosului, se smuci din mâna interlocutorului

ocazional şi se repezi spre intrarea blocului, urlând:

— Idiotu' dracului! Gelos împuţit! De data asta putea să mă omoare!

Cuvintele izbiră auzul lui Donald ca un semnal de alarmă.

„Dumnezeule! Dacă o omora! Dacă o rănea numai! Din cauza mea! Pentru că am oprit-o eu! Aş fi modificat trecutul!"

Răsuflă uşurat, bucurându-se şi pentru că ghiveciul spart fusese gol. „N-a pierit nici măcar o floare!"

Dar un alt gând îl înfioră imediat, făcându-l să privească, îngrijorat, de-a lungul străzii. „Dacă obiectul, atins poate fără intenţie, trebuia să cadă în capul cuiva, care a fost nevoit să ocolească locul ocupat de ea?" Dar nu, niciuna din traiectoriile rarilor trecători nu părea că ar fi putut să intersecteze spaţiul buclucaş.

Tremurând, dar sperând din tot sufletul că spargerea unui ghiveci nu putea produce ceea ce *Cartea Timpului* numea o modificare, Donald se hotărî să se întoarcă acasă. Oricum, trebuia să le ceară celor de la „Localizări" coordonate mult mai precise. Investigaţiile la faţa locului erau prea periculoase! Profită de un moment în care atenţia observatorilor de la ferestre se îndreptă spre etajul trei – blonda ieşise pe balcon şi înjura birjăreşte – şi dispăru, pur şi simplu, îndreptându-se spre locul şi timpul său natal.

O scurtă ameţeală. Alunecări şi rostogoliri vertiginoase. Şocul impactului cu un obstacol vâscos, parcă elastic. Şi imediat senzaţia că străbătea un zid de gelatină…

Se pomeni tolănit într-un fotoliu, împovărat de trupul gol al unei femei, sărutându-i sânii…

Îi întâlni ochii care se speriară de privirea lui. Apoi văzu că era tânără, frumoasă şi… străină!

O azvârli de parcă trupul ei ar fi devenit brusc fierbinte, îşi frecă pleoapele, privi nedumerit încăperea necunoscută şi sări, ca teleghidat, în picioare.

— Ai înnebunit, Roland?! ţipă femeia, adunându-se de

pe covorul gros şi străduindu-se (fără să ştie prea bine de ce) să se înfăşoare în prosopul care zăcuse alături.

„Aici mă cheamă Roland“, observă Donald, încercând să se calmeze. „Aici“, adică unde? În ce lume nimerise? Crease o ramificaţie provocând spargerea ghiveciului ăla blestemat? Sau se zăpăcise în aşa hal încât se pierduse într-un nod şi schimbase linia de timp?

— Ce te-a apucat? insistă femeia, studiindu-l intrigată.

„Poate sunt şi îmbrăcat cum nu se cuvine“, cugetă el, şi făcu doi paşi spre stânga, nerăbdător să-şi zărească imaginea reflectată în oglinda ovală incrustată într-un perete, printre aplice argintii.

Purta numai un şort plisat, cu hiperbole verzi pe fond alb, cu o vagă tentă gălbuie.

„Deci teoria se adevereşte. Îmbrăcămintea se poate schimba şi independent de voinţa mea“, constată, mulţumit că, cel puţin, *Cartea Timpului* se dovedea fără cusur – şi se concentră, străduindu-se să şi-o amintească până în cele mai mici amănunte.

Ei bine, atunci când eşti pe o ramificaţie creată de tine însuţi, nu te pomeneşti, ca musca-n lapte, în toiul unor evenimente de neînţeles. Asta se întâmplă doar când te rătăceşti – şi îţi disloci omologul!

„Drace! Omologul!“

— Roland! Ţi-e rău? se impacientă femeia, şi Donald, cu ochii încă pironiţi în oglindă, observă că pălise.

„Lui Roland îi e rău! Sigur!“ îşi spuse. „Unde-o fi nimerit nenorocitul? La biroul «Localizări», în cabinetul şefului sau în dormitorul lui Kim?“

— Roland, spune ceva!

— În dormitor! spuse, şi nu-şi dădu seama că o zisese decât după ce observă grimasa stupefiată a femeii. „Voiam să mă duc acasă“, îşi continuă gândul. „Deci Roland a intrat şi în dormitorul lui Kim sau e pe punctul de a o face, fără doar şi poate! Măcar de-ar fi un Iniţiat! Altfel… Urât am încurcat-o!“

— Donald a dat buzna în dormitorul meu! ţipă Kim,

pe tonul acru pe care nu-l folosea decât în momentele ei cele mai rele.

Paraexploratorul Jim Troth miji ochii şi strânse din buze. Şi Kim dăduse buzna în biroul lui – iar lui îi displăcuse întotdeauna felul în care ea abuza de şansa de a fi sora şefului celui cu care se măritase.

— Sunteţi certaţi? mormăi. Parcă te lăudai că majoritatea misiunilor lui se sfârşesc cu adevărat în camera ta. Ce ţi s-a năzărit de data asta?

— De data asta e nebun! se răsti ea – şi Jim tresări, deodată înţelegând de ce, de aproape o oră, simţea ceva straniu, ca un soi de prezenţă ce nu se armoniza cu lumea înconjurătoare.

Donald nu era nebun! Altceva, mult mai grav, se întâmplase!

— Iar eu m-am săturat, continuă Kim. Prea multe interdicţii, prea multe misiuni secrete! Şi mi-e lehamite de minciunile lui – şi de ale tale!

— Minciuni? Nu mai spune!

— N-o spun numai eu! Mulţi susţin că în spatele I.I.I.-ului se ascund maşinaţii dubioase. Şi – mai ales – primejdioase!

Jim se foi pe scaun, apoi surâse cu dispreţ:

— Bârfe…

— … le unor inculţi! completă Kim, proptindu-şi mâinile pe birou şi ţintuindu-l cu toată ironia de care se simţea în stare. Ştii de câte ori mi-ai spus asta? Şi el, ştii de câte ori mi-a repetat-o?

Jim surâse din nou – cu blândeţe, se ridică, o prinse de umeri şi o conduse lângă un fotoliu.

— Draga mea, aşază-te, calmează-te şi explică-mi care ţi-e necazul…

Ea se supuse, oftând.

— E nebun! A intrat în casă fără să-l simt, ca de obicei, dar, ca niciodată, l-am auzit înjurând în camera lui – înainte de a se năpusti într-a mea. S-a uitat de jur-împrejur ca şi cum s-ar fi trezit în altă lume şi, cum a dat cu ochii de mine, a început să zbiere: „M-ai smuls din casa mea,

vrăjitoare împuţită! Unde e Emma? Şi de ce eu, Roland Runk, cetăţean de frunte al Edinburgului, sunt înfăşat în ţoalele astea pocite?“ La început am râs. Ştii, Donald face uneori glume ciudate… Numai că s-a repezit şi a dat să mă sugrume… Aşa că, ce era să fac? I-am ars un genunchi unde trebuie – dar exact unde trebuie, zău că nu m-aş fi crezut în stare! — şi a picat zvârcolindu-se. Pe urmă am fugit, l-am încuiat în cameră şi…

— Şi ai venit imediat încoace. Ai făcut bine, Kim, foarte bine! spuse Jim, încurajator.

— Pe naiba! pufni ea. M-am dus direct în camera lui, i-am cotrobăit prin fişiere, prin sertare, prin dulapuri – şi am găsit asta, în buzunarul dublu al unei haine vechi. *Cartea Timpului*, de Marana Cerioniacev, ediţia 2214, pe folie nedegradabilă. Pare citită şi răscitită!

— Vai de capul tău! exclamă Jim. Ai încălcat Interdicţia! Ai uitat că în camera unui agent al I.I.I.-ului nu intră nimeni, nici măcar rudele cele mai apropiate?

— Aida-de! se supără ea. Deci soţul meu e gata să mă omoare pentru că s-a întors cu minţile rătăcite dintr-o misiune ultrasecretă – ca toate misiunile lui, de altfel – şi eu n-am dreptul să cercetez, să aflu ce naiba se întâmplă?!

— Cercetarea o fac echipele noastre! Nu trebuia să intri, nu trebuia să cotrobăieşti, nu trebuia să iei cartea, nu trebuia s-o răsfoieşti… Sau n-ai răsfoit-o?

Ea se strâmbă, ofensată.

— S-o răsfoiesc?! Aşa fraieră mă crezi? Am citit direct „Concluziile“. Uite, astea!

Îi întinse cartea, deschisă aproape de sfârşit.

Jim îşi aruncă ochii asupra primelor cuvinte. Pe urmă nu mai citi. Ştia totul pe dinafară.

Deci Kim aflase! Iar cei care, întâmplător sau nu, aflau, trebuiau iniţiaţi. Dacă treceau testul! Dacă nu, tratamentul de „limpezire“ a memoriei era rapid şi fără efecte secundare… Totuşi… Nu-i putea face soră-sii una ca asta!

— Kim, îi spuse – şi ea, surprinsă de tonul lui grav, înălţă ochii – ai mai povestit cuiva toate astea? Ai mai

pomenit cuiva despre carte?

— Nu. Dar de ce…

El zâmbi.

— În sfârşit, o veste bună!

— Ce…?

— Taci – şi ascultă-mă bine! Oricine şi orice te-ar întreba, nu spui decât că l-ai încuiat pe Donald în cameră şi ai venit într-un suflet încoace…

— Dar, protestă ea, lovind cartea cu dosul mânii, el… Nu-i aşa că nu-i Donald?

— Ţi-am spus să taci! Nu pricepi odată?

Ea tresări şi se ghemui, instinctiv, în fotoliu. El continuă:

— Nu spui că ai încălcat Interdicţia şi nu sufli, nimănui, niciun cuvinţel despre terfeloaga asta! Şi, fără s-o mai deschizi vreodată, o pui exact unde ai găsit-o. Şi uiţi ce ai citit!

— Cum…?

— Adică te porţi, chiar şi faţă de Donald, când va reveni – când îşi va reveni, chiar şi faţă de mine, ca şi cum n-ai fi citit „Concluziile“ niciodată. Altfel or să te ajute alţii să le uiţi şi nu ştiu cât de mult o să-ţi placă!

— Şi… Donald?

— Asta o rezolv eu. Tu aştepţi aici până-ţi scot nebunul din casă.

— Da, Jim, murmură, ostentativ spăsită. Dar el ieşise deja – şi îl auzi blocând uşa.

— Du-mă în dormitor, te rog, spuse Donald. Eu nu… nu pricep ce se întâmplă cu mine. Nu-mi amintesc cine sunt, cine eşti, unde suntem…

— Sunt Emma! exclamă ea, prinzându-şi prosopul cu o broşă aurită. Emma, soţia ta! Soţia-de-trup-şi-suflet! adăugă, luându-l de mână. Vino! Nu-ţi aminteşti nici unde ţi-e dormitorul?!

— Nu, bâigui el. Am uitat…, dintr-odată…, multe… Cred… Cred că e o boală!

— Mda, murmură ea, conducându-l pe o scară-n spirală. Mda, e ca o boală… O să mă sfătuiesc cu

Celelalte… O să chemăm medicul… sau exorcistul…

„Exorcistul? Doamne, unde am nimerit?!“ se sperie Donald.

— Ştii, spuse, şovăind, în vreme ce comanda, printr-o apăsare a mâinii, deschiderea unei uşi-diafragme, parcă prind un fir…

— Da? făcu ea, sincer încântată.

— Am impresia…, adică nu, convingerea că trebuie să merg la sediul I.I.I.-ului.

— I.I.I.?! se miră femeia, dezamăgită.

— Institutul de Investigaţii Istorice. Sigur sunt aşteptat acolo! Doar că nu-mi amintesc unde este şi…

— Culcă-te, dragul meu, îl sfătui ea, împăciuitoare, parcă adresându-se unui copil supărat şi bolnav. E mai bine aşa… Spui vorbe fără sens… Poate că ai şi febră…

„Nu există I.I.I.-ul?!“ se impacientă Donald. „Nu se poate! În timpul nostru, îl au toate ramificaţiile! Toate ramificaţiile cunoscute“, se corectă, simţind fiori reci pe şira spinării. „Şi se spune că cele necunoscute sunt mult mai numeroase, deci probabilitatea… Dar dacă am greşit data?“ se agăţă de un fir de speranţă pe care, imediat, îl reteză singur: „Imposibil, doar cronomobilul e implantat în cutia craniană, preia comenzile direct… Numai un nebun ar putea să greşească! Şi totuşi…“

— Emma, ce zi e astăzi? întrebă, în timp ce se întindea în imensul pat oval şi se lăsa învelit cu o cuvertură pufoasă.

— Vai, se lamentă ea, ai uitat şi asta! E Ziua Zilelor, e a şaptea zi a lunii a şaptea în a şaptea zi a săptămânii! Este, iubitule, o zi-de-desfătare!

„7 iulie. Până aici se potriveşte“, socoti Donald. „În fine, ar trebui să fie joi, dar poate pe aici joia e ziua a şaptea…“

— Ce an? mai întrebă, înfrigurat.

— ’777! A şaptea zi a săptămânii e a şaptea zi a lunii a şaptea din anul şapte sute şaptezeci şi şapte! Nu e minunat? Adică ar fi fost, se întristă, dacă tu…

— 777? zise el, surexcitat. 777 după cât?

— Ce spui?! se strâmbă Emma. Apoi surâse, înţelegând: 777 după 2000. 2777, bineînţeles!

Donald scrâşni din dinţi, înciudat. Nu greşise! Deci... Nu putea fi decât pe una din ramificaţiile care nu cunoşteau deplasarea în timp. Ce ghinion! Tocmai lui să i se întâmple!

— Dar suntem în Edinburg? continuă să întrebe, gândindu-se că, dacă nu greşise timpul, poate greşise locul.

— Da, se bucură ea. Vezi, tot ţi-a mai rămas câte ceva în minte!

— Şi nu există I.I.I.-ul?!

— Te rog, nu mai tot pomeni despre asta! Şi încearcă să dormi până le adun pe Celelalte!

Kim recitise „Concluziile". De zece ori. Dorea să le memoreze pentru ca, după ce lucrurile se vor fi liniştit, să le răsucească pe toate părţile, interpretându-le în fel şi chip, pe îndelete. Se ridică, destinzându-şi muşchii amorţiţi, ascunse cartea într-unul din buzunarele de la piept şi prinse să măsoare încăperea cu paşi mărunţi, recitând acea parte a celor abia învăţate care părea să fie cheia misterioasei metamorfoze a lui Donald:

„Un explorator al trecutului care a reuşit să evite modificarea timpului explorat trece, în cursul transferului spre timpul propriu, prin cel puţin un nod (N), adică printr-un moment în care un altul a operat o modificare, sau în care, în cel puţin două lumi paralele se produc evenimente majore comune (de exemplu, cataclisme). În acest moment al nodului (Tn), dacă, dintr-un motiv sau altul, nu poate atinge concentrarea necesară sesizării propriei sale linii de timp, exploratorul poate aluneca pe o alta, ajungând în final tot în timpul propriu (Tp), dar într-o lume paralelă (E) care a evoluat favorabil existenţei sale şi în care există un omolog al său. În acest caz, apariţia sa în lumea E implică transferul nevinovatului (şi poate neiniţiatului) său omolog din lumea E în lumea 0, lumea din care provine exploratorul.

Această schimbare este întotdeauna sesizată, într-un

fel sau altul, mai curând sau mai târziu, de către Paraexploratori (numiţi şi Mari Iniţiaţi), care se pot deplasa, prin proprie voinţă, de pe o linie de timp pe alta şi care pot exista şi acţiona, pe timp limitat (a cărui durată depinde de capacităţile fiecăruia), atât în lumi care au evoluat nefavorabil existenţei lor, cât şi în lumi în care au un omolog, dar fără a perturba existenţa acestuia. Ei pot acţiona (nu întotdeauna cu succes) în sensul normalizării situaţiei…“

În spatele ei, uşa se deschise brusc. Kim se răsuci, speriată, simţindu-şi inima accelerând. Dar nu era decât Jim. E drept, agitat şi botos, ca întotdeauna când lumea nu se mişca după bunul lui plac.

— Dă-mi cartea! îi porunci, pornind dezintegratorul de deşeuri. Nu te holba, dă-mi-o odată!

Ea o scoase, o privi cu părere de rău şi i-o azvârli, bombănind:

— Parcă voiai s-o pun la loc. Zău că nu te-nţeleg!

— Nu mai ai unde s-o pui. În apartamentul vostru sunt toţi paraexploratorii din Institut. În fine, toţi în afară de mine. Presupun că ai reţinut ce e un paraexplorator. Nu?

— Mda, aprobă ea, aruncând o ocheadă către dezintegratorul în care cartea se mistuia scrâşnind. Dar trebuie să zic că habar n-am!

— Nu face pe nebuna! Nu acum, când ăia confiscă…, ăăă, retrag efectele lui Donald. Din fericire, n-ai lăsat amprente (slavă Domnului că ai avut măcar atâta grijă!), dar au descoperit lipsa cărţii. Sper să nu te dai de gol – va fi un interogatoriu, vei fi întrebată despre ea.

— Le „retrag“? întrebă Kim. Cu ce drept?

— Aplică Regulamentul, răspunse el, evaziv.

—?!

— Aşa se procedează în cazul irecuperabililor, înţelegi?

— Nu, spuse ea sec.

Jim oftă.

— Să vezi, acolo, ăăă, de unde vine Roland Runk, nu

există I.I.I.

— Şi ce-i cu asta? Şi de unde o ştiţi?

— Regulamentul. Când descoperim un dislocat, ca Roland, îl provocăm, nu contează cum, e important doar să nu-i stârnim bănuielile, să ne descrie sediul I.I.I.-ului. Pentru că nu există nici măcar două care să fie identice. Aşa identificăm linia de timp pe care e iniţiatul nostru rătăcit. Numai că Roland n-a auzit în viaţa lui de I.I.I.!

— Cu atât mai simplu, înseamnă că Donald e pe linia fără I.I.I….

— Vrei să spui, pe una dintre ele!

— Sunt mai multe?!

— Te cred! Harta spaţio-temporală pe care o avem cuprinde doar liniile pe care există paraexploratori, adică unde există Institutul. Iar Zona Necartografiată e, practic, infinită. Unde să-l căutăm pe Donald mai întâi?

— Dar singur… nu poate reveni?

Jim rânji.

— Ei bine, n-ai citit chiar toată cartea! Altfel ai fi ştiut că tot ce poate face un simplu Iniţiat, ca el, e să se plimbe pe linia aia şi să se lase să alunece, orbeşte, prin vreun nod, dar asta nu-i garantează ieşirea din Necartografiat, ba chiar poate înrăutăţi lucrurile, stârnind un lanţ de dislocări. Şi nu cred c-o s-o facă! Cel mult, îşi va folosi cronomobilul ca să-şi dilate secundele – pentru distracţie, atât!

— Ea, spuse Emma, arătându-i-o pe matroana planturoasă, căruntă, cu zâmbet generos, e Clara, soţia-de-cuget. Ţi-o aminteşti?

— Vag, minţi Donald. Şi căscă, gândindu-se că era mult de când nu mai dormise aşa bine ca acolo, în patul ospitalier, răcoros.

— Ea e Vivian, continuă Emma, luând-o de mână pe una din cele două blonde superbe. E soţia-de-protocol. Şi ea, adăugă, atingând pântecul rotunjit al brunetei cu ochi verzi, e Rachel, soţia-mamă.

— Desigur, mormăi Donald. Simt că-mi voi reaminti totul. Dacă mă ajutaţi…

Şi ele surâseră, răspunzând zâmbetului lui timid, de băieţel dezorientat, şi Emma continuă să-i povestească că a doua blondă era soţia-de-suflet, că cele patru fetişcane care-şi dădeau coate erau soţiile-de-trup, că bogăţia lui era proverbială, că de doi ani era în Consiliul Metropolei, că urma să devină, în curând, primar…

Şi zâmbetul lui Donald se lăţi, încrezător… Ghinionul fusese noroc! Să se pomenească, în plină Zonă Necartografiată, puternic, bogat, iubit, răsfăţat…

— Cred că îmi e mai bine. O să-mi revin. Numai cu voi! Fără medic, fără exorcist. Să nu facem vâlvă. Nu e înţelept.

„Pentru că m-ar putea găsi, cine ştie cum, din întâmplare“, îşi continuă raţionamentul – pentru sine. „Şi sigur m-ar retrograda. Aş ajunge la «Localizări» sau la «Întreţinere». Mă îndoiesc că Jim ar putea (ba cred că nici n-ar vrea!) să mă scape doar cu o mustrare! Cât despre Kim… Ochii care nu se văd se uită, ce dracu'!“

— Aşa cuget şi eu, încuviinţă Clara. Şi, Roland, dacă noi gândim la fel, e un semn bun!

— O, da, se bucură Rachel, iar celelalte îşi înclinară capetele aprobator şi-i adresară câte un zâmbet entuziast.

„Sărmane Roland!“ îl compătimi Donald, visător. „Oare o să ard în focul Gheenei fiindcă, fără de voie, te-am făcut să pierzi ce ai pierdut şi să găseşti ceea ce bănuiesc că ai găsit?“

— N-aş fi crezut că îi vei convinge că n-ai încălcat Interdicţia… Dar ai reuşit! exultă Jim. Nu te bucuri?… Întotdeauna ai fost ciudată!

Înghiţindu-şi o lacrimă, Kim simţi că detesta I.I.I.-ul (şleahta de iniţiaţi care refuza unei – adică unor lumi întregi adevărul) şi că aproape îl ura pe Jim. Aproape că îşi ura fratele care nu încerca să înţeleagă că ea pe Donald îl iubea – adică îl iubise, căci era ca şi mort. Fratele care nu realiza că ei i se părea dezolantă camera din care „soborul“ de paraexploratori strânsese tot ce amintea de iniţiatul rătăcit… „Ca şi cum nu ar fi fost locuită niciodată, ca şi cum bietul Donald nici n-ar fi existat. Irecuperabilul

Donald! Ce porcărie!“

— Ai grijă, o avertiză Jim după ce părăsiră încăperea, în timp ce îi comanda sintetizatorului un reconfortant cu aromă de piersici, să pari cât mai îndurerată când îl vei vizita pe… celălalt la balamuc! Şi să-l vizitezi cel puţin de două ori pe lună! Asta în primul an, specifică, fără să observe că ea era cu gândurile departe. Pe urmă îţi răreşti vizitele şi, peste încă vreo doi ani, o să poţi divorţa fără să stârneşti vreo bănuială!

CLOCITORUL JOSH

În centrul Insulei, pe Platoul Înalt, se află Nava. Imensă, strălucitoare – şi de neclintit. Pentru că Nava e o epavă.

Strămoşii Tuturor, adică Joan şi Sean, naufragiaţii, au trudit o viaţă ca să-i redea puterea – şi urmaşii le-au preluat strădaniile, dar, generaţii de-a rândul tot dând greş, descurajarea i-a îndemnat să lase ştiinţa reparării ei pierdută în uitare. Acum, din toată Nava, doar calendarul mai e viu. Şi numără, neobosit, anii-acasă.

ACASĂ e planeta de unde nava i-a adus pe Joan şi Sean. Sau de unde Joan şi Sean au adus Nava. Oricum ai răsuci cuvintele, pentru Nepăsători e totuna. Dar nu şi pentru Navaişti sau Joanseanişti, căci, pentru unii, adevărul înseamnă „La început a fost Nava“, iar pentru ceilalţi – „Joan şi Sean au fost începutul“.

Cât despre anii-acasă, tuturor ne e greu să ne imaginăm că pe planeta aia răstimpul dintre două primăveri trecea atât de iute! Fiindcă un an-aici e, adesea, o viaţă de om, oricare dintre cele patru anotimpuri durând ceva mai mult de şase ani-acasă.

AICI e planeta noastră. Sau numai Insula, pe care niciun om n-a părăsit-o, niciodată. Încercări au fost, nenumărate, dar Oceanul e mânios şi corăbiile noastre sunt firave. Întotdeauna valurile i-au pedepsit pe temerari, purtându-le înapoi, cu mare grabă, hoiturile umflate. Până ce şi meşterirea corăbiilor a devenit o taină uitată!

De fapt, legenda spune că Joan şi Sean, sosiţi AICI

când primăvara dădea în vară, au crezut că Insula e singurul pământ, că e miracolul unei planete inundate. Dar, toamna târziu, păsările şi-au umplut marsupiile cu provizii, au înghesuit printre ele puii nevârstnici – şi au plecat. Spre alte insule, spre vreun continent? Asta nimeni n-a aflat-o.

În schimb, am învăţat că, după ce acolo unde Oceanul devine Cer, iar Cerul devine Ocean ultima pasăre dispare, se nasc norii. Norii întunecaţi ai Frigului, care se bulucesc jur-împrejur, înghiţind seninul boltit asupra Insulei, aşa cum talazurile înghit plajele primitoare.

Şi încep ploile târzii, adică începe Greul. Căci gândacii, delicioşii gândaci a căror crustă rumenită pe jar trosneşte înainte de a-ţi vărsa în gură dulceaţa cărnii flasce, pier îngheţaţi şi trupuşoarele lor rubiconde – cele pe care nu le culegem, pentru că au intrat deja în putrefacţie – se descompun sub rafalele de stropi mărunţi, înghesuiţi şi reci, îngroşând tina lipicioasă.

Doar ouăle lor, pitite undeva, în afundurile pământului, aşteaptă primăvara următoare. Răbdătoare şi nestânjenite. Căci nu le căutăm, săpând.

Săpăm numai acolo unde bănuim ca e o vizuină de şopârlă. Pentru că târâtoarele astea gustoase hibernează, cât ţine lunga iarnă, în galeriile adânci de la poalele Dealurilor Joase.

Aşa ne agonisim hrana în vremea primelor ninsori, adică preţ de un an-acasă. Pe urmă zăpada şi gheaţa sunt prea groase, gerul prea muşcător, şi noi, baricadaţi în adăposturi, ne drămuim proviziile. Ne-am învăţat prevăzători, cămările sunt burduşite. Totuşi, dacă nu i-am mânca pe copiii născuţi în iarnă şi pe bătrânii (puţinii şi aţoşii bătrâni pentru care iarna e a treia), rezervele s-ar termina înainte de al şaselea an-acasă al iernii, când vremea se îmblânzeşte – şi ieşim la săpat. Cu mic cu mare, săpăm şi chiuim când descoperim şopârlele sfrijite, şopârlele trufandale!

Asta se-ntâmplă iarna, toţi povestesc la fel. Şi eu, cea născută la început de vară, aştept cu teamă să dau piept cu

anotimpul potrivnic. Mai ales îmi imaginez cum o vom mânca pe bunica Astrid, aia care ne ţine din scurt cât e ziua. Cât eram mai mărunţi, ne altoia des, lovind cu sete, încruntată şi strângându-şi şi mai mult gura pungită. Însă acum ne prinde din ce în ce mai rar şi se răzbună aruncându-ne ocări printre gingiile pustii.

— Eu cred că n-am să gust din ea, îi spun lui Bert, care îmi e şi văr, şi prieten bun. Mă tem că n-o să-mi cadă bine la stomac!

Şi zâmbesc, aşteptându-i hohotul de râs. Dar el răspunde, grav:

— Eu ştiu că n-o s-o gust. N-o să am cum, pentru că n-o să fiu pe Insulă la iarnă!

Mă strâmb. Încearcă să-şi bată joc de mine, ca de obicei! Mă crede fraieră, doar pentru că sunt fată, nu băiat!

Şi râde. Acum râde, încleştându-mi mâna când sunt gata să-l plesnesc.

— Stai, stai şi ascultă-mă! Vorbesc serios. Să nu văd primăvara dacă mint!

— Păi n-o s-o vezi! mă hlizesc eu. Doar n-o să fii AICI! Cum o să pleci? Înot? În zbor? În vis?

— Hm, hm, se fandoseşte, clătinând din cap. Ai cam ghicit! Adică, în vise sunt deja departe! Iar de plecat de-adevăratelea plec chiar în zbor, s-o ştii!

Dezamăgită, îl privesc chiorâş:

— Te-ai dat cu Navaiştii? Te rogi în Navă? O implori să plece şi să te ia cu ea? Şi ai avut o revelaţie, şi gata, nu te-ndoieşti că eşti Cel-care-poate? Că o s-asculte tocmai vrerea ta?

— Mă crezi tâmpit?! se supără. Nu, Lisa, n-o să plec cu Nava. Cu păsările o să plec. Şi ele zboară, nu?

— Ce?! Ceee?!

— Ce-ai auzit!

— Hai, las-o baltă, Bert. Măcar pân-o aduc pe soră-mea. Ştii, aia mică, miiică... Poate te crede ea!

Iar râde. Dar pe urmă mă ia de umeri şi îmi vorbeşte rugător:

— Lisa, lasă-mă să-ţi spun tot, chiar dacă nu mă crezi!

— Fie, încuviinţez. Şi experimentez oftatul mamei, cel resemnat şi îngăduitor.

— Ce zici, o pasăre mă poate duce în marsupiu?

— Mda, s-ar putea să-ncapi… Dar cine şi în ce fel îi spune să te ia?

— Ei vezi, se bucură, ai şi ajuns aproape de adevăr! Păi tu de unde crezi că ştie pasărea care-i sunt puii?

— De unde ştie? Ştie!

— Ştie, dar cum? Chiar nu te-ai întrebat?

Se uită-n ochii mei. Ironic. Aproape batjocoritor.

— Ăăă… Păi… Păi ştie, triumf eu, cum să nu ştie, dacă ies din ouăle pe care le-a clocit!

— Na, că ai nimerit-o! Ăsta-i misterul, Lisa, fata mea!

Îmi pierd răbdarea.

— Of, Bert, să mor la iarnă dacă pricep ce-ndrugi!

— Stai, că-ţi explic. Îl ştii pe Josh?

— Nebunul? Ăla care trăieşte singur, ca să nu-l halească nimeni dacă o să apuce trei ierni? Adică se gândeşte nu la iarna care e aproape, ci la aia care o să vină după ea!

— Chiar el. Da’ e un tip grozav! A-mblânzit păsări!

Strâng ochiul drept şi îmi trag colţul gurii în sus, ca tata – când dezaprobă faptele cuiva.

— Nebunul tot nebun! Măcar să fi-mblânzit şopârle, că alea nu au carnea ca scoarţa de copac!

Bert îmi întoarce strâmbătura.

— Femeia tot femeie! Numai la mâncare vă gândiţi! Josh a privit departe, în viitor! De-aia a momit păsări, le-a făcut să-l accepte, a învăţat să construiască cuiburi, le-a văzut de aproape dansul nunţii, le-a luat şi locul la clocit…

— Bert, e prea gogonată!

— E adevărat! Josh a observat că păsările fac o baie în Ocean în fiecare zi. Exact la amiază, în toiul zădufului, îşi lasă ouăle în soare. Adică ouăle clocite vara rămân aşa, descoperite. Toamna şi primăvara le acoperă cu frunze, cu pământ… Ei bine, acum o toamnă, Josh s-a întins deasupra

ouălor când câte o pasăre s-a ridicat. La început a fost atacat şi izgonit. Vreo două erau chiar gata să-l omoare… Dar el a schimbat tactica. S-a aşezat deasupra ouălor în lipsa păsării şi a ieşit din cuib când ea a apărut. Fără grabă, fără teamă, fără să încerce să se ascundă… Şi pasărea a înţeles că i-a păstrat ouăle calde. Şi ea, şi cele care aveau cuiburi împrejur. Unora le-a intrat chiar în obicei să zbiere, ca să-l cheme când voiau să plece…

— O fi, mormăi, nu prea convinsă. Dar n-are legătură cu…

— Stai, fato, că te lămuresc! Deci, stând în cuiburi în lipsa păsărilor, Josh a băgat de seamă că puii ies din ou tocmai în miezul zilei. Când părinţii sunt plecaţi! Aşa că a luat puii din cuiburile unor păsări tinere, care erau la primul lor clocit, i-a împărţit prin alte cuiburi şi a pus în locul lor nişte momâi din zdrenţe şi din aşchii, mari cam cât mine şi înzestrate cu ceva ce aducea a gură larg căscată. Iar păsările le-au adoptat, le-au îndesat cu gândaci şi cu pui de şopârle şi, fiindcă erau ultimele progenituri din acel an-aici, şi le-au pus în marsupii înainte de a pleca. Ei, acum înţelegi?

— Păi, şovăi eu, sigur că înţeleg ce vrei să spui… Dar cred că nu e, că nu poate fi adevărat…

Bert îmi surâde. Ceea ce eu numesc „surâsul lui viclean“.

— Ai crede dacă ai vedea cu ochii tăi?

— Păi, da…, dar… Cum?

— Ascultă, fiecare dintre noi ar încăpea într-un marsupiu. Şi Josh a spus că o să ne strecoare pe fiecare într-un cuib… Ştii, ar fi încercat chiar el, dar e prea mare…

— Ia stai, îl întrerup. „Josh a spus că o să ne strecoare pe fiecare…“ Clocitorul Josh, subliniez, cu răutate, Josh ăsta ştie despre mine? Aţi plănuit să mă atrageţi în fantasmagoria voastră?

— Ei, Lisa! Nu pe tine anume! Dar nu pot pleca singur, trebuie să iau o fată, să am cu cine face o droaie de copii, ca Joan şi Sean… Şi, fiindcă tu mi-ai dat prilej să deschid vorba… m-aş bucura să mergi chiar tu cu mine…

Apoi, tot surâzând viclean: Dac-ai avea curaj…

— Nu sunt fricoasă! mă oţărăsc. Şi adaug, oarecum mai îmblânzită: Dar, Bert, ce-o să mâncăm pe drum?

— Păi nu ţi-am spus?! Păsările or să ne hrănească cu şopârle şi gândaci. Sunt buni şi cruzi, am încercat!

Templul e sus, în partea muntoasă a Insulei, acolo unde ne retragem în Anotimpul Căldurii, pentru că arşiţa nu ne poate ajunge, tot aşa cum, în Anotimpul Ploii, nu ne ajung apele dezlănţuite.

Doar în vremea răcoroasă, adică în Anotimpul Păsărilor, ne ridicăm colibe printre cuiburile lor, pe câmpiile din preajma Oceanului. Colibe în care stăm, în fiecare an-aici, ceva mai mult de şase ani-acasă.

De fapt, nici istoricii, nici eruditii nu sunt în stare să explice ce e cu măsura asta a timpului: anul-acasă! Dar noi, Lisabertiştii, nu ne îndoim că astfel socoteau vremea Lisa şi Bert, în amintirea casei lor, pe care o numeau Insula Mică.

Ăsta e adevărul, simplu şi minunat, pe care hârţogarii nu pot să-l înţeleagă! Pentru că ei nu se mai prosternează, după datini, zile întregi în Templu, în faţa celor două statui de păsări cu câte un copilandru în marsupiu. Şi nici nu venerează statuia numită Clocitorul Josh, pe care, spune Cartea Sfântă, cu trudă şi migală au cioplit-o Lisa şi Bert, revărsându-şi peste ea recunoştinţa – un torent de lacrimi transformat în pârâiaşul ce se prelinge către Ocean.

Recunoştinţă pentru ce? Cine-a fost Josh?… Doar hârţogarii îşi pun asemenea întrebări neroade. Noi, Lisabertiştii, ştim că acela pe care-l adorau Străbunii Tuturor nu poate fi decât Profetul Sfânt!

FLOAREA DE LOLDILAL

— Assscultă, tinere, eşşşti sssigur că şşştii unde e gunoiul?

Seneşalul Revel Ored e nervos. Mă fixează ca un şarpe – şi sâsâie la fel, boşorogul!

Dar îl ignor. Mi-o pot permite; Leira, Comandant Suprem şi împărătească într-o singură făptură, mă aspiră

prin ochii ei dilataţi, de un verde nefiresc, fascinant. Şi cred că suferă pentru că protocolul îi impune să-l privească pe Ored în timp ce i se adresează – în stilul „fiere sub miere“ al nobilului şi străvechiului clan din care face parte:

— Domnule seneşal, nu pot să nu vă mărturisesc că întrebările fără rost mă fac să-mi pierd buna dispoziţie…

Senaşalul păleşte, tremură şi bâiguie ceva neinteligibil.

Leira nu-l ascultă. S-a întors spre mine şi deja coboară treptele estradei dominate de tronul pe care l-a moştenit de puţină vreme. La fiecare pas, armura ei flexibilă sclipeşte tăios, îndurerându-ne ochii.

— Mareşal Anob, preţ de cinci ore, comanda Trupelor Imperiale de Elită îţi aparţine în exclusivitate… Îţi dăruim timp îndestul pentru izbândă. Sau pentru moarte. Noi aşa credem!

A vorbit cu mâna dreaptă pe umărul meu – atingerea care dăruieşte PUTEREA –, cu voce aspră, accentuând pluralul maiestăţii.

Plec capul, amintindu-mi că sunt, ca toţi locuitorii legitimi ai Oraşului, un supus recunoscător şi, ca toţi comandanţii, un militar preţuind încrederea ce îi este acordată. Dar îl înalţ aproape imediat, fiindcă, înainte de toate, sunt un războinic pentru care onoarea e mai presus de viaţă!

Mâna Leirei îmi strânge umărul şi eu o privesc complice. Ştiu că, dacă voi învinge, voi fi Principele Consort. Ea mi-a promis-o în repetate rânduri, nu mai departe de noaptea abia trecută, pe când trupul ei fremăta savurând lăcomia mea – de oştean îndelung mistuit de dorul femeii. Şi ştiu că voi învinge, pentru că iubesc PUTEREA şi o doresc pe Leira; mă excită cântecul vorbelor ei, mirosul ei acru, de sălbăticiune, pielea ei albă, mată – pe care nici cea mai cruntă istovire nu izbuteşte să-şi zugrăvească cearcănele, nici muşcăturile mele nu sunt în stare să-şi întipărească peceţile vineţii –, talia ei de viespe din care izvorăsc şolduri generos arcuite, primitoare…

— Noroc plin! îmi urează singura femeie demnă de mine înainte de a se întoarce către tron cu ceremonioasa lentoare rituală.

Iar eu îmi strâng ochii şi pumnii, aşa cum se cuvine, şi răspund, aşa cum o cere un obicei a cărui origine s-a pierdut în ceţurile uitării:

— Fie-vă gura aurită!

Aud urletele şi aplauzele asistenţei – floarea Imperiului mă aclamă cu o frenezie ce lasă în umbră visele mele cele mai ambiţioase! De ce? Fiindcă doresc, cu toţii, din tot sufletul, ca apărătorii purităţii Oraşului să câştige încă o izbândă? Fiindcă au înţeles că eu şi numai eu sunt epuratorul ce îi poate izbăvi de cele mai perfide gunoaie care s-au infiltrat vreodată printre noi? Fiindcă s-a lăţit zvonul că eu sunt ultimul şi adevăratul ales al Împărătesei?

Nu ştiu şi nu-mi pasă. Sunt cu mult deasupra acestei gloate meschine! Şi totuşi, ceva mă îmboldeşte să-l privesc pe Ored; e încă palid, dar îşi loveşte palmele şi îşi mişcă buzele cu un zel de care nu l-aş fi crezut în stare. Aş face pariu că-i ţâţâie fundul de teamă că entuziasmul n-o să-i fie remarcat! Îmi stăpânesc râsul, salut cu un gest scurt şi demn şi mă îndrept către imensele uşi aurite care prind să gliseze, deschizându-se pe măsură ce mă apropii.

Trupele Imperiale de Elită mă aşteaptă aliniate şnur. Nu le vorbesc. Ştiu că mă recunosc drept comandant, că îşi cunosc misiunea. Ridic doar braţul stâng şi soldaţii bine disciplinaţi mă urmează, mişcându-se toţi ca unul, într-o tăcere nefirească.

Nu ştiu unde îi duc, fiindcă nu ştiu care şi unde e gunoiul. (Intrigantul de Ored avea, în felul lui, dreptate.) Dar mă încred orbeşte în simţul meu aparte, ce mă călăuzeşte, fără greş, înspre cotloanele în care se oploşesc impurităţile – imigranţii clandestini tânjind să pună laba (dacă nu cumva ăştia or avea tentacule sau vreun alt soi de apendice împuţite) pe Oraşul nostru Continental. Troglodiţii îl confundă cu Raiul şi roiesc dinspre toate colţurile galaxiei, deghizaţi în fel şi chip, de capul lor sau în cete, riscând pe cont propriu sau încrezându-se în

garanţiile iluzorii oferite, la preţuri imense, greu de imaginat, de organizaţii ramificate, având în vârf cozile noastre de topor (plasate – surprinzător! sau poate firesc? — tot mai sus în ierarhia socială). Eu şi bătrânul Ored, ca toţi epuratorii, îi simţim – pur şi simplu, avem darul de a deosebi mirosul lor de cel al Oraşului – şi îi vânăm întotdeauna fără greş. Şi trebuie să recunosc că el o făcea pe când eu încă nu deprinsesem mersul de-a buşilea – dar ghiujul nu recunoaşte că s-a ramolit! Însă nu asta mă intrigă, ci faptul că niciodată n-a mai fost vorba, ca acum, de o adevărată armată. Sau cel puţin aşa spun zvonurile captate de terminalele specializate. Numai că rablele n-au înregistrat nicio imagine; doar frânturi de comentarii ţipate de voci isterizate, urlete, gâfâieli, grohăituri – un talmeş-balmeş de sunete sinistre. Plus un amalgam de miasme şi miresme – de la latrină la flori de loldilal.

Cu toate astea, am noroc! O înţeleg în clipa în care mă opresc, tresărind. Mi se încreţeşte pielea, părul mi se strânge măciucă, furnicături iuţi îmi chinuiesc degetele şi ace de gheaţă îmi sfredelesc măduva spinării. Asta e! I-am simţit! Sunt mulţi şi sunt aproape!

Adulmec – şi ştiu că, în spatele meu, Trupele Imperiale de Elită îşi ţin răsuflarea.

— Acolo! le ordon, întinzând braţul spre procesiunea care tocmai ne taie calea. Sunt câteva zeci de Călugări Orbi – cu ochii ascunşi de cochilii brune, crescute din însăşi carnea lor metamorfozată, pe care şi le extirpă periodic, provocându-şi dureri atroce, cu nimic mai prejos decât cele pe care le simt în timp ce carapacele cornoase se regenerează. Toţi poartă mantii groase, din blană de zgor, şi duhoarea trupurilor lor asudate se propagă înspre noi, ne învăluie, ne îngreţoşează din ce în ce mai mult…

— Acolo! repet, dar Imperialii mei şovăie. Înţeleg, e greu de crezut că gunoaiele se ascund tocmai sub masca preacuvioşilor aspiranţi la mântuirea prin suferinţă!

Dar simţurile nu m-au înşelat niciodată, aşa că dau buzna între călugări.

— Imperial blestemat! şuieră, cu voce atât de

cavernoasă, încât pare autentică, un bătrân spân, cu tigva reliefată grotesc sub pielea stafidită.

Oare mă crede tâmpit? Sau el e tâmpitul?

— De unde ştii că sunt Imperial, orbule? rânjesc, îmbătat de victoria atât de uşor dobândită.

— Numai Imperialii n-au nimic sfânt! Nu e nevoie de ochi ca să descoperi asta!

Şi zâmbeşte. Ar fi un zâmbet blând – dacă nu i-ar dezveli doi incisivi negri şi ciobiţi, stingheri pe gingiile vinete, umflate.

Da, e tâmpit! N-are habar că, la Călugării Orbi, păstrarea danturii în stare perfectă e unul dintre canoanele vieţii monahale!

Îi râd în nas, îmi înfig mâna în mantia lui şi smucesc cu putere.

Usturimea neaşteptată mă face să urlu şi îmi privesc nedumerit palma transformată într-o rană supurândă. Apoi aud strigătul de atac al Trupelor Imperiale de Elită şi realizez că în mantia atinsă se lăţeşte vertiginos o gaură cu margini fumegânde, o gaură prin care se zăreşte… Prin care nu se zăreşte nimic! Şuierând, falsul călugăr se micşorează, se dezumflă ca un balon ciuruit. Ceilalţi impostori se bulucesc împrejurul lui, se ghemuiesc arcuindu-şi spinările care plesnesc, slobozind arteziene de clăbuc cafeniu, a cărui putoare mă face să mă retrag împleticindu-mă.

Cu o sforţare, îmi regăsesc poziţia demnă, impozantă, şi, fiindcă durerea din căuşul mâinii mi se stinge, îmi cercetez palma deschisă. Rana îmi dispare văzând cu ochii, pierzându-se sub pielea nevătămată, care îşi recâştigă terenul abia pierdut…

Oştenii îmi sunt deja alături, dar în locul procesiunii n-a mai rămas decât o băltoacă putred-cafenie, ce se evaporă rapid, otrăvind atmosfera.

În spatele meu, cineva înjură urât – şi mai multe glasuri îi ţin isonul. Dar eu mă bucur. Am înregistrat mirosul creaturilor, pot simţi încotro se îndepărtează.

— După mine! comand, şi mă pomenesc alergând.

Străbat aleile pietonale în fugă şi Trupele Imperiale de Elită mă urmează, băgând în sperieţi trecătorii care se refugiază în cele mai apropiate clădiri, încrezători în protecţia obloanelor etanşe. Alerg, încredinţat că simţurile nu mă mint nici acum, alerg călăuzit de o miasmă tot mai firavă…

„Cine sunt? Unde sunt? Cum reuşesc să facă asta?“ mă întreb, sărind direct pe calea rulantă de viteză III. O săritură prost calculată! Noroc că un sergent îmi înşfacă braţul drept, reechilibrându-mă.

Îi mulţumesc cu o privire scurtă. Şi sper că nici nu m-am înverzit, înciudat de propria mea neîndemânare, nici n-am pălit amintindu-mi, ca într-un crâmpei de coşmar, blestemele gunoaielor anihilate în urmă cu cinci zile – şapte indivizi sfâşiaţi, din ordinul meu, prin încastrarea piciorului drept în banda II şi a celui stâng în banda III.

Ce porcărie! Eu, Anob, asaltat de remuşcări, ca un civil colcăind de sentimentalisme! Şi asta în timp ce miasma călăuzitoare se pierde!

Dar n-am să disper! Sunt încă vânătorul norocos, spre care prada vine singură…

Şi chiar o văd. Le văd, sosesc din sens opus, pe banda ultrarapidă, formând o procesiune dezlânată.

Le-au zărit şi trupeţii. Unii stupesc în sân, alţii îşi feresc ochii, ca orice bărbat cu minţile întregi care întâlneşte alaiul Fecioarelor Zbârcite – pe trei sferturi goale, îmbiind trecătorii cu farmece mucegăite şi purtând către noi miasma pe care o crezusem pierdută!

— Hei, frumoaselor! strig. Pe noi ne căutaţi! E ziua voastră norocoasă!

— Nu le opriţi, domnule mareşal! îndrăzneşte să mă implore sergentul care m-a susţinut cu două minute înainte. Aduce ghinion, toată lumea o ştie! Cel care le priveşte în ochi îşi goneşte norocul şi cel care le atinge îşi pierde bărbăţia…

— Cretinule! îl reped. Priveşte-le! Vorbele mele nu le bucură, le sperie! Matracucele sunt gunoaie travestite! Să oprească cineva benzile! trâmbiţez, năpustindu-mă pe

urmele babelor care au început deja să alerge pe calea ce oricum rulează cu viteză ameţitoare.

Imediat, unul dintre oştenii de sacrificiu se lasă să alunece între două căi. Fără să şovăie şi fără să ţipe. Doar sângele şi viscerele lui ne împroaşcă – şi auzim scrâşnetul căilor frânate.

Trupele scot strigătul de atac, încercuind şi îngrămădind Fecioarele Zbârcite.

— Vă lăfăiţi în oraşul ăsta subpopulat, împuţiţilor! ne reproşează, cu voce de sirenă, cea mai bătrână şi mai hidoasă dintre travestite. În vreme ce, pe planete ostile, noi ne stingem înainte de vreme, luptându-ne cu şi pentru câteva petice de sol secătuit…

— Voi?! Cine mă-ta sunteţi voi?! mă stropşesc, trăgând cu sete de coada subţire de păr cenuşiu, cu aspect sfărâmicios, pornită din creştetul unei băbătii pipernicite.

De data asta mâna îmi rămâne teafără, dar coada devine fuior de praf – cafeniu, înecăcios, puturos. Zbârcitele urlă şi, din gurile lor căscate, clăbucul cafeniu, aidoma celui ţâşnit din spinările călugărilor, erupe în jerbe din ce în ce mai bogate, le acoperă, le dizolvă, le unifică într-o zoaie cafenie, evaporată rapid – infiltrată în aerul care devine de nerespirat.

Trupeţii tuşesc. Am senzaţia că le simt disperarea, geamănă cu a mea – fiindcă mă sufoc. Moartea mi se hlizeşte în faţă şi, umilit, recunosc că mă tem de ea. Că m-am temut întotdeauna!

Din fericire, duhoarea se îndepărtează cu repeziciune. Gâfâi – şi trupeţii o fac – şi inspir cu nesaţ.

— Ce se întâmplă, domnule mareşal? mă întreabă sergentul – livid şi răguşit.

Îmi doresc să nu-l fi auzit – ce dracu', nu-i suficient că-mi pun singur aceeaşi întrebare? Îi întorc spatele şi zbier la grupa de sacrificiu:

— Idioţilor! Aşa se opresc benzile?! La ce naiba credeţi că s-au inventat comunicatoarele? Nu mai ştie nimeni să ia legătura cu Coordonarea Tehnică?

Imperialii mă privesc ca pe o creatură bizară –

aproape ca pe un nou soi de gunoi. Totuşi, un căpitan îmi răspunde cu respect:

— Domnule mareşal, toate comunicatoarele sunt scoase din uz. Cred că le-a afectat prima emisie de bulbu…

Amuţeşte brusc, trăsnit de o duhoare identică cu a gunoaielor netrebnice pe care le hăituim. Eu, năucit, horcăi înainte de a reuşi să-mi ridic ochii. Toţi o fac – şi un murmur de stupefacţie transformată în teroare trece din om în om.

— Foc! Foc! Foc!

Zbier ca din gură de şarpe, în timp ce un roi de gigaviespi (specia sălbatică, din colonii, care în Oraş n-ar trebui să existe), se năpusteşte asupră-ne – şi vârfurile celor cinci ace ale fiecăreia (care nu ar trebui să fie simultan în erecţie) lucesc înzecit mai dureros decât armura Leirei.

Trag primul, orbeşte. Dar nu ratez ţinta! Nimeni nu o ratează. Insectele lovite pocnesc, revărsându-şi miezul clăbucios, şi ninge cu fulgi fetizi, cafenii, de care ne ferim îngroziţi, presimţindu-le atingerea necruţătoare. Într-adevăr, vreo treisprezece ghinionişti urlă a moarte, înmuindu-se, lichefiindu-se pur şi simplu, spre a se evapora apoi, odată cu cea de-a treia băltoacă pe care o vedem de când am început (poate o fi fost într-un ceas rău?) misiunea de epurare.

Ne sufocăm din nou şi, imediat ce ne recăpătăm suflarea, grosul Trupelor Imperiale de Elită strigă, pe zeci de voci sparte de spaimă, stârnind sonorităţi hârbuite:

— Scapă cine poate!

Laşii! Ticăloşii!

— Toţi dezertorii vor fi ucişi în chinuri! le promit, cu glasul sugrumat de furie neputincioasă. Urmaţi-mă! Şi, dacă nu vă puteţi birui frica, străduiţi-vă măcar să vi-o ascundeţi!

Dar foarte puţini mi se supun. Ceilalţi îmi aruncă priviri rătăcite, fac stânga-mprejur – execuţie ireproşabilă, perfect sincronizată, a unei comenzi pe care nimeni nu a rostit-o – şi o rup la fugă de-a lungul benzilor înţepenite.

Numai că alţi Imperiali le taie calea. O oaste care nu e a mea! O hoardă de gunoaie, de imigranţi travestiţi... Cerule, ce creaturi blestemate ne-au invadat? Cum izbutesc să-şi ascundă scârna bolborosindă sub alte şi alte întrupări, una mai bine trucată decât alta?

— Iarăşi ei, şoptesc, apăsat, către cei douăzeci-treizeci de trupeţi care mi-au rămas alături.

— Ne simţi, nu-i aşa? mă întreabă, rânjind, unul dintre ceilalţi – copia fidelă a sergentului care e încă lângă mine. De unde ai harul ăsta? Nu cumva l-ai moştenit de la „gunoiul" care ţi-a fost străbunic? De la nemernicul adoptat de Orăşeni numai şi numai pentru că era capabil – şi dornic! — să trădeze alte aşa-zise „creaturi de pripas". Asta l-a scos teafăr din „filtrul" care împarte imigranţii în „inutili" şi „potenţial folositori"!

Ei da, e adevărat! Sunt urmaşul unui gunoi! E adevărat că numai câte un străin – unul din zece mii sau cam aşa ceva – poate fi blagoslovit, imediat ce pătrunde în Oraş, cu harul de a-i deosebi pe cei aidoma lui de localnici. Şi e adevărat că harul se moşteneşte – sărind întotdeauna peste două generaţii şi fericind numai descendenţi de acelaşi sex cu primul epurator din neam. Dar e ciudat că acest gunoi ne ştie taina, pe care orăşenii de rând nu o cunosc. Sergentul meu, cel adevărat, e sincer indignat când îl izbeşte scurt pe cel fals.

— Înghite-ţi limba, hazna împuţită!

Travestitul se prăvăleşte ca un sac, capul îi plezneşte izbind banda înţepenită, oasele craniului i se dezghioacă şi i se împrăştie, mărunţindu-se, prin de-acum banalul clăbuc cafeniu în care tocmai i se transformă trupul. Clăbucul bolboroseşte, se umflă, urcă în susul corpurilor celorlalţi falşi imperiali, cărora alt clăbuc le izvorăşte din gurile întredeschise, din nări, din urechi, din ochii bulbucaţi...

În câteva secunde, locul gunoaielor e luat de un imens calup de clăbuc care, tresăltând ca o bucată gelatinoasă de peltea, alunecă spre noi – încet, sigur, terifiant...

Oamenii mei o iau la sănătoasa şi sergentul strigă,

poate încercând să se justifice:

— Scapă cine poate!

Mă pomenesc singur în faţa ororii cu bulbuci. „Cine ar fi crezut că ăsta e chipul morţii?“ mă întreb, paralizat ca o broască hipnotizată de şarpele care e gata să o înghită.

Fulgerător, amintirile mi se derulează, speranţele mi se surpă, deşertăciunea PUTERII jinduite mi se dezvăluie, goală ca o hârcă cu dinţii rânjiţi…

Închid ochii, acceptându-mi şi aşteptându-mi sfârşitul. Mareşalul Anob, Spaima Gunoaielor, va fi mistuit de clăbuci căcănii, puţind ca atare… Peste cinci secunde, peste patru, peste trei, peste două, peste una…

Dar nu se întâmplă nimic. Nu simt nimic. Asta e moartea?!

Deschid ochii. Văd calupul de clăbuc năruindu-se şi lăbărţându-se în faţa mea, devenind băltoaca de îmi e deja familiară şi care, fără să mă atingă, mă înconjoară.

Iarăşi mă sufoc. Tuşesc, contorsionându-mă – şi, când îmi revin, balta izvoditoare de miasme a dispărut – de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Sunt singur. Aerul e înmiresmat – mirosul Oraşului îmi pătrunde prin toţi porii. Unde sunt gunoaiele? Habar n-am! Se pare că le-am pierdut urma!

Înjur printre dinţi, ceea ce coincide cu repornirea căilor rulante. Sunt pe cea ultrarapidă. Cu capul vâjâind, cu ochii tulburi… Nu prea mă simt în stare s-o părăsesc. Şi totuşi…

Cobor de pe o bandă pe alta şi mă opresc, derutat, pe aleea pietonală. Oraşul pare pustiu. Mama mă-sii de clăbuc! O fi ucis chiar toţi locuitorii?

Îmi imaginez bălţile cafenii – câteva în fiecare apartament, înălţându-se şi gelatinizându-se, metamorfozându-se în forme stranii, cărora fantezia mea bântuită de spaime nu reuşeşte să le menţină conturul. Le scapă mereu, le saltă iarăşi şi iarăşi din mocirlele iniţiale, care le tot sug înapoi, ca nişte ventuze recalcitrante…

Nu trebuie să-mi imaginez cum arată. Nu asta contează, alta îmi este misiunea, mă dojenesc,

îmbărbătându-mă şi autosugestionându-mă ca să-mi recapăt încrederea în simţurile mele infailibile…

Într-un târziu, detectez ceva care aduce cu duhoarea greu de descris a gunoaielor hăituite. Tresar şi, amuşinând, sar din nou pe căile rulante.

Dar miasma e firavă. Dispare şi reapare, chemându-mă din nou în altă direcţie. Din fericire, ajung lângă hangarul aeroglisoarelor imperiale, îl aleg pe cel mai performant şi mă înalţ, reîncepând să sper că Leira mi-a urat „noroc plin“ cu gura aurită.

Zadarnic! Miasma îmi joacă feste, mă face să mă agit ca o zburătoare bezmetică, descriind de-a valma spirale, opturi, elipse, parabole sau zigzaguri când deasupra Oraşului Continental, când deasupra Continentului Ogor, când deasupra Arhipelagurilor Grădini, când deasupra Insulelor Codri…

Brusc, realizez că patru din cele cinci ore acordate au trecut. Inima mi se ridică în gât, unde o gheară o strânge înainte de a începe să o sfârtece cu meticulozitate… Îmi ţin răsuflarea, apoi inspir adânc şi expir, relaxându-mă… Liniştindu-mă… Regăsindu-mi curajul şi optimismul…

N-am să dau greş! Mie nu mi se poate întâmpla una ca asta! Nu acum, când harul meu de epurator tocmai mi-a inoculat certitudinea că trebuie să aterizez la porţile Reşedinţei Imperiale. Oricât ar părea de bizar, ştiu – simt! — că aici s-au refugiat puii de curvă! Iar jos mă aşteaptă Trupele Imperiale de Elită. Le văd şi ştiu – simt! — că nu sunt gunoaie deghizate.

Cobor adulmecând triumful. Reiau comanda prin ridicarea braţului, fără să-i întreb de ce s-au regrupat, de ce mă aşteaptă tocmai acolo. Iar trupeţii bolborosesc ceva despre iertare.

N-am timp să-i ascult. În faţa noastră, uşile aurite culisează, parcă invitându-ne dincolo de prag, unde ne aşteaptă Ored.

— Te retragi, puţoiule? Te-a sssperiat duşşşmanul şşşi-ai venit la mămica?

Îi proptesc cotul în piept, îmbrâncindu-l. Încă sunt Comandantul Unic al Trupelor Imperiale de Elită, iar Ored e un ghiuj pe care soldaţii mei l-ar lichida pe loc dacă le-aş cere-o. Dar pentru unul ca el nu merită să pierdem nici măcar o secundă!

Totuşi… între noi doi se materializează, din nimic, trei şiruri lungi – un Ored lângă altul, toţi sâsâind la unison, cu răutate:

— Puţoiule, te-a sssperiat duşşşmanul?

— Imbecilule! Incompetentule! urlă adevăratul seneşal – şi, fără să aştepte vreo comandă, Imperialii se reped, nimerind în spuma cafenie care, brusc, ia locul sosiilor lui Ored, pentru ca imediat să bolborosească şi să dispară, ducând în neant toată oastea mea de elită.

Sunt iarăşi singur. Sau aproape singur. În faţa mea, Ored se chinuieşte să-şi îndese în nări filtrele pe care le cară de obicei în buzunarul secret al pantalonilor, şi regret că nu sunt la fel de bine dotat, fiindcă miasmele au devenit – pentru a câta oară? — insuportabile.

Apoi o văd pe Leira. Nu ştiu când şi pe unde a intrat, dar vine plângând către mine. O iau în braţe şi lacrimile ei îmi lovesc umărul – penetrându-l!

E ca şi cum zeci de lame mi-ar ciopârţi muşchii, mi-ar ferestrui oasele. Răcnesc şi o resping pe nurlia împărătească. Ea rânjeşte şi o spuzeală cafenie îi cuprinde faţa, prelingându-i-se pe gât, pe armura strălucitoare. E acoperită toată de broboane fornăitoare, crescând, crăpând şi împroşcându-mă cu bale clăbucioase, care îmi încleiază mâinile, buzele, pleoapele lăsate.

Disperat, îmi smucesc braţele, îmi descleştez degetele, îmi şterg cu dosul unei palme buzele, cu ai celeilalte îmi frec ochii lipiţi…

Clăbucul ăsta încleiază! Nu pute şi nu provoacă usturimea cumplită pe care am simţit-o când m-au atins lacrimile ei, când am atins mantia falsului călugăr! De ce…?

— Pentru că e timpul să stăm de vorbă.

Întrebarea mea nerostită capătă răspuns de la falsa

Leira, a cărei mână îmi atinge ochii – şi e atingerea tandră a femeii îndrăgostite.

Pleoapele mi se dezlipesc şi o pot zări din nou. E mai frumoasă ca niciodată, toată faţa îi zâmbeşte, rochia semitransparentă îi vălureşte în ape azurii şi, la cea mai neînsemnată mişcare, din faldurile bogate izvorăşte, răspândindu-se în efluvii discrete, mireasma fascinantă a loldilalului, a florilor lui carnivore…

— Acesta e mirosul nostru, îmi spune, cu vocea-i susurândă care mă face s-o doresc – nu pe ea, ci pe autentica Leira – cu o intensitate dementă, aşa cum n-aş fi crezut că voi dori vreodată o femeie… E mirosul lumii noastre de baştină. Al lumii strămoşilor tăi, Amirp Anob! Ştiai că străbunicul tău, renegatul Nalrep, a aclimatizat loldilalul pe planeta asta? Pe planeta asta pe care nu primiţi pe nimeni în afara câtorva ticăloşi gata să-şi vândă nu numai semenii, ci şi sufletul, pentru o viză de rezidenţă! Pe planeta asta care poate oferi mai mult decât vă trebuie, dar pe care o păstraţi numai pentru voi, cu un egoism feroce… Cu un egoism care pute! Un egoism căruia nu i-ai simţit duhoarea până azi, când ai fost gata să te sufoci în repetate rânduri! Ai fost gata să te sufoci când noi te-am ajutat să percepi adevăratul miros al Oraşului vostru – pe care noi nu vrem să punem stăpânire cu de-a sila, profitând de forţa minţilor noastre. Vrem doar să-i dăm la iveală putreziciunea şi să vă scăpăm de ea. O putem face în scurtă vreme dacă, în loc să ne vânaţi, ne acceptaţi ajutorul… Dacă acceptaţi să împărţim, deopotrivă, planeta voastră şi puterile noastre. Vorbeşte-i împărătesei tale despre noi…

— Sssă vorbeassscă desssspre voi în loc sssă vă ucidă? Sssă-i vorbeassscă împărătesssei desssspre nişşşte gunoaie?! sâsâie Ored, plin de venin – şi eu tresar, fiindcă uitasem că există, că e şi el aici, sub cupola bogat ornamentată a imensei săli de primire.

— Noi, moşule, îl contrazice străina, cu blândeţe – şi pe mine, unul, vorba „moşule“ mă unge pe suflet –, noi suntem misionarii…

— Sssunteţi mincinoşşşi! urlă, turbat, seneşalul. Ne-aţi dissstrusss Trupele Imperiale de Elită! Ăsssta vă e ajutorul?!

— Erau o elită a Răului! Tu trebuie să înţelegi asta, Amirp Enob. Tu trebuie să transmiţi oferta noastră de ajutor, să vorbeşti despre mâna prietenoasă pe care v-o întindem. Şi numai tu, care eşti sânge din sângele nostru, ne poţi goni de aici – dacă mă ucizi cu mâna ta. Dacă sugrumi imaginea femeii care ţi-e dragă!

— Gunoi parşiv! mârâi, înţelegând că afurisiţii de imigranţi vor să mă încurce în plasa minciunilor lor meşteşugite.

Îmi pun mâinile în jurul gâtului ei şi ea, pălind, îşi leagă cu greu şoaptele tremurânde:

— Şi dacă sunt chiar Leira ta? Şi dacă îţi omori iubita? Şi dacă îţi tai tu însuţi calea către tron?

Mă priveşte cu ochi umezi, buzele îi freamătă, parcă tânjind după un sărut, îi freamătă şi trupul lipit de al meu, cald şi îmbietor ca întotdeauna şi… mirosind a loldilal, ca niciodată!

Mincinoasa! Prefăcuta! Impostoarea! Gunoiul! Putregaiul!

Flamura roşie a furiei îmi flutură în faţa ochilor, braţele mi se crispează, degetele mi se strâng, îl aud pe Ored zbierând „ucide!“, din ochii femeii curg lacrimi – şi n-aş fi crezut că lacrimile pot fi atât de mari şi de limpezi, că un asemenea horcăit poate ieşi dintre buze atât de roşii, de ispititoare… Şi n-aş fi crezut că un chip se poate schimba într-o clipă, că încă frumoasa faţă a unei Leira în agonie îşi poate pierde brusc trăsăturile, căpătându-le apoi, la fel de brusc, pe cele tăiate din topor ale unui bărbat smead, turbat de spaimă, cu ochii tulburaţi de răutate…

Un chip ce îmi e încă şi mai familiar decât al superbei împărătese, un chip pe care, Cerule!, îl recunosc într-o străfulgerare!

Urlu, îmi descleştez mâinile, cel care nu mai e decât un hoit mi se prăvăleşte la picioare, şi capul lui lovind podeaua de marmură roşie dezlănţuie un trăsnet ce mă

izbeşte necruţător, tăindu-mi picioarele şi înţepenindu-mă în centrul unui vârtej înnebunitor. Eu, mareşalul Anob, îngenuncheat, înfrânt, zdrobit de simpla vedere a unui trup identic cu al meu, ucis de mâinile mele, sunt punctul în jurul căruia se învârt palatul, Oraşul, planeta, soarele, universul…

— Ai învinsss, tinere. N-aşşş fi crezut… Mhm… Felicitări…

E vocea lui Ored. O aud când totul se linişteşte. Când, încă tremurând, mă ridic de lângă mortul care îmi seamănă leit. Când aud ovaţiile Trupelor Imperiale de Elită, când le văd, reînviate ca prin farmec, grupate în semicercuri din ce în ce mai largi, al căror centru suntem eu şi… leşul meu.

„Deci EI n-au omorât pe nimeni?“ îmi spun, nemaiînţelegând nimic. Şi mă întreb, simţindu-mă, ca niciodată, nu epurator, ci ucigaş: „Deci el, acesta care duce în moarte chipul meu, era nevinovat?!“

E ziua nunţii mele. A nunţii noastre, zi pe care Leira, nerăbdătoare ca o femeie de rând, a aşezat-o imediat după cea a victoriei ce m-a făcut demn de mâna ei.

E ziua pe care o visez de mult, e ziua despre care am crezut că o să fie cea mai fericită din toată viaţa mea.

E ziua în care mă întreb dacă voi mai simţi vreodată „gunoaiele“. Pentru că astăzi mă invadează, puternic ca niciodată, cumplit ca niciodată, mirosul Oraşului, duhoarea lui pestilenţială! Pentru că am senzaţia, pe care doar o continuă sforţare neomenească mă împiedică să o transform în certitudine, că sub masca înşelătoare a caldarâmului, a clădirilor zvelte, a parcurilor largi, cu lacuri albastre şi pâraie sprintene, a oamenilor zâmbitori, a frumuseţii miresei mele, se ascunde bolboroseala clăbucului cafeniu ce îşi împroaşcă miasma, tăindu-mi răsuflarea şi înlocuindu-mi, încet şi sigur, surâsul de mire fericit cu grimasa chinuită a omului îngreţoşat peste măsură.

O grimasă chinuită schimonoseşte şi chipul seneşalului Ored. Bătrânul vine spre noi, căci protocolul îi

cere să-şi prezinte felicitările.

— Omul ăsta e şarpele pe care l-am crescut la sân, îmi şopteşte Leira, fără să mă privească şi aproape fără să-şi mişte buzele, aşa cum orice înalt demnitar ştie s-o facă. Priveşte-i mutra pocită de invidie!

Dar eu îi privesc ochii şi înţeleg că, pentru prima dată de când ne cunoaştem, ne macină aceeaşi suferinţă. Şi ghicesc că el s-a pedepsit pe sine însuşi renunţând la filtrele nazale de care era nedespărţit!

Seneşalul se înclină în faţa împărătesei şi, înainte de a dărui ritualul buchet de roseroze, îi sărută inelul – iar eu observ, sperând din tot sufletul că sunt singurul, că, în acel moment, i se zbârleşte părul.

Apoi, ajuns în faţa mea, nu se mulţumeşte doar să-mi strângă mâna. Nesocotind ritualurile şi stârnind rumoare în rândul asistenţei scandalizate, îmi oferă o floare de loldilal. O iau mulţumindu-i din ochi şi, fără să-mi pese că aş putea fi muşcat, îmi afund nările în ea, îi sorb cu nesaţ parfumul, singurul care poate învinge putoarea de latrină înconjurată de hoituri ce mi se pare că – sau chiar a luat în stăpânire iubitul meu Oraş.

Ored îmi caută ochii şi mă întreabă, mişcându-şi buzele fără să scoată vreun sunet, aşa cum orice înalt demnitar ştie s-o facă:

— Amirp Anob, de ce a plecat ssstrăbunicul tău din lumea loldilalului? A fossst cumva nebun?

RAYADATYS

Mă simt acelaşi. Îmi zăresc straiul cenuşiu – îl ştiu prea bine, e cel cu perle, pentru Ceremonii Deosebite. Şi îmi văd mâinile – cu Inelele Comandantului pe degetele cu care mă pipăi frenetic, recăpătându-mi încrederea. Pentru că sunt, n-am nicio îndoială, găzduit în acelaşi trup. E trupul meu viguros – şi e teafăr!

— Nu te minţi, omule, îmi spune vâslaşul. Eşti mort, pe celălalt mal n-o să mai fii decât o umbră! Hai, dă-mi banul! Nu mai zăbovi, nu vezi că luntrea ia apă?

Oftez. Căci îl cred. Îl cred pentru că ştiu – şi îmi dau

seama că am ştiut-o dintru început – că el e Charon, iar fluviul mâlos şi molcom e Acheronul.

Oftez şi dintre buze îmi scapă ceva, o monedă măruntă, roşcată. Agil, Charon o prinde în palma deja întinsă. Palma pe care o face apoi căuş şi, aplecându-se ritmic, zvârle din luntre apa ce o îngreunase. Apoi înhaţă vâslele şi le afundă brusc în undele tulburi, azvârlind asupră-mi un roi de stropi noroioşi.

Îmi şterg ochii cu dosul mâinii şi ceva mă îmboldeşte să adun cu limba picăturile din colţul gurii.

El râde.

— E gustul morţii, fiule!

Înghit strâmbându-mă, deşi nu simt nimic. Sunt serbede!

Pocitania hohoteşte iar. Şi vâsleşte vârtos. Se întrerupe doar ca să se descotorosească de înotătorii care, horcăind, dau să se aburce în barcă. Îi păleşte cu latul vâslei, cu sete, suduind printre dinţi.

— Nişte păgâni, mormăie către sine. Au trăit în păcat – acum e vremea căinţei! Să înoate!

— Cândva te vei căi, spune Shayar. Va fi în vremea când ai tăi îţi vor jeli cenuşa – iar năluca aceluia care eşti se va smeri în faţa monstrului din prag!

Smerit, tremur ca frunza în faţa – feţele – lui Cerber. Plec capul şi zăresc, privind prin trupul meu ca printr-un fum sărac, întunecatul Acheron şi luntrea pe care Charon o mână înapoi.

— Poţi trece, Rayadatys, spune monstrul. Eşti aşteptat de mult! Mergi încotro o să te poarte drumul. O să te-asculte însuşi Minos! E cinstea cuvenită celor ce-au fost doar drepţi – sau mult prea păcătoşi!

Privirea Shayarei îl arde; şi Rayadatys înghite în sec, pierit. Dar el e cel care îi cere sacrilegiul, şi ea nu vrea să îl asculte până nu cheamă asupra lui păcatul ei – întreg!

— „Numai al meu e păcatul meu. Al meu şi numai al meu! Numai al meu e păcatul tău. Al meu şi numai al meu! Şi drept va fi să ispăşesc, oricând, oricât şi oricum va fi pe placul celor pe care vorbele noastre îi înfruntă!“

Au n-ai rostit, tu, umbră, vorbele acestea, în răstimpul în care ai avut trup?

Minos mă ţintuieşte cu ochi reci. Mă domină pe mine, umbra, cu trupul lui întunecat. Învinovăţitor, arătătorul lui îmi sfredeleşte fruntea, şi mă-nfior – fiindcă nu simt nimic!

— Tu ştii tot ce-am rostit! răspund, înfricoşat.

— Nu linguşi! De ce te porţi ca robii, tu, care ai căutat păcatul ca să te vezi stăpân? Nu-mi cumperi îndurarea cu umilinţa ta! În faţa mea se cade să recunoşti cinstit, cu capul sus! Să-ţi aminteşti vorbă cu vorbă, gest cu gest! Să le rechemi din negurile vieţii petrecute, să te cutremuri când le retrăieşti!

Îi simt în glas mânia. Şi mă întreb, deodată: Cu ce drept?

Cu ce drept tună asupra mea? Asupra mea – când eu am înfruntat toţi zeii deopotrivă, înotând în fluviul vremii după bunu-mi plac, iar el, pe când îşi târa umbra deasupra gliei, nu a sfidat decât un zeu mărunt!

Rânjesc şi-mi sumeţesc privirea, ţintind mai sus de Minos, spre bolta ca de plumb.

Plumburie, turma de vălătuci pufoşi goneşte către orizont, şfichiuită de vântul subţire. Acolo piere fără veste, pradă oceanului care o preschimbă în trâmbe lungi, cenuşii, repezite înapoi, spre plaja pustie, unde urlă, neputincioase, năruindu-se, lăbărţându-se şi destrămându-se în zdrenţe albe – retrase fără a cuteza să atingă trupul Shayarei.

Ea zace nemişcată, cu ochii închişi. Vântul cerne nisip prin plasa părului ei răvăşit şi, uneori, câte o şuviţă lungă se zbuciumă, flacără rebelă pe un altar uitat. Alteori, rochia portocalie, lungă şi largă, tresare înfiorată, grăunte viu neizbutind să se desprindă de palidul linţoliu care înfrăţeşte cerul, oceanul şi nisipul.

Îngenuncheat alături, Rayadatys tremură. Pânza deasă şi aspră a straiului cenuşiu nu lasă vântul să-i muşte trupul, dar inima înnebunită îi porunceşte să tresalte – ca şi ea. Zadarnic, la adăpostul pumnilor strânşi, îşi împinge unghiile în palme! Teama şi nerăbdarea, nesătule, l-au

cuprins – şi l-au învins de mult!

Cu un suspin, îşi descleştează pumnii şi atinge braţul gol al femeii nemişcate.

Shayar se ridică încet, cu unduiri nefireşti, şi înţepeneşte dreaptă, şi totuşi tremurând, ca supusă unui suflu lăuntric, îngheţat. Rayadatys îi aude dinţii clănţănind şi ar putea jura că, înălţându-se, ea a stârnit o pală de aer rece, ce a pornit-o vijelios către ocean, nu fără a-i atinge, usturătoare ca un tăiş, obrazul şi urechea stângă.

„Răsuflarea Morţii!“ gândeşte, îngrozit, înfigându-şi, încă o dată, unghiile în palme.

„Ce nechibzuinţă să cred că e un vis!“ se dojeneşte. Şi păşeşte înapoi, pentru că întâlneşte privirea Shayarei. Pare că a revenit din alt tărâm, că nu înţelege cine e el, nepoftitul. Tăişul de gheaţă îl zgârie din nou, parcă întorcându-se, şi Rayadatys, simţindu-şi pielea încreţită şi părul măciucă, e gata să se lepede de vechile-i nemulţumiri – de care nădăjduia să se despartă aflând că lucrătura femeii purta într-adevăr împlinirea viselor lui chinuitoare.

Shayar îşi scutură pletele, clipeşte speriată, îşi flutură braţele brusc înălţate – ca şi cum ar alunga ceea ce el nu e în stare să zărească.

— N-ai minte, bombăne, cu năduf. De ce m-ai atins, omule?! M-ai silit să mă întorc pe făgaşe primejdioase! Nimeni nu bântuie în grabă şi cu gândurile împărţite prin plasa Timpului, unde lesne te rătăceşti! Puteai strica totul! Iţa vremii se înnoadă mai repede decât clipeşti. Iar nodul înseamnă, oho!, atâtea căi! Mă puteam pierde în lumi lăturalnice, puteam rămâne prinsă în cele trecute, ba, chiar mai rău, în cele care, poate, nu vor fi! Oricum, în trupul ăsta n-aş mai fi revenit! Niciodată!

— Acum ori niciodată! îmi porunceşte Minos. Să-ţi aminteşti, să suferi – şi să te căieşti!

Rayadatys servul se căieşte. Pentru că s-a născut la vreme de cumpănă, pe pământ pustiit şi neprieten, din neam înrobit.

— Eşti prost! râde Shayar hoinara, care îl ispiteşte cu

trupul fraged, cu noaptea ochilor, cu părul ca de foc… Zeii ţi-au menit locul şi timpul, şi pântecul care te-a zămislit! E rostul tău să fii supusul sărman al celor pe care îi ştii netrebnici, dar apăraţi de aur, de arme şi de datini!

Dar Rayadatys n-o ascultă. El vrea să-şi cunoască şi să-şi schimbe soarta – plătindu-i ei oricât!

— Voi, hoinarii, hălăduiţi prin lumi pe care noi nu le cunoaştem şi prin vremi care au fost sau care pot să fie! Tu îmi poţi vesti răul care mă pândeşte şi – ştiu! — îl poţi goni!

— Pot, susură Shayar, dar care mi-e folosul dacă te ajut?

Cu ochii aprinşi, Rayadatys zâmbeşte larg. Hoinara vrea să facă târgul, iar el a chibzuit, în nopţi – atât de multe! — pe care somnul nu i le-a binecuvântat, ce-i poate dărui.

— În lumea şi în vremea mea, hoinarii vor avea putere! Şi vor primi respectul tuturor! Nu o să-i roadă teama de poteră, de temniţă, de chinuri, de pogrom! Voi toţi – tu cea dintâi – o să aveţi, în lumea şi în vremea mea, loc şi răgaz pentru popas tihnit!

În colţul buzelor întredeschise, hoinara îi surâde – cu dispreţ:

— În lumea şi în vremea ta?! Ce ştii tu, Rayadatys, despre lumi – şi despre Vreme?

— „Vremea sau Timpul s-a născut din Haos, când Geea şi Eros încă erau vis.

Uranus, Geei fiu şi soţ, s-a împăcat cu Timpul Unic, Nesfârşit şi De-Ne-ntors. Dar Cronos, fiul răzvrătit, l-a văduvit de bărbăţie şi de tron, iar el, Uranus, în furia şi durerea lui de-atunci, l-a blestemat să fie prins, ca peştele-n năvod, în Timpul Răvăşit. Însă Geea, lui Cronos şi complice, şi mamă iubitoare, l-a dăruit cu harul de-a-şi ţese el însuşi plasa, aşa cum va dori!

Şi Cronos, înnodând temeinic iţa Vremii pe care-o cunoştea, a despărţit-o, din acel nod, în trei. Pe prima, el şi fraţii săi au fost încătuşaţi de Uranus, aşa precum deja se întâmplase, în tainiţa adâncă a mamei primitoare. Pe-a

doua, doar el şi Rhea au fost iubiţi şi ridicaţi în slavă, iar pe-a treia Titanii toţi au fost copii doriţi, pe care zeul Cer şi Tată şi i-a păstrat alături.

Pe urmă, Cronos a stat şi a chibzuit, dorind să-şi hărăzească, pe fiecare iţă, o altă soartă. Dar Eros l-a săgetat, şi el, pe toate întâlnindu-le într-un alt nod, cu Rhea s-a unit pe toate trei.

Apoi, tot cugetând, pe una singură şi-a înghiţit copii. Dar şi pe aceea a înnodat-o, a scămoşat-o, după nod, în două, şi doar pe una dintre ramuri a luat o piatră măiestru înfăşată drept Zeus, fiul său.

Şi, iarăşi, după ce Zeus l-a biruit, tot a mai scos o iţă. Acolo, îmblânziţi, cei doi s-au împăcat. Iar pacea a pecetluit-o Cronos împărtăşind tuturor zeilor taina înnodării şi despicării iţelor de Timp, spre a le-nşira, înainte şi-napoi, oricând şi-n orice chip.

Aşa că ţesătura Vremii a ajuns păienjeniş, tot răsfirând, cu toţii, mănunchiuri de lumi noi. Iar, dintre zei, vreo trei au fost flecari, lăsând să scape printre muritori crâmpeie din meşteşugul sacru. Şi cei care le-au desluşit s-au adunat, încetul cu încetul, într-o ghildă, numită a Hoinarilor. Şi-au prins să umble, după lege – adică rupţi de trup – prin Vreme-n sus, în jos, cruciş şi curmeziş, văzând, înţelegând şi, între două drumuri, prorocind.

Aflând de-aceştia, Cronos s-a mâniat. Şi le-a menit ca poporenii să îi urască şi să îi ucidă, numindu-i vagabonzi şi vrăjitori. Iar ceilalţi zei, după ce au ţinut sobor înfricoşat, au hotărât pedeapsă cruntă pentru muritorii care, nemulţumindu-se doar a hălădui prin plasa Vremii, vor încerca să-şi încâlcească-ntr-însa iţa lor."

Au n-ai rostit, tu, umbră, vorbele acestea, în răstimpul în care-ai avut trup?

Minos întinde braţul către mine. Chiar îmi străpunge pieptul – şi văd, de undeva, de sus, de unde nici nu sunt, cum umbra mi se împarte în fuioare şovăinde.

— De ce întrebi – răspund, şi înţeleg, cumva, că mă adun la loc – de ce întrebi, când ştii tot ce-am rostit?

El zâmbeşte, parcă îmbunat.

— Întreb, cutezătorule, pentru că se cuvine să recunoşti că ai păcătuit ştiind ce faci!

— Deci, mormăie Shayar, chiar ştii ce faci! Ştii că mi-ai promis o nerozie! Pe noi, blestemul aruncat de Cronos nu ne iartă! Nicăieri!

— Ce spui?! se minunează Rayadatys. Şi hohoteşte. Voi, hoinarii, ştiţi că sunteţi laşi?

Zvârlindu-i o căutătură neîncrezătoare, Shayar păşeşte-n lături. Şi dă să îi întoarcă spatele, ferindu-şi calea de a lui, ca de a unuia ce nu mai are minţile întregi.

El îi înşfacă umărul.

— Aşteaptă! Nu-s nebun! Şi ştiu, adaugă, privind-o, mândru de sine, din înălţimea unde se simte îndreptăţit a fi, că niciun zeu nu poate să v-ajungă acolo unde nu era născut!

Speriată, ea îi aruncă mâna.

— Nefericitule! Ce cutezi tu să spui?!

— Întoarce-te, o sfătuieşte el, rostindu-şi vorbele molcom şi apăsat, acolo unde Cronos nu îşi făcuse încă primul nod, acolo unde Cronos nici nu exista, acolo unde nici Uranus, nici Geea şi nici Eros nu erau. Acolo, unde Haos e domnul şi stăpânul, înnoadă chiar tu timpul, de la bun început!

Shayar îşi muşcă palma – ca să-şi oprească un ţipăt. Şi-şi simte groaza în gâtlej, şi lacrimile-n ochii larg căscaţi.

— Eu am să-ţi fac un prunc, urmează Rayadatys. Fiindcă un vagabond bătrân şi iscusit la stihuit legende mi-a povestit că fătul născut şi părăsit la început de Vreme va fi nodul din care pleacă iţa fără zei. Şi acea iţă poate fi atinsă de cea pe care îşi duc zilele părinţii fătului, iar ei, dacă o doresc cu dintr-adins, se pot chiar strămuta!

Shayar tace. Şi valurile tac. Pentru că împietresc. Şi pescăruşii tac. Şi încremenesc în aer, ca aninaţi de fire nevăzute. Şi vântul se opreşte. Şi între ei şi soare se-nţepeneşte un nor.

— Povestea e poveste, spune ea, târziu. Dar noi, hoinarii, suntem juruiţi să ne călătorim prin vreme fără trup. Cum o să-mi port eu pruncul, un trup într-altul, fără

s-o afle Zeii – şi să mă trăsnească?

El îi ia capu-n mâini şi o provoacă, ţintuindu-i ochii cu ai săi. Iar glasul lui, hulind, stârneşte valurile, care gem, şi pescăruşii, care zbiară, şi vântul, care urlă… Dar norul care astupă soarele nu se dă dus!

— Încearcă! Cei îndrăzneţi înving! Iar Zeii… pun rămăşag că zeii nu ştiu tot!

Minos rânjeşte.

— Sărmană umbră! Zeii ştiu!… Dar au capricii. Îi veseleşte, câteodată, obrăznicia unui prăpădit de muritor!

— Cum ai aflat tu asta? îl întreb. Ai învăţat-o când ai încercat să tragi un zeu pe sfoară şi ai sperat, zadarnic, să scapi nepedepsit?

El râde.

— Ai haz când mă înfrunţi, în pragul Infernului, tu, mortule, pe mine! Shayar nu m-a-nfruntat, adaugă, şi eu văd, printr-o ceaţă, sus şi departe, ochii ei întunecaţi. Deşi era curată. Tu i-ai luat păcatul – şi Zeii au ştiut!

Râde, dar e furios din nou. Numai că mie spaima mi s-a dus, aşa că-mbăţoşez spinarea mea de fum.

— Ei ştiu, tu ştii, eu ştiu… Atunci spune-mi osânda, la ce mă ţii aici?

Tot râde, dar acum e vesel. Mă bate chiar pe umăr şi îşi lasă mâna să lunece, tăindu-mi, pentru o clipă, gâtlejul străveziu.

— Osânda e-ncepută, umbră! Aminteşte-ţi, aminteşte-ţi încă, să ştii ce ai pierdut!

— M-ai tulburat cu nerăbdarea ta, spune Shayar. Dar încă nu-i nimic pierdut!

— Ai izbândit? întreabă Rayadatys înfrigurat – şi cu triumful dând să i se nască în glasul răguşit. Ai regăsit iţa pe care ai făurit-o? Ştii când – şi cum ne putem strămuta?

— Va fi cutremur, îi răspunde ea, pe ton cântat, de prorocire. În mai puţin de-un ceas. Pe iţa asta şi pe-a mea – pe-a noastră. Dar şi pe alte multe încă! O să le strângă mânia Geei într-un nod. Prin el ne strecurăm. Şi vom ajunge unde ne e vrerea – doar dacă Focul Zeilor n-o să ne facă scrum!

— Unii l-au implorat pe Zeus să vă ardă, îmi povesteşte Minos, binevoitor. Vreo trei au şi răcnit, cerându-i să o facă neîntârziat! I-a domolit Atena, spunând că e mai înţelept să fiţi cruţaţi, pentru că nu e rău ca fapta blasfematoare să poată fi trăită de un muritor fără de har, ce va aduce, cândva, în Spiritul-ce-i-Unul, tot ce va fi simţit şi ce va fi-nvăţat.

Mă încrunt, adică sper că asta face umbra mea. Afurisitul vrea să mă convingă că nu i-am înfruntat pe Zei, că ei m-au urmărit şi au filozofat, şi s-au distrat pe seama mea… Şi vrea să-l cred! Să-l cred!!! Cum aş putea?!

„Cum aş putea“, se-ntreabă Rayadatys, „cum aş putea să cred că ceea ce se întâmplă nu e moartea mea?“

Pentru că valurile cresc, mugind şi năvălind; pentru că, de sub tălpi, nisipul li se scurge; pentru că, lângă ei, uscatul se despică, născând o trâmbă noroioasă, care îi doboară – şi el abia mai poate strânge-n mâini cozile groase ale Shayarei, pe care le-mpletise după sfatul ei.

Pentru că-şi simte carnea smulsă ca de cleşti mărunţi, dar ascuţiţi peste măsură; pentru că-şi simte oasele sfărmate; pentru că i se pare că e terci învălmăşit, apoi aluat dospind, apoi un râu de lavă clocotindă…

Pentru că mâini imense îl remodelează în spaime şi-n durere, ca să zărească, în treacăt, cetăţi sau lanuri, sau păduri, sau fluvii, sau piscuri, sau adâncuri; pentru că, între două năluciri, e zdrobit şi întregit din nou…

Pentru că, în acel târziu când iar se simte om întreg la minte şi la trup, pricepe că tronează pe genunchii unei statui de platină, în braţe cu Shayar; pentru că, deşi ea îi tot şopteşte să-i sloboadă cozile, pumnii lui nu se lasă descleştaţi…

Jur-împrejur, mulţimea pestriţă, îngenuncheată, îşi scaldă frunţile-n ţărână, le înalţă ca să îi aclame, le pleacă iar…

Şi, deodată, Rayadatys, cu inima cântând, ştie că-i viu… Ştie că statuia care îi găzduieşte e a Nenumitei, Făuritoarea Lumii, fiica lui! Ştie că gloata îi recunoaşte drept trimişii Ei, de veacuri aşteptaţi să se înfăţişeze la

vreme-de-cutremur care nu iartă decât acel altar…

Toate le ştie, fiindcă pe toate i le-a prorocit Shayar, de-a fir a păr…

Şi Minos ştie. Ştie tot ce-mi amintesc. Din când în când, îl simt, străin şi rece, în mintea mea…

Dar nu îmi pasă!

Pentru că, fericit, mă-mbăt cu amintirea gloriei anilor ce au urmat. Când eu am fost Rege şi Preot, Despot şi Milostiv, Mai-mare-peste-oaste şi Diriguitor, şi, încă, nu mai prejos celor dintâi, domn şi stăpân minunii numindu-se Shayar…

O, da! În lumea şi în vremea mea, eu am avut Puterea! Şi mi-am ţinut făgăduiala, dăruind hoinarilor care s-au strămutat cu totul sălaş tihnit şi venerat, în care să-şi părăsească trupul în răstimpul când călătoresc.

Durere am avut doar când Shayar s-a stins şi, lângă rugul ei, am înălţat, rude, prieteni, servi şi supuşi, bocet de moarte…

— Şi moartea ta? mă ispiteşte Minos. Au ai închis tu ochii împăcat cu lumea, cu tine – şi cu Zeii?

Parcă n-ar şti! M-a răpus lama unui vrăjmaş perfid, dar tot m-am ţinut drept până ce i-am măcelărit oştenii şi până când, înveşmântat în strai de slavă, m-am aşezat, înconjurat de fiii mei – toţi şapte! — pe tronul aurit. Şi-am apucat s-aud zvonul victoriei, pornit din surle şi din tobe.

— Nu te-ai căit, se oţărăşte el, fiindc-ai trăit altcum şi altcând decât ţi-a fost sortit?

— De ce?! Pentru că, în loc de rob umil, am fost stăpân?!

— Nu te-ai căit, rânjeşte. Credeai că, pentru Veşnicie, erai scăpat de Zei – şi de pedeapsa lor!

Ei da, am crezut asta! N-am înţeles că Moartea ne adună pe toţi, pe iţa ei, aici, unde tot Zeii sunt cei tari!

Acum însă o simt. Dar simt şi că-i urăsc – şi nu mă tem!

— Nu regreţi, umbră?! Întotdeauna, părerile de rău mi-au înclinat balanţa spre iertare…

Strâng ochii – şi scrâşnesc din dinţii mei de fum. Voi

ispăşi în veci pedeapsa lor – şi n-am nevoie de proroci să-mi spună că va fi cumplit! Dar nu pot să cerşesc.

— Nu regret, Minos. Hai, deschide-mi calea spre Infern!

Dar faţa i se luminează.

— Întoarce-te, nebunule! Ia luntrea şi întoarce-te în lumea aia, a ta! Zeii vor un rival nesăbuit. Întoarce-te, tu însuţi nemuritor şi Zeu! Şi înfruntă-i, dacă vei putea!

— De ce-ţi baţi joc? întreb, posomorât. Ori e osânda mea să fiu batjocorit?

— Întoarce-te! repetă el. Priveşte înapoi! Îl vei vedea pe Charon aşteptând. Pe tine te aşteaptă! În luntrea lui o să-ţi recapeţi trupul şi el o să te treacă, fără plată, pe malul celor vii.

Mă-ntorc – cu toate că mă tem că-mi dă speranţe doar ca să râdă când o să le pierd. Şi fug spre Acheron. Şi Cerber se retrage, nevrând să-mi stea în drum...

Mă urc în luntre dintr-un salt – şi-mi duc în faţa ochilor o mână. Nu-i străvezie, e chiar mâna mea!

E-adevărat?! Am izbândit?! Doar pentru că am fost cutezător?!

— Hei, Rayadatys! strigă Charon. Hai, ia-ţi moneda asta înapoi! Tu eşti un Zeu, şi mie Zeii nu-mi plătesc nimic!

— E-adevărat?! răcnesc. Sunt Zeu? Sunt Zeu!

— Nu te minţi, omule, îmi spune, printre zgâlţâieli, un glas pe care-l ştiu. Eşti Rayadatys-servul şi, dacă mai huleşti, n-o să mai fii decât un hoit!

Îl recunosc, e servul Motys, cel care nu îndrăgeşte somnul; îmi amintesc că l-am rugat să mă trezească-n zori.

Pentru că amândoi avem corvoadă să curăţăm Arena şi s-o-mpodobim până-n amurg. Atunci va fi adusă vagaboanda vrăjitoare – s-o siluiască servii, s-o hăituiască dulăi întărâtaţi, să o lovească cu necurăţenii cine-o pofti, s-o ferece călăii, să-i smulgă părul, să-i scoată ochii, să-i jupoaie sânii, să-i reteze capul şi să-i arunce trupul la rechini! Trupul Shayarei! Minunatul trup în care, de o lună, creşte fătul meu... Dar asta ei n-o ştiu, şi eu mă bucur. Căci, dac-ar şti-o, aş muri şi eu!

REVELION CU SCĂUNEL ŞI PISICĂ

— M-a muşcat bătrânu', spune Fane, plat, ca un robot defect dintr-un film de duzină.

— Pe bune?! se miră Nelu. Când?

Fane nu răspunde. Nu poate. Şi-a vârât în gură degetul mare de la mâna stângă şi îl mozoleşte cu poftă.

— Ăsta-i frate-miu, îi spune Nelu fetei zgribulite. Hai, îndrăzneşte, o îndeamnă, nu mai călări pragu'! La noi e cald, o să vezi. Avem sobă!

Ea a ochit deja obiectul pătrăţos, de teracotă ciobită şi prăfuită. Se repede spre el cu mâinile în avangardă şi cu un zâmbet lăţit pe toată faţa fardată cu dărnicie.

— E rece! se miorlăie, dezamăgită. Ăsta nu ştie să facă focu'?

Şi îl arată pe Fane.

— Nţ! declară Nelu. E tâmpit. Ţin chibriturile ascunse.

— Atunci fă-l tu! comandă fata, cocoţându-se, cu cizme cu tot, în adâncitura relativ eliptică a unui fotoliu desfundat.

— Asta fac, confirmă el, căutând chibriturile cu mâna pierdută până la cot în buzunarul prin a cărui ruptură generoasă pătrunde în spaţiul dintre blana veritabilă şi postavul tocit al şubei lui preferate.

— Da' de ce-ai spus că-i cald? îşi aminteşte ea. Şi tu eşti tâmpit?

— Nu, inginer, precizează el, serios şi nu tocmai surprins de întrebare.

Ea ridică din umeri.

— Sunt două chestii care nu se exclud, afirmă, cu convingere. El nu-i inginer? mai întreabă, arătându-l pe Fane, deşi Nelu nu-i poate vedea gestul. Pentru că e în patru labe, privind fix în gura sobei – mai exact la grămăjoara de vreascuri deja atacată de o flăcăruie anemică, în care suflă cu un zel demn de o cauză mai bună.

— El ştie numai să-şi sugă degetu' ăla, bombăne, ridicându-se. Gata, cred că o să ardă. Deja l-a făcut

filiform, adaugă, clătinându-şi capul spre Fane.

— Ce? întreabă ea, nedumerită.

— Degetu'. Doar ăla îi place. Dreapta şi-o păstrează disponibilă. Ca să şmenuiască!

— Cum?!

— Să şparlească, să fure. Cred că e cleptoman. Bătrânu' îi zice Fane-şmenaru.

— Încântată, surâde fata, fluturându-şi o mână spre Fane. Eu sunt Liliana. Lili.

Nelu zgâlţâie umărul idiotului.

— Spune-i bună seara, bă, îl povăţuieşte. E colega şi invitata mea.

Fane îşi scoate degetul din gură şi-l aduce în faţa ochilor – sub distanţa minimă a vederii clare, apreciază invitata – şi, trăgându-şi buzele între dinţi, îl priveşte cu o expresie nedefinită: ceva între îngrijorare şi nedumerire.

— Aseară, scânceşte. Şi chiar îşi şterge o lacrimă cu dosul mâinii drepte.

— Ce zice?! se amuză Lili. (De fapt îi zâmbeşte – zâmbet cu făgăduieli – lui Nelu.) Nu ştiam că facem Revelionul cu prostu' târgului. Surpriza e de zece puncte!

Fane scoate limba.

— Proastă eşti tu! Aseară m-a muşcat bătrânu'. Uite, proasto!

Şi se aruncă pe burtă, ca să ajungă sub nasul ei cu degetul. Cu filiformul.

— E agresiv? se interesează ea, cu vagă îngrijorare.

— El nu, o linişteşte Nelu. Numai bătrânu'.

Lili dă din cap – a înţelegere – cu ochii ţintă la filiformul pe care tocmai a descoperit patru împunsături în curs de cicatrizare, ce par a fi urmele unor canini viguroşi, dar – ce straniu! — subdimensionaţi.

— Bătrânu' e un vampir pitic? întreabă, conspirativ.

— Cunoşti vreun vampir? tresare Nelu, cu vădit interes.

— Mnuuu, spune ea, meditativ. Dar cred că există. Comuniştilor le-a fost frică să-i extermine. Da' ne-au băgat nouă-n cap că e vorba de scorneli capitaliste.

— Să nu-i înjuri pe comunişti, zice Fane, grav, retrăgându-se pe scăunelul lui, nu departe de soba în care au început să se audă trosnete de bun augur. Se supără bătrânu' şi te muşcă, completează, îndatoritor, înainte de a-şi umple gura cu degetul scâlciat.

Satisfăcută de propria ei putere de deducţie, Lili zâmbeşte şmechereşte.

— Bătrânu' e vampir comunist! Este?

— Nţ! o dezumflă Nelu. A fost simpatizant, în '91, după ce a dat cu nasu' de şomaj. Era tehnician-proiectant…

— La noi? îl întrerupe ea, curioasă.

— Nţ! La CCSIT. Centrul de Cercetare Ştiinţifică şi Inginerie Tehnologică, adaugă, ca răspuns la privirea ei nedumerită. De ăia depindeam pe vremuri. Bătrânu' a fost alergic la fabrici şi uzine!

— Şi nu mai e?

— Nu mai fac parte din aceeaşi lume. Acum îl deranjează doar câinii.

Lili se bucură din nou.

— Ştiam eu! Am citit undeva că vampirilor nu le plac câinii negri, cu alb deasupra ochilor şi…

— Bătrânului nu-i place niciun câine. Şi e normal, în starea lui…

— Ce stare? De simpatizant?

— Nţ! Asta i-a trecut după ce şi-a vărsat ofu'.

Incitată, Lili e gata să sară din fotoliu.

— A fost la mineriade?

Nelu îşi strâmbă nasul şi gura şi dă din mână a lehamite.

— Vezi să nu! A scris o poezie… Ia zi-o, bă! îi ordonă lui Fane.

Netotul se saltă, cu genunchii flexaţi, pentru ca imediat să se aşeze cu ei pe podea. Îşi scoate filiformul din gură – tacticos şi sonor. Îl scutură. Apoi îşi prinde graţios, cu vârful degetelor, poalele cămăşii care îi învăluie ca un abajur (încreţit de strânsoarea puloverului, moştenit probabil de la un răposat mai firav) turul blugilor

decoloraţi. Zâmbeşte şi îşi înclină capul, evident cu falsă modestie.

— Numai el o ştie pe de rost, se justifică Nelu. Şi cu manuscrisul am aprins focu' săptămâna trecută.

— Copacii! anunţă Fane, teatral, dându-şi ochii peste cap.

Lili râde cu poftă.

— Ce zice?!

— E titlul! o înghionteşte Nelu, nu tocmai discret.

— Nu e banc, spune Fane, tăios.

— Abţine-te, şopteşte Nelu la urechea lui Lili. Tipu' e supărăcios.

— Copacii! reia supărăciosul, după ce respiră adânc, transfigurat.

Se închircesc sub arşiţă copacii
Şi – palidă – îşi scuipă frunza-n praf.
E scumpă apa, sunt săraci săracii
Şi sunt hulpavi bogaţii puşi pe jaf.

— Recită cu suflet, apreciază Lili, în şoaptă, pe fundalul strofei următoare.

— Noroc că roua, cea subvenţionată,
Mai pică pe ici-colo, când şi când;
Noroc că, în pădurea democrată,
Urlă copacii – liberi la cuvânt.
Noroc că pot copacii să renunţe
La rădăcina ce li s-a impus,
Urmând s-aştepte să li se anunţe
C-au fost admişi în Codrul de Apus…

— A fost nasol în '91, se hlizeşte Lili, uitând că şi-a propus să facă toate comentariile pe şoptite. Şi eu am păţit-o atunci. Ştii, soră-mea a făcut primul avort… La cinş'pe ani. Eu n-aveam decât şase, da' am priceput ce se-ntâmplase, m-am dus la mama şi am pârât-o. Şi amândouă mi-au reproşat că sunt precoce, mi-au prezis c-o să fiu cea mai stricată femeie din familie şi s-au supărat când le-am demonstrat că erau rupte de realitate.

Fane o priveşte crunt.

— Taci dracu'! se răţoieşte. Mă stresezi. Ce, nu-ţi

place?

— Îi place, bă. A zis că-i place, minte Nelu, împăciuitor. Hai, spune mai departe!

Fane îşi drege glasul şi reia, pătimaş, subliniind sfârşitul fiecărei strofe cu câte o izbitură de pumn în perete, ca şi cum ar vrea să turtească pata bizară, în relief, formată – descoperă Lili într-un târziu – din nenumărate straturi de amprente slinoase.

— Noroc că-i lasă Legea să tot crească,
Să facă umbră altora – mai mici! —,
De umbra celor nalţi să se ferească
Bătându-se pe posturi de furnici.
Trag seva pentru alţii ei, copacii,
Cei fără capital stocat din jaf.
Se închircesc sub datorii săracii
Şi – searbădă – îşi scuipă viaţa-n praf!

Nelu aplaudă. Lili găseşte de cuviinţă să-i urmeze exemplul.

Fane zâmbeşte, dezvăluindu-şi strungăreaţa.

— Mulţi ani trăiască! strigă, împreunându-şi mâinile înălţate deasupra capului. Fane să trăiască!

Apoi se reinstalează pe scăunel, reluându-şi suptul şi expresia apatică.

— Ei? zâmbeşte Nelu, aşteptând comentarii.

Dar Lili preferă să se abţină, măcar până se lămureşte ce hram poartă autorul.

— De ce l-a muşcat bătrânu’? se interesează, scrutând bănuitoare uşile şi ferestrele, parcă temându-se că poetul cel agresiv ar putea da oricând buzna prin una dintre ele.

Nelu ridică din umeri.

— Dracu’ ştie? De obicei se supără când nu-i deschizi destul de repede uşa sau când îl laşi să se milogească prea mult pentru apă şi mâncare…

— Credeam că vampirilor nu le trebuie altceva decât sânge şi că nu îl cerşesc, îl…

— Da’ când am zis că bătrânu’ e vampir? se înfurie Nelu. E vorba doar de un cotoi îmbuibat!

Lili cască ochii şi gura, pe care şi-o astupă prompt, cu trei degete răsfirate.

— Iartă-mă! Credeam că e tatăl vostru, pentru că… Pentru că motanii nu sunt tehnicieni proiectanţi! se răsteşte, dezmeticindu-se. Şi nici nu fac versuri, nici măcar proaste! Îţi baţi joc de mine?

Fane tresare şi îşi scuipă degetul.

— Versurile-s faine! Da’ are şi de-alea naşpa, pentru gagici:

O, vreau să fiu acum cu tine
Şi simt cum dorul îmi dă febră!
De ce-i mai complicată viaţa
Decât problemele de-algebră?

— Taci, mă! se stropşeşte Nelu. Apoi surâde, dornic să lămurească lucrurile: Sigur că bătrânu’ e tata. Şi nu era motan nici când lucra la CCSIT, nici când făcea versuri. E aşa doar de… exact unşpe ani. Se convertise, făcea parte din PSL…

— Propovăduitorii Sfârşitului Lumii?! Păi ăia au fost doar o mână de debusolaţi şi s-au sinucis, toţi, în ultima zi a anului 2000, de ciudă că pământul a continuat să existe! A scris în mai multe ziare, şi la Euronews a fost un reportaj…

— Şi ce dacă? „Voi minţiţi poporu’ / Cu televizoru’!“ Ar trebui să-ţi aminteşti sloganul ăsta, fiindcă spui că-n vremurile lui de glorie erai destul de mare ca să ştii cum e cu avorturile… Cine i-ar fi crezut dacă ar fi spus că toţi sectanţii – ăia de bună credinţă, nu capii sectei, care propovăduiau, ca toată lumea bună, doar pentru propria lor căpătuială – deci, cine ar fi crezut că toţi sectanţii s-au transformat în animale sau în obiecte? De pildă, scăunelul pe care stă tântălăul e bătrâna. Mama!

Lili îşi face cruce.

— Aveai dreptate! Nu eşti tâmpit. Eşti nebun! Cred c-o să fac Revelionul în altă parte!

— Stai, că explică, mârâie Fane, fără să-şi mai scoată filiformul din gură.

— Îţi explic, confirmă Nelu. Predicatorul lor, Dănuţ

Perţea…

— Perţea?! Perţea de la marketing?! Nu ştiam că…

— Interesează-te, o sfătuieşte Nelu, sec. Toată fabrica ştie câte a-nvârtit tipu’, da’ mulţi o fac pe niznaiu… Oricum, el ne-a adus scăunelul şi motanul şi ne-a povestit că aşa au păţit toţi fraierii (calificativul îi aparţine) care l-au crezut când a afirmat că, fără doar şi poate, oficia pentru ei slujba dinaintea Sfârşitului, care trebuia să vină negreşit în ultima clipă a anului de la cumpăna mileniilor…

— De unde ştii că nu v-a minţit? Că nu v-a luat în râs?

— Motanu’ a confirmat totul…

— Doamne! Vrei să spui că motanu’ vorbeşte?!

— Nu tocmai, recunoaşte Nelu. Dar Fane îl înţelege. Şi scăunelul îl suportă numai pe Fane. Când îl atinge altcineva scârţâie sau trosneşte.

Lili râde, dispreţuitoare.

— Scââârţ! Ca în povestea cu Păcală şi copacul!

— Încearcă, o îndeamnă Nelu. Atinge-l…

— N-ai milă de mama! se văicăreşte Fane.

— Trebuie să mă creadă, mă. Vreau s-o iau de nevastă, se justifică Nelu.

Lui Fane îi dau lacrimile înainte de a se ridica, oftând din rărunchi, ca să întindă spre Lili scăunelul care deja protestează cu un trosnet anemic.

Stânjenită de privirea de câine bătut a idiotului, Lili şovăie.

— Atinge-l, repetă Nelu, şi chiar îi înşfacă mâna şi i-o pune pe unul dintre cele trei picioare ale obiectului încriminat.

Lili simte piciorul de lemn clătinându-se şi scăunelul prinde să trosnească în rafale. Imaginându-şi că urmează să-l vadă transformându-se într-un purcoi de aşchii crâmpoţite, Lili zvâcneşte ca arsă şi îşi retrage mâna cu un ţipăt scurt.

Fane râde prosteşte, cu lacrimile încă şiroindu-i pe obraz.

— N-o să te ai bine cu soacra, prezice, scălămbăindu-se. Bravo, mămico! adaugă, afectuos. Şi mângâie cu

pioşenie scăunelul înainte de a şi-l potrivi sub fundul mătăhălos.

— Cine e ventriloc? întreabă Lili, arţăgoasă. Tu sau idiotul?

— Mă dezamăgeşti, îi reproşează Nelu, posomorându-se. Credeam că eşti nu numai cea mai frumoasă, ci şi cea mai destupată secretară pe care-a avut-o vreodată directorul nostru. Nu mă aşteptam să ai dificultăţi cu perceperea corectă a mediului ambiant şi a interlocutorilor!

Lili îi remarcă strădania de a încropi fraze savante şi ştie că, în ceea ce îl priveşte, asta nu prevesteşte nimic bun. Dar tace, privind în gol, cu un aer nehotărât. Ar putea pleca, trântind uşa, să-şi petreacă Revelionul 2012 – un alt presupus an al sfârşitului – pe străzi, în mijlocul unor necunoscuţi, sau în garsoniera ei, singură cu caloriferul niciodată fierbinte şi cu televizorul deja uzat moral, cu care e nevoită să se mulţumească până când o să-şi permită o plasmă. Sau ar putea rămâne cu cei doi nebuni, cu soba duduind, cu televizorul din ultima generaţie (al cărui ecran gri-verzui luceşte, deocamdată nefăcând altceva decât să reflecte imaginea ei micşorată), cu scăunelul şi cu motanul pe care s-ar putea preface că îi crede ceea ce nu sunt… Ba chiar, cu un oarecare efort, s-ar putea autoconvinge că e într-adevăr vorba de potenţialii ei viitori socri, metamorfozaţi în mod inexplicabil.

„Trebuie să te şterg de praf, mamă. Te rog, încearcă să nu trosneşti şi să nu scârţâi…“

„Ce vrei să mănânci de sărbători, tată? Kitekat sau Whiskas?“

La urma urmei, de ce a putut să creadă că bătrânu’ e vampir şi de ce nu poate să creadă că e pisică? Şi că nevastă-sa e scaun? Doar pentru că n-a văzut aşa ceva în filme?

Îşi compune un zâmbet ştrengăresc şi îşi aţinteşte ochii asupra lui Nelu.

„N-arată rău, susţine că mă iubeşte – şi de obicei se poartă ca atare, e inginer – mă rog, nu e tocmai cea mai

bănoasă meserie, dar el pare să se descurce binişor… Trebuie doar dezbărat de ataşamentul faţă de ţoalele jerpelite şi de lucrurile vechi.“

— Te-ai bosumflat, sufleţel? Nu mai ştii de glumă?

— Nu-mi place să-mi fie luată familia în râs, mormăie el, ursuz. Mai ales că, de când cu schimbarea bătrânilor, nu i-am mai prezentat nimănui. Eşti prima, pentru că te credeam sensibilă, plină de imaginaţie, capabilă să înţelegi…

— Pot să înţeleg! protestează ea. Dar recunoaşte şi tu că e greu să înghiţi toată povestea aşa, pe negândite, pe nerăsuflate şi pe nemestecate… Am avut nevoie de o glumă, pentru… destindere. Şi cea mai gustoasă friptură pică greu fără salată, fără o băutură…

— Avem şampanie, divaghează Nelu, părând deodată dornic să dea uitării incidentul.

— Şampania în anul 2012, se amestecă Fane, îndreptându-şi filiformul spre ceasul din perete, care arată de-abia nouă şi jumătate. Şi nu fără bătrânu'!

— Îi place să-i turnăm puţină şampanie în iaurt, spune Nelu, stânjenit. Ca să simtă că e sărbătoare: Paşti, Crăciun, Revelion sau onomastica lui, Sfântu' Ilie…

— Dar acum unde e? se interesează Lili.

— Şampania? Avem două sticle în…

— Nu, iubiţel! Unde e bătrânu'?

Nelu se întoarce spre Fane.

— Unde e, mă? Te snopesc dacă l-ai dat iar afară! Ţi-am spus că-i face rău umezeala…

Fane rânjeşte – prea mefistofelic pentru un idiot, cugetă Lili.

— E în maşina de spălat. Fără apă, subliniază, cu voită nevinovăţie. De la prânz. A vrut să mă muşte iar şi şi-a ascuţit ghearele pe mama!

Nelu se ia cu mâinile de cap.

— Dumnezeule! Dacă s-a sufocat?

Se repede la Fane şi-i plesneşte obrajii – scurt, cu faţa şi cu dosul palmei.

— Cretinul dracului! De ce nu te-oi fi transformat tu

în scaun, bestie idioată? Scuză-mă o clipă, mai spune, încă roşu de furie, întorcându-se spre Lili. Şi o tuleşte valvârtej pe uşa care, deduce ea, dă către baie.

— Să nu-l mai laşi să mă bată! se smiorcăie Fane, alintându-şi, absent, filiformul cu mâna dreaptă. Te rog, cumnată!

Lili tace, cugetând că nu e încă foarte târziu, că nu contează că nu-i ajung banii pentru un taxi, poate lua şi metroul, că se poate totuşi întoarce acasă, unde scaunele sunt scaune şi unde n-a fost ucis niciun motan.

Priveghiul de Revelion! Ceva gen „La popa la poartă / e-o pisică moartă. / Cine-o râde şi-o vorbi / s-o mănânce coaptă!"

— Pisica are şapte vieţi! trâmbiţează Nelu, dând buzna înapoi. Chiar dacă nu s-a născut pisică. Ei, s-a scăpat puţin pe el, recunoaşte Nelu cu aerul unui părinte mai mult amuzat decât şocat de isprăvile odraslei, mângâind spinarea neagră şi lată a unui motan obez, pe care-l ţine strâns la piept şi care-l răsplăteşte odihnindu-şi lăbuţele de o parte şi de alta a gâtului lui, mimând o îmbrăţişare. Vrei să-l zgârii puţin pe Fane, tată? îl întreabă, aşezându-l cu grijă lângă sobă, pe o pernă pe care tocmai a scos-o, cu o lovitură de picior, de sub canapea.

Motanul cască tacticos, arcuindu-se şi înfigându-şi ghearele în broderia pernei – deja suficient de scămoşată pentru ca modelul să fie de neidentificat. Pe urmă stupeşte către Fane şi îi arată colţii – în treacăt, pentru că scopul final e să-şi întoarcă mutra bicoloră către Lili şi s-o studieze pe îndelete. Sau cel puţin asta crede ea că fac ochii lui galbeni şi rotunzi.

— Tată! reia Nelu, cu un început de exasperare. Vrei să-l urechez eu pe ticălos?

Motanul îşi agită mustăţile, parcă adulmecând un miros care îi trezeşte interesul, şi miaună subţirel şi sacadat.

— Ce-a zis, mă? se încruntă Nelu către Fane.

— Liliana Burlacu, spune Lili, cu un zâmbet speriat,

ghemuindu-se ca şi cum ar jindui după protecţia fotoliului în care s-a aciuat. Încântată să vă cunosc, domnule Ilie Pandalie… Doamne Dumnezeule! izbucneşte apoi, închinându-se larg, de trei ori. Îl înţeleg, Nelule! A spus că pe Fane îl pedepseşte la anu'. Şi m-a întrebat cum mă cheamă.

— Pe bune, bă? îl întreabă Nelu pe Fane. Chiar a zis aşa?

— Îhî, face celălalt, afundându-şi degetul în gura avidă de savoarea lui şi surâzând la fel de uşurat ca un condamnat la moarte a cărui execuţie a fost amânată cu câteva decenii.

Ilie Pandalie miaună din nou, cu ochii în cei ai invitatei.

— Spune să deschizi televizorul, traduce ea. Nu vrea să scape ultimul episod din *Viforul pasiunilor*.

— Zău, tată! protestează Nelu. Şi de Revelion mă torturezi cu pelteaua asta?

Motanul mârâie prelung, vădit ofuscat.

— Zice să nu-l superi, ca să n-o gâdile pe… lemnoasă.

— Ei nu! răcneşte Fane, lovind din nou în perete. Îl arunc în storcător dacă-şi mai vâră ghearele în mama!

— Serialul e simpatic, bâiguie Lili. Şi eu îl urmăresc uneori. Adeseori, se corectează, observând cu coada ochiului numitele gheare, pe care viitorul socru şi le linge una câte una.

— Ne uităm, acceptă Nelu, pe tonul pe care Cezar trebuie să fi spus: *Tu quoque, fili mi?* Da-i citeşti tu, pretinde, luând telecomanda. E miop ca… o cârtiţă, se simte dator să explice, şi n-am îndrăznit să comand nicăieri ochelari pentru o pisică.

Ecranul televizorului se animă exact în momentul primului acord al melodiei languroase care însoţeşte genericul.

— „Sunt cerşetorul aşteptând la răscruce – citeşte Lili – răscrucea unde vieţile noastre se pot uni sau se pot despărţi pentru vecie. Iar alegerea e în mâinile tale. Te implor, iubito, nu alerga contra vântului, ci lasă-l să te

poarte spre braţele mele primitoare!“

Satisfăcut, motanul ia poziţia sfinxului. Şi toarce. Vocea lui Lili susură, masându-i timpanele. S-ar putea să fie o noră docilă, ceea ce nu strică pe lângă casă!

Nelu mai pune lemne pe foc.

„Fără mine ar crăpa toţi! Oare Lili s-ar putea obişnui cu ei? Ar putea să-i suporte?“

— „Fratele meu?!“ imită Lili ţipătul eroinei principale. „Bărbatul căruia m-am dăruit nu mi-e frate! O simt! Tu minţi, don Gonzales!“

În colţul lui, Fane doarme – cu filiformul în gură, cu mutra rotofeie urâţită de un zâmbet tâmp, cu dreapta încleştată de scăunel…

Nelu se instalează în cel de-al doilea fotoliu din încăpere şi dă să desfacă ziarul pe care l-a extras cu greu din buzunarul rupt al şubei.

Domnul Pandalie, pe care combinaţia dintre foşnetul hârtiei şi începutul său de surzenie îl împiedică să priceapă vorbele lui Lili, mârâie indignat.

— Zice să te duci dracului, cu *România Liberă* cu tot, traduce Lili. „Te îndoieşti de dragostea mea? Nu-mi acorzi niciun dram de încredere?“ se lamentează apoi, pe nerăsuflate, ca să ţină pasul cu slovele perindate pe ecran.

Nelu abandonează ziarul şi, ca să treacă timpul, o contemplă pe Lili.

„Frumoasă şi elegantă! O nevastă costisitoare. Costisitoare pentru fraieri! În familia Pandalie n-au cântat niciodată găinile. Totuşi… Cel mai bine ar fi ca, şi de data asta, să respect hotărârea bătrânului… S-o las în grija lui o oră, două, mai ales că ea îi pricepe miorlăiturile…“

Bătrânul se întinde din nou. Gata şi serialul ăsta! „Totul se termină…“, cugetă, lingându-şi vestigiul subţirel al masculinităţii, expus cu indecenţă tipic pisicească.

Lili înghite în sec. Cititul cu glas tare i-a uscat gura. Oare alde Pandalie nu mănâncă şi nu beau nimic înainte de miezul nopţii?

În cotlonul lui, Fane sforăie.

— P-ăsta îl iau de-aici, decide Nelu. La ce să mai stea,

dacă tot îl înţelegem pe bătrân fără el?

Ilie Pandalie schiţează echivalentul unui zâmbet şi miorlăie voios.

— Zice că ideea e deşteaptă, da’ ţi-a venit cam târziu, tălmăceşte Lili.

Fără comentarii, Nelu se apropie de frate-său şi-i strânge nările între degete.

Fane geme, se zvârcoleşte, cască gura şi deschide ochii.

— Facem nani, puiule, îl anunţă Nelu, săltându-l de subsuori.

Fane îşi bâţâie capul, panoramând încăperea cu priviri buimace.

— Cu mămica, spune, părând să se dezmeticească şi dând să înhaţe scăunelul.

— Nţ! se opune Nelu. Ea rămâne aici. Întotdeauna a prins-o Anu’ Nou lângă bătrânu’!

Motanul miorlăie scurt şi sugestiv. Atât de sugestiv, încât Lili deduce că traducerea nu mai e necesară.

— Da’ să n-o zgârii, tăticule, scânceşte Fane. Apoi sughite.

Bătrânul mârâie indignat.

— Şi voi să n-o loviţi şi să n-o puneţi pe foc. Nici măcar să n-o atingeţi, mai pretinde Fane, pe acelaşi ton plângăcios, lăsându-se împins către uşă. Că simt şi-n somn dacă vă legaţi de ea!

— Taci, bă, că nu-i face nimeni nimic, promite Nelu.

— Da-mi citeşti până adorm? întreabă idiotul, cu o tresărire, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva de o importanţă vitală. Şi se propteşte zdravăn de tocul uşii. *Capra cu trei iezi?*

— Iar?! se scandalizează Nelu.

— Te rog, nene! se milogeşte Fane. Dacă tocmai azi lupu’ scapă?

— Bine, îţi citesc ce vrei… Hai odată!

— De când era de-o şchioapă îl jeleşte pe lupul ăla, explică Pandalie, miorlăind melodios, după ce Nelu izbuteşte să tragă uşa în urma lui şi a lui Fane.

— Interesant! Da' de ce nu-i spune nimeni povestea aşa cum vrea el? se miră Lili. Nu vă costă nimic să-i faceţi bucuria asta!

Motanul tuşeşte şi Lili ştie – fără să priceapă de unde – că e atât de revoltat de ideea ei, încât i s-a tăiat răsuflarea.

— Se poate, draga tatii? îi reproşează, cu blândeţe părintească, imediat ce îşi recapătă capacitatea de a mieuna în mod inteligibil. Cum poţi gândi una ca asta?! O poveste în care Răul învinge?! E nepedagogic, dăunător, demoralizator…

— Dar e vorba de un caz special…

— E vorba de un precedent periculos! se aprinde domnul Pandalie. Păi tu ştii de ce-au ajuns americanii unde-au ajuns? Ştii?

— Pentru că…

— Taci, o repede el. Taci până nu scapi vreo prostie. Ai văzut filmele lor? De cărţi nu te întreb, că generaţia voastră, în ignoranţa ei, idolatrizează televizorul şi denigrează lectura!

— Domnule Pandalie, n-am vrut să vă supăr, se dezvinovăţeşte Lili, încurcată. Eu citesc, să ştiţi…

— Oi fi citind, acceptă el, dispreţuitor. Da' acu' e vorba de filme. Ai văzut că toate se termină cu bine? Toate! Asta-i politica happy-end-ului. Aşa i se insuflă gloatei încrederea în viitor, încrederea în triumful Binelui! Încredere care li se inoculează tuturor, începând cu copiii şi cu idioţii! Uite, chiar *Viforul pasiunilor,* serialul pe care Nelu îl dispreţuieşte, e un exemplu clasic de pledoarie pentru răsplata primită de cei buni – aici, pe lumea asta, nu în viaţa de apoi! — şi pentru pedeapsa pe care cei răi n-o pot evita şi se duc de râpă. Ca lupu-n groapa cu jăratic!

Lili înghite în sec, respiră adânc, apoi îşi ia inima-n dinţi şi întreabă, chiar însoţindu-şi vorbele cu un început de zâmbet răutăcios:

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, domnule Pandalie, dar cum se explică faptul că o persoană ca dumneavoastră, atât de convinsă de victoria finală a Binelui, a fost atrasă

de Propovăduitorii Sfârşitului Lumii (PSL)?

Pandalie mârâie.

„A indignare? A stupefacţie? A mulţumire?“ nu înţelege Lili.

— Mă amuzi, fetiţo, spune el, parcă ghicindu-i nedumerirea. Am afirmat eu că sunt convins de… cum i-ai zis? Victoria finală? Nu, drăguţo! Eu am susţinut doar că, pentru progresul şi prosperitatea unei naţiuni, a oricăreia, e necesar ca „talpa ţării“ să creadă în asta. Iar când educăm un copil trebuie să avem în vedere varianta cea mai nasoală, deci să ne gândim că n-o să prea aibă şanse să suie mai sus de talpă! Este, conchide cu un miorlăit satisfăcut, că ai picat în cursă?

Lili tuşeşte – ca să câştige timp. Pe urmă încearcă s-o dreagă.

— Ăăă…, m-am exprimat greşit. Adică…, oricum nu-mi explic cum de v-au racolat ăia de la PSL. Doar ei nu spuneau că vor scăpa cei buni, ci că sfârşitul lumii e pedeapsa noastră colectivă!

Pandalie emite sunete care aduc a chicotit.

— Din lac în puţ, fata tatei, zice, mucalit, pornind-o alene către ea. N-ai vrea să mă ţii puţin în poală? o întreabă, după ce accelerează pe neaşteptate şi-i sare în braţe. Mi-e dor de niţică căldurică – scuză cacofonia! — feminină, şi lemnoasa nu mă mai suportă, se justifică, foindu-se ca să-şi găsească locul. Cum ziceam, cazi dintr-o cursă într-alta şi pe toate ţi le întinzi singură. Faci laţ din ceea ce crezi tu că este logică. Da’ nu vezi pădurea din cauza copacilor!

— Nu cred…

— Hai s-o luăm altfel, n-o slăbeşte motanul. Cât e ceasu’ ăla? Unşpe?

— Aproape, răspunde ea, cam morcovită.

„Luate-ar naiba, Nelule! Ai plecat cu tontu’ şi m-ai lăsat pe mine cu arătarea nebună. Ca să facem filozofie!“

— Vasăzică, miaună tărăgănat bătrânul Pandalie, peste o oră intrăm în anul 2012… Ia spune, da’ sincer, nu te temi că s-ar putea să fie Anul Sfârşitului? Nu te gândeşti

că în următoarea zi de 21 decembrie s-ar putea termina totul?

— Nu mă mai tem. Pentru că mulţi, inclusiv PSL-iştii dumneavoastră, spuneau c-o s-o mierlim în 2000 şi, după cum vedeţi…

Pandalie râde aproape omeneşte.

— Văzul înşală, draga mea, înşală!

— Ce vreţi să spuneţi? întreabă ea, circumspectă.

— Păi, ia gândeşte-te, chiar ţi se pare imposibil ca anul 2000 să fi fost început sfârşitului prevăzut de mayaşi? Poate că de atunci a început derularea unui şir de evenimente aparent inofensive, care vor culmina, peste niciun an de acum înainte, cu un război sau cu un accident nuclear, cu o contaminare a întregii omenirii cu SIDA sau cu cine ştie ce alt virus de neînfrânt, cu o invazie extraterestră…

— Credeţi în extratereştri? exclamă ea, suficient de surprinsă ca să uite că-şi propusese să nu cedeze ispitei de a mângâia blana lui lucioasă.

El toarce, se alintă, se răsuceşte cu burta-n sus, îşi întinde, răsfăţat, gâtul şi lăbuţele groase.

Lili chicoteşte. Bătrânu' e catifelat şi simpatic. Ce păcat că nu-i pisică adevărată!

— Poate că eu sunt extraterestru, toarce el în continuare. Tu chiar crezi că faci conversaţie cu un motan oarecare?

Ea încremeneşte cu mâna în aer.

— Alta acum! ţipă. Şi îl azvârle pe podea, cutremurându-se ca şi cum ar fi descoperit că mângâiase o imensă omidă păroasă.

— Da' sperioasă mai eşti, drăguţă, comentează el, aburcându-i-se din nou în poală. Am glumit! De Revelion toată lumea glumeşte, nu-i aşa?

— Mda, mormăie ea. Glumeşte cumva şi scăunelul?

— Lemnoasa? A, nu, ea n-a avut niciodată simţul umorului. Iar acum nu mai are niciun fel de simţuri. Sunt sigur că nici măcar pârâiturile şi scârţâielile alea nu le scoate din proprie iniţiativă. Ascultă doar comenzile lui

Fane. E o prelungire a idiotului şi îi reflectă antipatiile. Nu ştiu cum reuşeşte el asta, dar am testat-o în lipsa lui şi am constatat că nu-i decât o mobilă proastă, sută la sută nesimţitoare.

— Hm! pufneşte Lili, descumpănită, cu mâinile atârnându-i în afara fotoliului – şi dorindu-şi din tot sufletul să nu mai simtă căldura motanului rotofei, despre care nu prea mai ştie ce ar trebui să creadă.

Parcă ghicindu-i gândul, el sare jos. Înălţându-şi coada ca pe un stindard glorios, fuge către scăunelul în care îşi înfige ghearele, scrijelindu-l cu voluptate. Iar presupusa doamnă Pandalie tace într-adevăr.

Încântat, motanul o răstoarnă şi o împinge, mai târâş, mai de-a rostogolul, lângă fotoliul lui Lili.

— Ai văzut? triumfă. Hai, o îndeamnă, îndrăzneşte, înhaţ-o!

Lili nu are chef de experimente, dar, pentru că el mârâie nerăbdător, loveşte scăunelul cu vârful cizmei – cu sete, gândindu-se că nici bătrânului nu i-ar strica un şut vârtos şi bine ţintit, care să-l pună cu botul pe labe.

Scăunelul se dă de-a dura, se opreşte în urma impactului cu piciorul mesei şi emite, prompt, o rafală de trosnete.

— Aici e casă de nebuni, bombăne Lili. Parcă văd că apare şi idiotu'!

— Nu-ţi face griji, drăguţă, o linişteşte motanul. Bag laba-n foc că Fane habar n-are ce se întâmplă cu mă-sa în lipsa lui. Acu' probabil că ascultă povestea cu fundu' ţâţâindu-i de grija lupului ăluia pârlit! Mai bine bucură-te de bucuria mea!

— Poftim?! se strâmbă Lili.

— Păi nu-ţi dai seama ce-am descoperit? Iubita mea lemnoasă nu e insensibilă în lipsa tăntălăului. Dimpotrivă, în lipsa lui, mă acceptă! Îi sunt atât de drag, încât mă lasă s-o şi zgârii. Biata mea băbuţă masochistă! Când fiul nostru denaturat e de faţă, influenţa lui malefică o obligă să-mi fie ostilă, dar ea, sărmana, a rămas tot Neaga mea cea drăgăstoasă! Îţi mulţumesc, scumpa tatei, adaugă,

mieunând ca sugrumat şi frecându-se extaziat de cizmele lui Lili, îţi mulţumesc pentru că mi-ai dăruit această revelaţie sublimă!

Cu privirile pierdute, Lili mormăie un „cu plăcere“ formal în timp ce o idee abia înfiripată dă să i se transforme într-o certitudine dureroasă.

— Domnule Pandalie, sunteţi sigur de identitatea dumneavoastră? întreabă, deodată răguşită, agitându-şi piciorul de care el continuă să se alinte cu frenezie.

Jignit, motanul face doi paşi de-a-ndăratelea.

— Evident, miorlăie. Ce ţi-a venit?

— Evident! îl îngână ea. Aşa ar spune şi un nebun, sincer convins că e Napoleon sau Mihai Viteazu'… Şi ar putea crede, la fel de sincer, că face o glumă bună afirmând că e Vasile Ionescu, adică declarându-şi, fără să ştie, adevărata identitate…

— Ştii că ai haz? ripostează Pandalie, tăvălindu-se, jucăuş, pe covor. Dacă înţeleg eu bine, mă crezi un extraterestru nebun! Hai, că asta-i bună!

— Nebunii nu recunosc că sunt nebuni, declară ea. Şi oftează, bosumflându-se fiindcă nu-şi poate împiedica imaginaţia să brodeze viziunea unei lumi străine, populate de cupluri nu numai ţicnite, ci şi sado-masochiste, tip pisică-scaun… Iar eu aş fi înţeleaptă dacă aş şterge-o acasă! Aici nu-i de mine!… Şi sper că Nelu nu va refuza să mă-nsoţească.

— Drăguţă, tu eşti nebună! Crezi că Nelu vrea să-l prindă Anu' Nou în metrou? Sau pe stradă?

— Nu ştiu. Da-l întreb, zice Lili, dând să se ridice.

Pandalie stupeşte, îşi arată caninii, miaună ca opărit şi face o săritură artistică, cu boltă, izbind-o în piept.

— Nu-l deranja pe Nelu! Trebuie să-l adoarmă pe Fane! Altfel neghiobu' se întoarce aici şi ne strică petrecerea!

— A, suntem la o petrecere! Uitasem, bombăne ea, în zeflemea, ferindu-şi, dezgustată, obrazul de atingerea nasului rece şi umed al jivinei ţăcănite.

— Da' ţi-e cam frică de extratereştri, comentează

Pandalie, fără s-o ia în seamă. Şi uite aşa ne întoarcem la invazie şi la sfârşitul lumii. Parcă despre asta vorbeam, nu?

— Ba despre victoria Binelui! Sunteţi cumva ambasadorul extratereştrilor buni, care vor curăţa universul de oamenii răi? se interesează Lili, batjocoritoare.

— Ia te uită! Hai, întrugă mai departe, începe să-mi placă! În sensul că sună interesant ca scenariu apocaliptic. Numai că, în realitate, eşti pe o pistă falsă. Nici eu, nici Neaga nu suntem aliens. Sau ar trebui să zic alieni, ca să sune aşa, mai neaoş?

— Doamne, exclamă ea, exasperată, da' ştiu că sunteţi as la bătut apa-n piuă! Şi zău că aş aprecia dacă aţi desfăşura această activitate stând pe perna de lângă sobă!

— Eşti obraznică, observă Pandalie, da', vorba aia, musafiru' nostru, stăpânu' nostru…

— Mulţumesc, spune ea din vârful buzelor, urmărind fascinată paşii elastici care poartă trupul lui pântecos spre locul indicat.

— Aşadar, ca să n-o mai lungesc, reia el, frământând conştiincios perna cu labele din faţă, noi, PSL-iştii, susţinem în continuare ideea că, în prezent, sunt condiţii optime pentru ca omenirea, fie singură, fie cu tot cu biata Terra, să-şi găsească obştescul sfârşit. Ţi-am enumerat deja câteva din nenumăratele moduri în care se poate petrece acest eveniment, cunoscut sub numele de Sfârşitul Lumii. Noi îi spunem Experienţa Sfârşitului, iar întrebarea pe care le-o adresăm semenilor noştri întru raţiune este: Ce înseamnă să trăieşti această experienţă, pedeapsă sau privilegiu?

Lili dă să spună ceva, dar Pandalie nu e dispus să consimtă să-i fie întrerupt elanul oratoric.

— Tu i-ai zis deja pedeapsă. Chiar ai insinuat că secta noastră se referă la o „pedeapsă colectivă“, ceea ce dovedeşte că, tratându-ne cu minimum de atenţie şi maximum de dispreţ, ai înţeles ce ţi-a convenit sau ai preluat răstălmăcirile răspândite, cu rea voinţă, de ziarişti şi de bârfitorii de ocazie. Dar eu, draga tatei, până una-alta

îţi vreau binele, aşa că te sfătuiesc să mă asculţi şi să vâri la tărtăcuţă: a lua parte, în dubla calitate de actor şi spectator, la Grandioasa Reprezentaţie care va fi Sfârşitul Lumii (sau doar al Omenirii) şi a pieirii odată cu ea şi din acelaşi motiv din care va pieri ea, e un Privilegiu! E Marele Privilegiu acordat unor spirite alese, reîntrupate pentru a n'şpea oară în acest început de mileniu, anume pentru a asista la ruperea definitivă a Spiritualului de Material şi spre a se bucura de Sărbătoarea Mântuirii celor mai buni dintre cei mai buni fii ai speciei noastre cândva blestemate!

— Doamne Dumnezeule! se cruceşte Lili. Hai să fim serioşi! Cărei specii îi aparţinem deopotrivă noi doi sau, mai degrabă, noi trei, un motan, un scăunel şi o femeie?

— Eu, Neaga şi toţi ceilalţi Transformaţi suntem oameni, mârâie Pandalie – cu demnitate. Oameni care, sperând din tot sufletul că de Magnificul Sfârşit nu-i mai despărţeau decât câteva minute, au fost atât de copleşiţi de emoţii şi de presimţirea apropiatei beatitudini, încât şi-au pierdut şi echilibrul, şi coeziunea interioară, şi coerenţa macroformei materiale. A fost o stare de confuzie care a atins paroxismul doar preţ de o fracţiune de secundă – suficient pentru a ne pune în situaţia de a nu mai putea regăsi decât un echilibru parţial stabil în aceste forme improprii, dar care, pe moment, ne-au fost cel mai uşor accesibile…

— Echilibru parţial stabil?! se strâmbă Lili.

— Evident. Cu alte cuvinte, în Momentul Sfârşitului, dacă vom avea şansa să nu murim înainte de a-l trăi, imensele energii fizice şi psihice degajate ne vor ajuta să revenim la forma umană…

— Dacă veţi avea şansa să nu muriţi înainte de a-l trăi…, repetă Lili, tărăgănat, silindu-se să pară visătoare. Apropo, domnule Pandalie, cum mor scăunelele? trânteşte apoi, printre dinţi, cu o uitătură cruntă.

El cască.

— Ce întrebare! Dacă vrei să moară lemnoasa, pune-o pe foc!

Scăunelul scârţâie prelung şi lugubru.

— Ce te văicăreşti, dragă? se supără Pandalie. Ţi-ar face un serviciu. Oricum nu eşti mai vie decât o conopidă murată!

Scăunelul ripostează pârâind.

— Ce-o fi zicând? stupeşte motanul. Nu pricep o iotă!

Lili rânjeşte cu sarcasm.

— Nici eu, dar e uşor de dedus că nu vrea să piardă şansa retransformării!

— Aiurea, drăguţă! O s-o piardă oricum! Întotdeauna a fost cam tâmpiţică. Cu cine crezi că seamănă prăpăditu' de Fane? Indivizii cu coeficient de inteligenţă rezonabil s-au transformat măcar în ploşniţe, în păduchi, în oxiuri… În fine, în ceva însufleţit, înţelegi?

— Daaa, râde ea. Cam ce-am înţeles şi din visul de acum trei nopţi, în care directorul tehnic îmi demonstra cum se poate câştiga la loterie în urma unor calcule făcute nu numai cu ajutorul degetelor de la mâini şi de la picioare, ci şi cu ajutorul firelor rase de la subţioară din trei treceri de lamă…

— Pricep, pricep, toarce Pandalie. De-asta ţi-ai luat nasul la purtare în ultimul sfert de oră! Ai tras concluzia că visezi. Idioată concluzie, draga tatei!

— Aşa a zis şi dom' director după ce i-am demonstrat că spunea trei prostii la fiecare două vorbe!

— Mă dezamăgeşti, domnişoară Burlacu. Pandalie miaună solemn, oficial. Voi fi nevoit să-l împiedic pe Nelu să te ia de nevastă. Păcat! Totul începuse atât de promiţător!

— Mă plictiseşti, spune Lili. Şi închide ochii, concentrându-se asupra unui singur gând: „Liliana, visezi. Trezeşte-te, Liliana!"

— Dar te-ai putea mărita cu Fane, continuă Pandalie, ca pentru sine. În privinţa lui nu am pretenţii, nu pun condiţii, nu impun restricţii…

— Vreau să mă trezesc! spune Lili, răspicat, ignorându-l.

Slobozind un sunet care aduce a oftat, motanul vine

iarăşi lângă ea, se ridică în două labe şi o bate, încurajator, pe genunchi.

— Linişteşte-te, drăguţă! Starea în care eşti e periculoasă! E o stare copleşitoare – o recunosc, încrede-te în experienţa mea! Probabilitatea de a-ţi provoca atât pierderea echilibrului şi a coeziunii interioare, cât şi a coerenţei macroformei materiale este de nouăzeci la sută! … Exact aşa a păţit-o, acum un an, mititica ailaltă, Florica Podoabă…

Lili tresare.

— Flory Podoabă? Colega mea dată dispărută?!… Doamne, îmi amintesc că am văzut-o o dată cu Nelu în Cişmigiu… Se ţineau de mână… Dar nu se poate… Nu se poate… Of, de ce nu se termină coşmarul ăsta?!

— Linişteşte-te, drăguţă! repetă motanul. Te rog!… Şi pe Florica am rugat-o! Ehe, frumoasă fată, sărmana! Da' proastă…! Mai proastă ca Neaga! Şi îndrăgostită…! Închipuie-ţi, s-a transformat într-o pereche de izmene calitatea întâi, exact pe măsura lui Nelu! Şi nu-i în stare nici măcar să foşnească, să fâşie cumva, când Fane încearcă s-o îmbrace şi el – cu toate că de fiecare dată îi pocneşte câte o cusătură…

Lili îşi apasă degetele pe urechi şi închide ochii. Dar tot simte lăbuţele lui Pandalie pe genunchi şi parcă toţi muşchii îi zvâcnesc când o gheară îi răneşte pielea.

— Dă-mi pace! se răsteşte. Din cauza ta nu mă trezesc!… Şi din cauză că am plecat de acasă. E bine singură, nu zic ba, da' n-are cine să mă zgâlţâie când visez urât, fir-ar să fie!

Calculându-şi minuţios fiecare mişcare, Nelu reuşeşte să închidă fără zgomot uşa camerei lui Fane. Tembelul abia a adormit, după ce a ascultat de cinci ori invariabil istoria prăvălirii cumătrului lup în capcana caprei răzbunătoare.

„Deh, a avut şi el Revelionul lui“, cugetă, numărând cele douăsprezece bătăi ale pendulei din hol. Şi nu se simte destul de împăcat cu soarta ca să nu regrete că, din cauza tăntălăului, n-a reuşit să ciocnească rituala cupă de

şampanie în prima clipă a anului cu probabil viitoarea lui soţie.

„Asta e! Poate nu s-a supărat... Ar fi păcat să se supere“, îşi mai spune înainte de a lua din frigider o sticlă de şampanie şi un pahar de iaurt pe care, după ce dă năvală în sufragerie, le înalţă ca pe nişte trofee.

— La mulţi ani! exclamă, zâmbind cu gura până la urechi. A sosit şampania! Mai bine mai târziu decât...

Uimit, înghite ultimul cuvânt şi scapă iaurtul. Paharul de plastic crapă, împroşcându-i papucii deja îmbâcsiţi de nenumărate, neidentificate şi întrepătrunse substanţe alimentare.

— Tată! Ai redevenit tu? bâiguie, deşi în fotoliu stă, cu ochii-n lacrimi, nu bătrânu’, ci acel Ilie Pandalie pe care îl ştie numai din fotografii îngălbenite. Dacă ar purta uniformă, ar fi leit poza din armată!

— Vreau să mă trezesc! suspină individul. Tac-tu e acolo, adaugă.

Abia acum vede Nelu motanul – sub masă, chircit între picioarele scăunelului răsturnat şi miorlăind atât de jalnic, încât ar frânge şi inima unui terminator ultraperfecţionat – dacă ăla ar avea în dotare un astfel de organ rudimentar.

— Zice că a crezut tot timpul că o să mă transform într-un tricou sau, cel mult, într-un păianjen, tălmăceşte, printre scâncete, junele Pandalie. Şi că am pus capac seriei de nebune pe care le-ai adus încoace... Da’ de ce spuneai că, de când cu schimbarea, n-ai mai invitat pe nimeni aici? Mincinosule!

— Lili?! Lili, tu eşti?! îngaimă Nelu.

— Crezi în triumful Binelui? se răţoieşte ea/el. Dacă da, trezeşte-mă! Sunt prea bună pentru metamorfoza asta! Trezeşte-mă, fi-ţi-ar neamu’ al dracului!

— Care bine, care triumf?... Viaţa-i viaţă, poveştile-s poveşti, mai miaună bătrânul – şi Nelu îl priveşte nedumerit, neînţelegându-l, căci fosta Lili, alias noul membru al menajeriei cu pandalii, nu are nicidecum intenţia să mai traducă. E prea ocupată/ocupat să-şi muşte,

cu disperare, un deget după altul.

IZVODITORUL

Izvoditorul Haanahah trăia dincolo de porţile Oraşului. De amar de ani (ani cărora nimeni nu le socotise vreodată numărul) trăia – şi visa – în Templul de pe Culme, un edificiu bizar, ce părea o ureche imensă, sfredelit în vârful unei stânci lustruite de lacrimile cerului şi de volburile pământului.

Nicio cronică nu istorisea cine construise Templul, dar toată lumea ştia că ctitorii Oraşului erau cei care îl legaseră de glie săpând în netezimea stâncii o mie trei sute treisprezece trepte cu muchii de-acum rotunjite de mult prea desele suişuri si coborâşuri. Căci nu era zi în care mulţimea să nu se perinde prin Templu, prosternându-se în faţa lui Haanahah, îmbrăţişându-i genunchii, gândindu-şi dorinţele cele mai tainice şi speranţele cele mai nebuneşti şi, înainte de a se ridica, sărutându-i încălţările – în semn de mulţumire pentru cele ce urmau să li se împlinească dacă EL avea să le găsească demne de memorat. Şi de visat.

Kton trăia în Oraş. În Oraş se născuse, cu treisprezece ani în urmă, într-o a treisprezecea zi de după echinocţiul de toamnă – zi cu mireasmă de belşug (dimineaţa truditorii gliei încheiau culesul), cu iz de tristeţe (nori plumburii grăbeau înserarea şi lepădau, parcă suduind, stropi mărunţi şi reci) şi cu miasmă de moarte (noaptea curma zilele bătrânilor ce nu o mai puteau întâmpina cu treisprezece mătănii fără de cusur).

„Este aceasta ziua când muierile nu odrăslesc“, spuneau Cărţile Sfinte. „O dată doar întâmpla-se-va asemenea faptă, iar acel prunc fi-va rodul celui mai negru vis al lui Haanahah şi tot ce cugeta-va el la picioarele Izvoditorului fi-va visat. Întru aceasta rânduit este a urca el în Templu doar atunci când împlinise-vor primii treisprezece ani ai vieţii lui, după ce în ajun va fi jurat a gândi doar treisprezece vorbe – niciuna peste şi niciuna mai puţin – treisprezece vorbe ce nu-nsemna-vor răul

nimănui. Şi în van încerca-va el a coborî din Templu dacă jurământul şi-l va fi călcat."

— Cred că voi dori să fiu preferatul tău, mamă, spuse Kton, în timp ce familia sa se apropia de stâncă. Ar suferi cineva din cauza asta? întrebă, candid, mijindu-şi ochii chinuiţi nu atât de lumina dimineţii, cât de nesomnul unei nopţi de zbucium.

— Fraţii şi surorile tale, fiule, răspunse femeia. Pentru Dumnezeu, gândeşte-te bine!

— Dar dacă aş cere bani? Şi noroc. Pentru toata familia. N-ar fi bine, tată?

— Nu, fiule. Vecinii pizmaşi ar suferi. Ciuda le-ar otrăvi viaţa.

— Atunci… Bunico, aş putea cere să fii din nou sănătoasă. Cred că asta…

— Nu, nepoate, îl întrerupse bătrâna. Doctorul are nevoie de banii mei. Are cinci copii, sărmanul…

— Atunci…, şovăi din nou băiatul pe când urcau ultimele trepte. Atunci voi dori ca toţi oamenii să fie fericiţi!

— Sa nu-ndrăzneşti! se burzului bunicul. Nu-i poţi cere Izvoditorului asta. Fiindcă va trebui s-o viseze, şi visele lui se împlinesc – dar ce vrei tu e imposibil. Întotdeauna fericirea unora e nefericirea altora. Haanahah va înnebuni dacă vei gândi aşa, şi toţi vom suferi trăind visele lui fără noimă!

— Bine, dar…, se nelinişti Kton, văzând că nu-l mai despărţeau de jilţul Izvoditorului adormit decât două fetişcane care se pălmuiau din priviri.

— Vezi? îi şopti bunicul. Sunt sigur că jinduiesc acelaşi bărbat, că fiecare îi va cere lui Haanahah să viseze nunta ei cu bărbatul acela… Nunta ei şi deznădejdea celeilalte…

— Să viseze…, mormăi Kton. De ce trebuie să viseze?

— Taci, fiule, îl înghionti maică-sa. Taci şi hotărăşte-te. Şi nu cumva să-ţi încalci jurământul!

„De ce mi se întâmplă tocmai mie?" se jelui Kton.

Apoi se prosternă, disperat, şi, abia în clipa când

cuprinse genunchii Izvoditorului, i se pogorâră în minte vorbele salvatoare:

„Haanahah, aş vrea să nu mai visezi. Să nu mai visezi nimic, niciodată.“

Treisprezece vorbe, exact treisprezece, niciuna peste şi niciuna mai puţin, şi el le gândi în vreme ce pe faţă i se aşternea un zâmbet îngeresc.

Dar nu mai sărută încălţările lui Haanahah. Nimeni nu le mai sărută. Pentru că nu mai exista nimeni. Nu mai existau nici Templul, nici treptele, nici stânca, nici Oraşul, nici pământul, nici cerul…

Nu mai exista decât Haanahah care îşi dormea somnul pentru totdeauna văduvit de vise. Singur Haanahah, suspendat undeva, în neantul coşmarului unui Izvoditor ce nu-nvăţase încă să viseze lumea pe care şi-o dorea…

PUTEREA PERECHE

Se spune că, dacă ţi-e dat să fii trimis, simţi chemarea. O simţi într-o bună zi, aşa, dintr-odată… Da’ ce simţi, cum simţi, nimeni nu-ţi spune. Pentru că, dacă ţi-e dat să fii trimis, pricepi singur ce şi cum, de îndată ce ţi se întâmplă.

Iar mie mi s-a întâmplat. Chiar aşa cum se spune, într-o bună zi, când s-a nimerit să mă trezesc dis-de-dimineaţă, după o jumătate de noapte de somn bun, cu burta bine pusă la cale, în sălaş cu bună căldură.

M-am trezit, ca întotdeauna, am căscat şi m-am întins, ca întotdeauna, şi, deodată – ca niciodată! — am simţit că văzduhul mirosea a lapte. Mireasma mă potopea, val după val, lărgindu-mi nările şi întărâtându-mi cerul gurii când, odată pătrunsă înlăuntrul meu, devenea gust dulce şi cald – şi gâtlejul mi se înfiora, uns de licoarea licorilor – de şuvoiul neasemuitului dar de hrană al mamei.

M-am zbârlit – oarecum a spaimă, dar mai mult a plăcere, mi-am înălţat ochii – şi am văzut munţii fremătând, ca nişte ţâţe îmbelşugate, dornice să simtă muşcătura gurii lacome, cea care te scapă de chinul

preaplinului şi te fericeşte cu eliberatoarea plăcere a dăruirii…

Atunci, într-o străfulgerare, am înţeles că aveam ceva de dăruit, că aveam puterea de a o face, că eram trimis să-mi caut puterea pereche, că ea mă chema lângă sine, fiindcă se cuvenea ca împreună să desferecăm şi să dăruim celor nevolnici câte ceva din ceea ce ei ar putea numi binele tainelor firii…

M-am ridicat, gata să purced la drum – cu toate că încă nu mi se desluşise încotro – şi abia atunci am văzut că dimineaţa era una caldă şi senină, că începea o zi de iarnă calpă, prădată de ger şi de omăt, aşa cum şi cerul fusese prădat de ultima-i zdreanţă de nor…

Şi am ştiut că, deşi simţisem chemarea, nu era aceea ziua cea mare, ziua încercării. Pentru că tainele firii nu se lasă pătrunse sub tăria luminii şi nici puterile peste fire nu se unesc cu temei sub căuşul unui cer sfidător de senin.

Şi m-am întors la desfătările cele simple – la îndestulatul burţii şi la zăbava în sălaş călduros şi ferit…

Aşa a venit a doua zi, când m-am trezit în faptul serii şi ochii, încă crâmpoţiţi de somn şi adumbriţi de vise, mi s-au umplut de roşul unei jumătăţi de soare prăvălite între munţi.

Am căscat şi m-am întins, ca întotdeauna, şi, deodată – ca niciodată! — am simţit că văzduhul mirosea a sânge. Mireasma mă potopea, val după val, lărgindu-mi nările şi întărâtându-mi cerul gurii când, odată pătrunsă înlăuntrul meu, devenea gust sărat şi sălbatic – şi gâtlejul mi se înfiora, uns de licoarea licorilor – de şuvoiul vieţii samavolnic smulse celui nevolnic spre a hrăni şi a spori însăşi viaţa mea, a celui zămislit spre a ucide.

M-am zbârlit – oarecum a plăcere, dar mai mult a îmbărbătare, mi-am înălţat ochii – şi am văzut zdrenţele norilor tăvălite în sângele soarelui strivit între steiuri, ca un hoit sfârtecat, scăpat de chinul vieţii şi fericit cu eliberatoarea plăcere a biruinţei asupra durerii…

Am ştiut atunci că simţisem al doilea ecou al chemării, că puterea pereche mă strigase cu sete, fiindcă

se cuvenea ca împreună să desferecăm şi să aruncăm asupra celor nevolnici câte ceva din ceea ce ei ar putea numi răul tainelor firii…

M-am ridicat, gata să purced la drum – cu toate că tot nu mi se desluşise încotro – şi abia atunci am văzut că, deşi soarele trăgea să moară, luna n-avea nici gând să se arate spre a împărăţi peste tăriile ce prindeau a se înstela, aprinzând candele asupra rugii disperate a crengilor betege şi descărnate ce se înălţau tăcute şi ţepene, căci nici măcar o boare nu se îndura să le dezmierde, mlădiindu-le şi ajutându-le să bâiguie psalmi scârţâitori.

Şi am simţit că nici aceea nu era ziua cea mare, ziua încercării. Pentru că tainele firii se deschid doar sub ochiul încercănat al lunii şi puterile peste fire se unesc doar dănţuind precum le cântă, pe strune nelumeşti, un vânt învârtejit…

Aşa că m-am mulţumit să plec doar după ale gurii şi, odată întors, îndestulat dar ostenit, m-am încovrigat cu bucurie în căldura aceluiaşi sălaş bine ales…

Şi-a venit a treia zi, adică a treia noapte. M-am trezit – şi ochii mi s-au umplut de întuneric înainte de a-şi regăsi puterea de a subţia fuioarele beznei, desluşind printre ele. Am căscat şi m-am întins, ca întotdeauna, şi, deodată – ca niciodată! — am simţit că văzduhul mirosea a moarte… Miasma mă potopea, val după val, strângându-mi nările şi strepezindu-mi cerul gurii când, odată pătrunsă înlăuntrul meu, devenea gust acru şi crud – şi gâtlejul îmi urla, ars de otrava neiertătoare a osândei.

M-am zbârlit – oarecum a îmbărbătare, dar mai mult a spaimă, mi-am înălţat ochii – şi am văzut umbra muntelui înstăpânindu-se peste sat – ca partea bărbătească asupra celei muiereşti, fericind-o cu eliberatoarea plăcere a deplinei supuneri.

Atunci am ştiut că simţisem al treilea şi ultimul ecou al chemării, că puterea pereche se zvârcolea, aşteptându-mă, căci numai împreună se cuvenea să ne supunem aceluia ce ne îngăduia să desferecăm şi să dăruim celor nevolnici câte ceva din ceea ce ei ar putea numi blestemul

tainelor firii…

M-am ridicat, gata să purced la drum – şi abia atunci am văzut că luna dădea să se ascundă după munte şi, parcă ruşinându-se de cearcănele ce-şi dogoreau tristeţea pe chipul ei rece, de lumină crudă, se acoperea cu un zăbranic lăptos, de pâclă din ce în ce mai deasă, nesfârtecată de înverşunarea vântului ce schingiuia, în schimb, necruţător, bietele crengi schiloade, ce se zbăteau neputincioase, gemându-şi tânguitoarele rugi de îndurare.

Atunci am simţit eu că luna îmbrobodită-n ceţuri, care se lăţea şi se împrăştia văzând cu ochii, era menită să-mi fie călăuză – şi am prins să alerg nebuneşte, ca o nălucă zvârlită de pe garduri pe acoperişuri şi strecurată mai iute ca gândul când printre hornuri, când printre ramuri pleşuve, chinuit de spaima că stăpâna nopţii, a vântului şi a câinilor care, după năravul lor prostesc, îşi urlau dragostea către dânsa, avea să fie fărâmiţată de colţii de lapte ai pâclei înainte de a-mi dezvălui sălaşul puterii pereche – iar eu aveam să rămân singur şi blestemat. Blestemat să nu mă mai mulţumesc cu desfătările simple, ca îndestulatul burţii şi odihna în sălaş călduros şi ferit…

Aşa, mânat de disperare, m-am pomenit departe de sat – alergând printre hăţişurile muntelui. Dar nu alergând singur! Mă înconjurau o duzină de semeni de-ai mei, care parte bărbătească, care parte femeiască, care smoliţi pe de-a-ntregul, care blagosloviţi cu pete de lumină – dar niciunul ca mine, cu mustăţile ca muiate în smântână şi cu o mască, parcă de omăt, în jurul ochilor rotunzi, verzi şi sticlind! Ochii ne sticleau, cozile ni se înălţau a izbândă, cu vârfurile încârligate spre înainte, tuturor ni se arcuiau trupurile – mai suple decât s-ar fi ghicit sub rotunjimile pufoase – avântându-se peste obstacolele parcă îndesite de o voinţă vrăjmaşă.

Ce era cu ei, cu ceilalţi? De bună seamă – am înţeles-o de la bun început – goneau tot către perechea mea – către puterea mea pereche. Şi am mai înţeles – ştiind că o înţeleseserăm cu toţii – că fiecare se socotea chemat de

cealaltă jumătate a puterii sale!

Da, toţi eram chemaţi – pentru că începuse Ziua – Noaptea – Încercării! Toţi treisprezece eram trimişi, şi numai unul era menit să fie Norocosul… Norocosul pe care Ea era menită să-l aleagă…

… Ea…

… Mai întâi i-am zărit sălaşul. O cocioabă aproape prăvălită, în mijlocul unei poieni cu margini crâmpoţite de colţi mărăcinoşi. De pe acoperişul şui, o cucuvea bătrână ne-a făcut să înlemnim, căscându-şi către noi ochii rotunzi. Apoi, parcă dorind să dea de veste că ne-a pus stavilă, a ţipat – a scheunat – prelung. Preluuung…

Dintre noi, patru au miorlăit ca rupţi de colţi de câine şi s-au întors, şi au fugit – ca de-un blestem. Iar eu – iar noi, toţi cei rămaşi, pesemne fiind toţi nouă zădărâţi de-obrăznicia zburătoarei, ne-am smuls din vraja ei şi am păşit din nou, e drept, mai cu sfială, pe urmele chemării care ne zgornise din culcuşuri.

Poate şi ea căzută pradă groazei, ceaţa s-a destrămat deodată… A pierit! Şi luna s-a ivit şi ne-am înspăimântat, zbârlindu-ne pe întrecute, văzând-o adânc muşcată. Înfuleca din ea, hulpav, un vârcolac…

Şi încă doi s-au rupt din ceata noastră, fugind mâncând pământul, ca nişte bieţi becisnici ce erau!

Eu unul însă am simţit atunci că nu se cuvenea să-mi fie teamă. De ce m-aş fi temut, eu, cel menit ca, împreună cu perechea mea întru putere, să desferec şi să dăruiesc celor nevolnici tăria tainelor firii?

… S-o dăruiesc, să o dezlănţui, să o asmut asupră-le?

… Gânduri nebune, gânduri adevărate?

… Gânduri fără temei – şi de gonit! Eram menit să fac ce îmi era menit şi-o puteam face doar fără să mă tem!

Dar nu-i uşor să-ţi birui spaima. Se lasă izgonită numai când ţi-e sufletul ciuntit. Asta am înţeles atunci. Am înţeles că numai cu o parte din suflet îţi poţi plăti puterea. Şi am plătit. Sufletul meu s-a contopit cu luna – şi a muşcat din el, hulpav, un vârcolac…

Şi-am mers, tot înainte, urmând chemarea.

Neînfricat. Şapte mai rămăsesem – şi mergeam alături când a urlat lupul.

Stătuse lungit în umbra cocioabei, nevăzut şi – grozăvie! — nesimţit de noi. Şi nu l-am fi simţit de nu s-ar fi trădat, urlându-şi, lugubră, încurajarea. Încurajarea pentru vârcolac!

Apoi pădurea a prins viaţă, lăsându-se în voia vântului, scrâşnind din putregaiuri şi trosnind, ţinând astfel isonul urletelor slobozite de întreaga suflare lupească, ieşită-n gura vizuinii spre a-şi face jurământul de credinţă către vârcolac.

Şi, iarăşi, patru dintre noi au miorlăit, cerşind de undeva, de oriunde, orice ajutor. Şi ajutorul n-a venit. Şi ei au dat să fugă. Şi n-au fugit. N-au îndrăznit să fugă în pădurea înnegurată şi vălmăşită care ne înconjura. Au rămas locului, strânşi unul într-altul, care mai de care mai pleoştit.

Noi, ceilalţi, toţi trei deodată, am stupit spre lup. El şi-a frânt urletul, ne-a sfredelit cu ochi ce pârjoleau, şi-a dezgolit toţi colţii şi a râs. A râs ca omul, ca un stăpân viclean, hain şi înverşunat…

Şi, pe neaşteptate, s-a prăvălit. S-a închircit, s-a tăvălit zbătându-se şi urlând a moarte, a horcăit, s-a închircit din nou şi, parcă dezghiocându-se din blana care, nu ştiu cum şi unde, a pierit, s-a înălţat în locul lui, firavă, crăcănată, cocoşată şi zbârcită, o babă cu chip ascuţit şi laţe rare, lungi şi cochilii.

Am avut ceva vreme s-o privim, chiar înainte ca luna să se afunde pe de-a-ntregul în gâtlejul vârcolacului biruitor. Pe urmă, s-au înstăpânit asupra lumii bezna şi tăcerea. Dar ochii mi s-au redeprins degrabă a desluşi mişcări şi forme, iar urechile mi s-au ciulit, prinzând un foşnet ce alerga, se înteţea… Erau semenii mei, cei patru mai dinainte robiţi spaimei, care găsiseră prilej să dea bir cu fugiţii, pe furiş, târându-şi burţile prin cele frunze putrezite, iţite din zăbranicul de omăt ferfeniţit.

… Într-un târziu, şi luna s-a iţit încetişor, smulgându-se cu trudă din trupul vârcolacului, spre a se oploşi în

dosul vălului ceţos pe care vântul îl mâna spre ea.

Şi baba ne-a chemat, şoptind printre dinţi puţini…

Să fi fost ea perechea? Să fi fost ea puterea care, ca să se-mplinească, mă chema? Chema, adică, numai pe unul, anume, dintre noi?

Ceilalţi au crezut asta. Şi s-au dus spre ea.

… Şi degetele ei s-au făcut gheare, şi ea i-a înşfăcat, deodată, pe-amândoi. De ceafă i-a-nşfăcat şi i-a săltat, punându-i faţă-n faţă. Ei, mai întâi, au mieunat a ciudă, lovind zadarnic aerul cu labe ale căror gheare răşchirate erau gata de atac; pe urmă s-au muiat şi chiar au prins a toarce, iar zgripţuroaica i-a strâns pe amândoi la piept.

Eu am adăstat o clipă, până ce, brusc, am înţeles că ceilalţi, un el şi-o ea, erau perechea babei, care, bătrână şi sleită fiind, avea, de amândoi, grabnică trebuinţă.

Bine, dar eu? Nimic nu îmi spunea că trebuia să plec… Şi, tot aşa, deodată, am ştiut că şi pe mine – chiar pe mine! — mă chemase cineva.

Atunci a scârţâit uşa cocioabei – şi-n prag a ieşit EA. Tânără – o copilă, frumoasă – ucigător de frumoasă, cu ochii mari, arzând, verzi ca ai mei, cu părul despletit şi răvăşit, şi roşu cum e sângele-nchegat…

Şi legământul nostru a prins să se închege când m-a întâmpinat cu zâmbetul care i se cuvine unui prieten de demult:

— Iată-te, Mască-Albă! Iată-te, în sfârşit!… Vino, vino aici!

Am alergat, grăbit să pun pecete pe legământ, frecându-mi blana de fusta ei, şi ea a râs, şi m-a săltat în braţe – în timp ce cucuveaua i se aşeza pe umăr, abandonând pala de vânt în care, cu aripile larg deschise, se azvârlise cu un ţipăt scurt.

— Eiii… Asta-i, fato! a zis baba. Nu ne mai suntem, una-alteia, trebuitoare. E vremea…

… Şi vântul s-a întărâtat din nou, şi toţi copacii – bieţi nevolnici despuiaţi – au prins din nou să geamă, implorând luna, cerşindu-i cu disperare câte un crâmpei de văl ceţos…

— E vremea, a urmat hoaşca, când se cade să te desprinzi de adăpostul meu, să cauţi altundeva sălaş prielnic tainelor cu care te-ai deprins mai bine decât mine... Cuvau va cuibări acolo, apoi se va întoarce aici, pentru că soarta ei se împleteşte cu a mea... Şi pentru că se cuvine totuşi să am ştire unde v-aţi aciuat, tu şi motanul tău!

— Aşa să fie! a zis fata.

Şi eu i-am tors în braţe, şi cucuveaua zisă Cuvau i-a ţipat pe umăr.

Şi am plecat tustrei, nepăsători la zbieretele lupilor, care, nătângii, se credeau în stare să cheme vârcolacul înapoi...

Cuprins

PREFAŢĂ. TUŞA VERO ŞI MOTANUL EI
PARADISUL BĂRBAŢILOR
SFINTE DUMNEZEULE!
GHINION
SLUJBĂ TEMPORARĂ
ZIUA RETRAGERII
RÂPA AMĂGIRILOR
SCRISOAREA LUI ZWIAT
ÎNCHISOARE CONTRAVENŢIONALĂ
CULOARE LOCALĂ
IRECUPERABILUL DONALD
CLOCITORUL JOSH
FLOAREA DE LOLDILAL
RAYADATYS
REVELION CU SCĂUNEL ŞI PISICĂ
IZVODITORUL
PUTEREA PERECHE